

Quotidian. controuerſ. iuris.

2. in dicta quaestione 2. parte 3. & per totam illam quaestione, & vide parte 2. quaestione 6. numero 51. eius autem placita, & resolutiones confirmantur optime ex his, quae ipsemet author adducit.

208 Addiderim ego ex eisdem observationibus Pelaez à Mieres, atque ex traditis per Peraltam ubi supra, deduci manifeste, in Hispanorum primogenijs, atque in maioratum successione, & post decisionem dictae l. Tauri 40. minime posse habere locum ea, quae in materia fideicommissaria circa patrum, & nepotem, ut scilicet nepos non intret in locum patris, quando non est natus tempore mortis testatoris, sed quod patruus eum excludat: post alios multos scripta reliquerunt Franciscus Mantica, de coniecturis vltimarum voluntatum, lib. 8. titulo 9. numero 11. Petrus Antonius de Petra, de fideicommissis, quaestione 11. numero 115. cum sequent. Alexander Raudensis, in appendice post tractatum de analogis, 1. parte, nume. 166. utpote, cum etiam si nepos natus non sit, sed in utero existat, omnino seruari debeant ea, quae Pelaez à Mieres, 3. parte, dicta quaestione 2. per totam. Circa posthumos, & vere, & erudite annotauit, atque ex proposito comprobauit. Molina quoque, de Hispan. primogen. libro 1. cap. 6. numer. 48. & 49. expresse obseruauit, quod quamuis ad legatum familiae relictum, admittantur tantum hi, qui tempore mortis testantis nati sunt, in Hispanorum tamen primogenijs, non solum admittuntur nati tempore institutionis, sed omnes etiam, qui tempore delatae successione, & conditionis euenientis nati inueniantur. Imò, & in terminis iuris communis loquendo, traditio ea difficultatem, atque authores contradicentes habet, nam quod in successione fidei commissi, filius ingrediatur in locum patris, etiam quando tempore mortis testatoris, nepos ipse ex filio, vel pronepos ex nepote, nondum natus, vel conceptus era, & adhuc patrem repraesentet, ut concurrat cum patruo, tenuerunt Alexander, Corneus, Iasó, Decius, Parisius,

Rubeus, Socinus Iunior, & Cephalus, quos Menochius commemorauit, ac sequutus est, in consil. 124. nu. 111. libro 2. reiecta contraria opinione Socini Senioris, Parisij sibi contrarij, ac etiam Curtij Iunioris. Et illo in loco, numero 48. confutauit rationes, & argumenta praefati Socini, & eodem nu. 48. rationem veram huius resolutionis adducit. Et repetit lib. 4. praesumptione 95. nu. 17.

210 Quod si ponamus, primogenitum in vita institutoris maioratus mortuum fuisse, filium tamen, aut filiam reliquisse, & extare secundo, aut tertio genitum filium institutoris eiusdem; tunc equidem si maioratus irreuocabiliter institutus fuisset, ut puta aliqua ex causis, contentis in l. 17. & in l. 44. Tauri, vel ex alijs quibusque, ex quibus maioratus irreuocabiles sunt: certum & planum erit, nepotem, vel nepotem primogeniti ex vi representationis, atque specialis vocationis, & praesumptae, claraeque institutoris voluntatis ad maioratus successionem admitti, patruumque excludere, etiam si in vita institutoris maioratus mortuus fuerit, quod recte animaduertit, & sic resoluit Velasquez Auendañus, glossa 5. dictae l. 40. Tauri, numero primo. Et reddit rationem, quia cum iam irreuocabiliter actuale ius successionis filius maior seu primogenitus acquisierit, dubitari non potest, quin ad filium eius illud transmittat, neque tunc ageretur de succedendo institutori (ut ipse Auendañus subdit) sed primo donatario defuncto, cuius respectu filius maior proximior est cognatione, & gradu.

211 Addiderim ego libenter, casum hunc in terminis praedictis indubitatum esse, omnia enim quaecumque legis illius conditiones excitare potuerunt, ut ipsius constitutione ederet, & sic statuerent, quaecumque etiam pro ratione decidendi eiusdem legis haecenus diximus, sic militat in eo casu, sicut in eo, qui ibi exprimitur, quando in vita possessoris primogenitus decessit, nam & hic verum est, in vita possessoris eum decessisse. Nec magis potest spes ea succedendi deficere tunc, quam cum

cum alius maioratū possidet, sicut enim possessor non potest succedendi ius aliquo modo auferre his, qui de iure, aut ex dispositione testatoris succedere debent, neque vocationes, aut substitutiones quouis modo mutare, vel alterare, sic nec institutor ipse maioratu semel irrevocabiliter constituto, efficere potest, ut utrunq; supra hoc eodem libro, c. 10. ad l. perfecta donatio. C. de donat. quæ sub modo, latius probavi. Deniq; quia eo ipso, quod maioratus institutus fuit, & inesse perfectè productus, primogenitis omnibus, ac maximè filio huic maiori præmortuo, & eius primogenitis, incommutabilis quædam spes, ac ius succedendi certum, & firmum acquisitum est.

Idque iuxta ea, quæ sæpè hoc c. adnotata fuere, & tradita per Molinam, lib. 3. c. 6. nu. 15. & nu. 35. 36. & 37. cum seq. Mieres, in initio 2. part. nu. 54. & 65. Ioannè Gutierrez, practicarū lib. 3. q. 66. ex nu. 17. & q. 67. ex num. 20. eundem Auenda. gloss. 1. eiusdem l. Tauri 40. ex nu. 12. & nu. 31. cum seq. quod equidè non variatur, nec immutatur, aut non minuitur ex eo, quod primogenitus in vita institutoris decesserit, sicut non immutatur, aut non auferitur, quando in vita possessoris decessit: in utroque enim casu, æqualis, eademq; ratio militat, nec vlla differentie ratio potest constitui, & sic æqualis debet esse, atque ex præfata lege Tauri, eadem utriusque determinatio.

Verū enim vero, dum Auendañus dixit, quod in proposita specie non agitur de succedendo primo instituori, sed primo donatario, id est primogenito defuncto, cuius respectu filius eiusdem maior, proximior est cognatione, & gradu: sano equidè modo id accipiendū, atq; intelligendū est, nā & si eius respectu proximior sit, ex repræsentatione tamè succedit, ut Taurina eadè l. expresse disponit, dicens, *Representen la persona de sus padres*. Nec à primo donatario, id est primogenito, sed ab institutore maioratus procedit, atq; defertur, ut vulgatū est, & tradit Molin. lib. 1. c. 8. nu. 2. idè Auend.

gloss. 1. eiusdem l. Taur. nu. 2. & 15. & sic quamvis proximitas, & primogenitura inspiciatur respectu filij defuncti, filius tamen ex repræsentatione succedit, & à primo institutore successionē accipit, non enim sufficeret ei proximiorē esse, nisi repræsentationis beneficiū introductū fuisset, ex quo vivente institutore, pater ipsius decessit, prout l. illa Tauri significat aperte, quatenus verba superiora, *representen la persona de sus padres*, adijcit.

Cæterū si primogenitus in vita institutoris maioratus decesserit, & maioratus ipse nō irrevocabiliter institutus fuisset, sed potius revocabiliter, aut ita sane, ut revocari posset; maius tunc dubium esse videtur, ex quo irrevocabiliter actuale ius successionis acquisitum non erat filio primogenito, imò si maioratus revocaretur, & ius quoque primogeniti deficeret. Nihilominus tamen eo etiam in casu repræsentationem concedit, & patruo nepotē primogeniti præfert Velasquez Auendañus, in dict. l. Tauri 40. dicta gloss. 6. nu. 3. vsque ad nu. 8. & concludit, non modo ex vi repræsentationis, sed etiam ex vi specialis vocationis, aut substitutionis, nepotē debere admitti. Et ad sic dicendum adducitur theoreticis, atque doctrinis nonnullis doctorū in materia vulgaris, compendiosæ, & fideicommissariæ substitutionis, in quibus substituto in vita testantis defuncto, à secunda substitutione testamentum incipit, siue secūdo loco vocatus, per fideicommissum admittitur. Et verè Auendañi resolutio mihi admodum placet, & in puncto iuris, attentaque decisione dictæ l. Tauri 40. & eius ratione verissima videtur. Pro ea autem, non modo vrgent, sed etiam fortius militant, atque adstringunt ea, quæ supra ex numero 196. cum sequentibus, adduxi in illa quæstione, utrum nepos institutoris ex primogenito defuncto ante maioratus institutionem, patrum excludat. Nam si eo in casu excludere debere nepotem patrum, etiam nondum maioratu instituto, & qui posset nunquam institui, diximus; quan-

to magis in caſu iſto id eſſe debebit, vbi eo ipſo, quod maioratus inſtitutus, & conſectus fuit, ſtatim primogenitis omnibus, & maximè filio tunc maiori, & primogenito, ac omnibus eius deſcendentibus, ſpes ſuccedēdi fuit acquiſita. Nec ſtat vis in eo, quod maioratus reuocari potuerit, vel non, nō enim inſpicimus, an reuocabiliter factus fuerit, vel irreuocabiliter, ſed poſtmodum maioratu ipſo non reuocato, duntaxat conſideratur, quis eo tempore ſuccedere deberet, tunc autem cum certum ſit, quod primogenitus ſuccederet, ſi viueret, certum etiam erit, & eius filium ſuccedere debere, id enim atq; potentiam, & poſſibilitatem ſuccedendi, principaliter cōſiderauit lex illa Tauri, nec diſtinxit, an reuocabiliter, vel reuocabiliter maioratus inſtitutus fuiſſet, ſed duntaxat dixit, *En la ſuceſſion del mayorazgo*, &c. Vnde nec nos diſtinguere debemus, iuxta vulgatas iuris regulas, & principia. Quod admodum concludit, nec Auen-
 212 danus, ita perpendit, quamuis in reſolutione (vt dixi) rectè ſe habuerit, dū nepotem patruo prætulit, & doctrinas illas ſubſtituti mortui, in vita donatarij, aut ſubſtituti vulgariter, fideicommiſſarie, vel compendioſe, mortui in vita reſtatoris, adduxit, quæ ſunt notandæ in propoſito. In tranſuerſali autem difficili-
 or videtur, ac redditur caſus meridem, quando ſcilicèt mortuo vltimo poſſeſſore, tranſuerſalis aliquis ex repræſentatione perſonæ parentis ſui, vel aui, ſucceſſionem prætenderet, & verum eſt, quod ſi auus, vel pater viueret, ſucceſſurus eſſet, ipſe tamen in vita inſtitutoris maioratus deceſſit, quem caſum Auen-
 danus omiſſit. Et tunc quidem inquiri-
 tur, an ſuccedere debeat, vel ab alio tranſuerſali in proximiori gradu exiſtēti, excludatur. Et proculdubio quāuis in alio caſu ſimili, quando inquam tranſuerſalis ante maioratum inſtitutum deceſſit, dubius fuerim & pro vna, & altera partes rationes adduxerim, & ponderauerim verba dictæ l. Tauri 40. ſemperque negotium difficultatem mihi fecerit, vt

vidiſti ſupra, numero 199. In hoc tamen caſu, quando maioratu iam erecto, & conſtituto, in vita tamen inſtitutoris, tranſuerſalis deceſſit, in eam ſententiam procliuior ſum, ac ita ſi caſus occurreret, conſulerem, & obſeruariem, quod tranſuerſalis huiusmodi repræſentando perſonam patris, vel aui ſui, ſuccedere debeat in maioratu, & alium cōſanguineum tranſuerſalem excludere, etiam in proximiori gradu exiſtentem: lex enim illa Tauri (vt ſæpè dixi) inter tranſuerſales, quoque vſque in infinitum repræſentationem concedit, in caſu autem præſato certum eſt, quod ſi pater ille, vel auus vixiſſet, ſucceſſurus fuiſſet, nihil autem interſt, quod in vita alterius maioratus poſſeſſoris, vel in vita inſtitutoris eiſdem deceſſerit. Non enim id inſpicitur, nec in conſideratione habetur ea in lege, vt ſupra dicebam. Non etiam diſtinguitur eo modo, vt ſupra quoque dixi, ſed duntaxat attenditur, quis eo tempore maioratu non reuocato ſuccedere deberet; & iuxta id regulatur ſucceſſio, atque repræſentatio ob ſolam poſſibilitatem, & potentiam ſuccedendi conceditur, quæ in prædeſuncto negari non poteſt. Ratio autem illa, quod ante maioratus inſtitutionem aliquo cōſanguineo deſuncto, non potuerit ipſe ſe includere, vt primogenitus, vtpote nondum inſtituto maioratu, cuius reſpectu in-
 cluſio conſideraretur, & primogenitus ſe includendo, omnes ex ſua linea procedentes, etiam includeret, quæ principaliter dubium faciebat negotiū in eadem quæſtione excitata, ſupra numero 199. quādo tranſuerſalis ante maioratus inſtitutionem deceſſit, vt ibi dixi; ceſſat omnino in caſu præſenti, vtpote cum primogenitus quicumque, maioratu ſemel, etiam reuocabiliter inſtituto, ſe includere potuerit, ac vere ſe incluſerit, & ſpem quandam, atque in futurum potentiam, & aptitudinē ſuccedēdi ſuo loco, & tēpore acquiſierit, quæ de primogenito in primogenitū, ac de illo in omnes ſuos poſteros, & deſcēdentes tranſit,

transit, ita vt postmodum maioratu non reuocato, si viueret, sic succederet, ac si ab initio irreuocabiliter institutus fuisset maioratus, quod in consideratione duntaxat lex illa habet præcipuè, nec distinguit, an in vita possessoris, vel institutoris maioratus transuersalis decesserit, sed simpliciter sic statuit. Et sic cum equaliter militent in casu isto omnes illius legis rationes, ac etiam eiusdem decisio, & verba conueniant, sic & æquale ius debet constitui, & in fauorem eius, qui ex repræsentatione successionem præterit, erit res definienda. Repetendæ etiam erunt legis Tauri ponderationes factæ supra, dicto numero 199. quæ in hoc casu concludenter probant hanc resolutionem, cessat enim dubitandi ratio illa præcipua, quæ militat, quando nondum instituto maioratu, transuersalis decessit. Et hæc quoque notanda sunt, quia noua quidem, nec alibi sic digesta, nec considerata. Et hæcenus de noua principali obseruatione in hoc tractatu.

213 Nunc vero, & decimo loco deinde, atque principaliter constituendum, atque obseruandum erit, interpretes quoque nostros dubitasse communiter, vtrum quando agitur de successione ex dispositione hominis, id est de fideicommissio, filius ingrediatur in locum patris; siue an, & quando in fideicommissio sit locus repræsentationi, vt nepos cum patre concurrat. Et quidem pro dilucida, & absoluta, breui tamè, atque expedita huius articuli explanatione, constituere, atque præmittere necessarium erit, proposito in dubio, & circa cõtrarietatis glossæ, & Baldi explanationem in l. cum ita §. in fideicommissio. ff. delegatis secundo. Plena manuscripsisse tot authores, vt fere infinitus sit eorum numerus, siue valde prolixum, eos omnes suo ordine commemorare. Nihilominus tamen nonnullos prætermitti ideò non posse, quod ipsi absolute, atque ex professo magis articulum hunc prosequantur, & plures casus distinguant. Dum ergo queritur de articulo prædicto, & di-

ctis sententijs Accursij, & Baldi contrarijs, sequentes erunt omnino videndi authores, vt alios antiquos omittam, qui præcitantur ab eisdem.

Antonius Gabriel, commun. conclus. libro 4. titulo de fideicommissis, conclusione 3.

Rolandus à Valle, in consilio 68. per totum, libro 1.

Jacobus Menochius, qui plena manuscribit, & optimè explicat, in consilio 124. & in consilio 200. libro 2. & in consilio 357. ex numero 20. libro 4. & in consilio 528. ex numero 24. libro 6. & præsumptione 95. ex numero 14. vsque ad numerum 40. lib. 4.

Ioannes Cephalus, in consilio 16. per totum, libro 1. & in consilio 137. numero 30. & sequentibus, & in consilio 215. ex numero 12. libro 2. & in consilio 283. & in consilio 313. ex numero 45. cum multis sequentibus, & in consilio 489. ex numero 59. cum sequentibus, volumine 4. & in consilio 333. ex numero 25. cum sequentibus, volu. 3.

Tiberius Decianus, in consilio primo, numero 344. & 350. & 358. vsque ad numerum 364. libro primo, vbi citat authores pro glossa, & contra Baldum, & pro Baldo contra glossam, & vide ibidem, numero 397. versiculo, nõ obstat, & in consilio 7. numero 79. eodem libro primo, vbi sequitur glossam contra Baldum, sequitur etiam in consilio 28. vbi vide ex numero 4. vsque ad numerum 11. eodem libro primo, & in consilio 9. libro 2. vbi opinionem glossæ contra Baldum veriore esse profiteatur, & in consilio 55. numero 13. libro 3. & in consilio 13. numero 15. lib. 5.

Michael Grassus, receptarum sententiarum, §. fideicommissum, questione 11. per totam.

Franciscus Viuius, conclusione 121. lib. 2. commun. conclusionum.

Franciscus Mantica, de coniecturis vltimarum voluntatum, libro 8. titulo 9. per totum.

Hieronymus Gabriel, in consilio 86. num. 9. lib. 1.

Franciscus Burſatus (à quo relatos omitto) in conſil. 67. & in conſil. 71. lib. 1. & in conſilio 170. lib. 2.

Marcus Antonius Peregrinus, de fideiſiſſis, art. 21. per totum, vbi latè.

Simon de Prætiſ, de interpretatione vltimarum voluntatum, lib. 3. dubitatione 4. ſolutione 3. & vltima, ex nume. 21. vſque ad numerum 33. fol. 225.

Didacus Couar. practicarum, cap. 38.

Ludouicus Molina, de Hiſpanorum primogen. lib. 3. cap. 7. num. 20. & 21.

Petrus Antonius de Petra, de fideiſiſſis, queſtione 11. ex numero 8. vſque ad num. 64. & pluribus num. ſeq.

Humada, in l. 2. tit. 15. partita 2. gloſſa 17. ex numero 9.

Hippolytus Riminaldus, in conſi. 283. ex numero 7. vſque ad num. 19. lib. 2. & in cõſil. 690. lib. 6. vbi latè conſuluit pro nepote, & in fauorem repræſentationis contra Baldum.

Sylueſter Aldobrandinus, in conſilio 31. numero 28.

Sfortia Oddi in conſil. 39. ex num. 27. & num. 36. & 43. libro 1.

Petrus de Peralta, in eodẽ loco, quod Accuſius propoſuit queſtionem, videlicet in dicto §. in fideiſiſſo, numero 18.

D. Franciſcus Sarmientus, in eodẽ loco §. numero 17.

Aluarus Valaſcus, de iure emphiteu- tico, queſtione 50. ex nume. 31. vſque ad numerum 35. & num. 41.

Pelaez à Mieres, de maioratu, parte 2. queſtione 6. num. 11.

Angelus Mattheacius, delegatiſ, & fideiſiſſis, cap. 6. per totum, libro 2. folio 67. & 68. cum ſequent.

Borgninus Caualcanus, deciſione 21. numero 70. & ſequent. 3. part. & deciſio- ne 9. numero 86. parte 2.

Caldas Pereira, de nominatione em- phiteutica, queſtio. 17. num. 7. & nume- ro 29.

Iacobus Mandellus de Alba, in con- ſilio 60. per totum.

Octavianus Chacheranus, in conſilio 72. numero 29. per totum. Vbi pluribus

modis declarauit gloſſam, in dicto §. in fideiſiſſo.

Antoninus Theſaurus, deciſione Pe- demontana 65. & 66. vbi latè.

Iacobus Cancerius, variarum reſolu- tionum, cap. 5. nu. 43. 44. & 45.

Alexander Raudenſis, in appendice poſt tractatum de analogiſ 1. part. nu- mero 170.

Velazquez Auendañus, in l. 40. Tau- ri, gloſſa prima, ex numero 29. vſque ad numerum 41.

Fauius Turretus, in conſilio 12. & in conſilio 38. libro 1.

Optimè, atque eruditè (vt adſolet) Ioannes Vincentius Hondedei, in con- ſilio 70. per totum, libro 1.

Azeuedus, in l. 5. titulo 7. num. 6. lib. 5. nouæ collect. Regiæ.

Pater Ludouicus Molina, tomo 3. de iuſtitia & iure, diſputatione 628. nume- ro 2. verſiculo, circa fideiſiſſum. Et numero 3. folio 432. vſque ad folium 436. incluſiue.

Antonius Pichardus, ad. titulum inſti- tut. de hæred. quæ ab inſteſ. defer. de re- præſentatione §. 3. ex numero 45. cum ſequent. fol. 1260.

Gualdenſis, de arte teſtandi, titulo de ſubſtitutionibus, cautela 27.

Franciſcus Beccius, in cõſilio 107. nu- mero 10.

Petrus Surdus, in conſilio 325. nume- ro 1. libro 2.

Ioſephus de Ruſticis, in conſilio 2. ex numero 84.

Blazius Flores Diaz de Mena, qui in propoſito huius articuli nullum ex ſu- perioribus refert, in additionibus ad deciſionem Gamez 93. verſicul. 1. cõcluſio. folio 47.

Cæſar Barzius, deciſione Bononiæ 93. per totam.

Flaminius de Rubeis, in conſilio 35.

Ludouicus Caſanate, in conſilio 59.

Cardinalis Dominicus Thuſcus, pra- cticarum concluſionum iuris, conclu- ſione 352. ex nu. 55. vſque ad num. 63.

Ex his manifeſte apparet, queſtionẽ ſuperiorem perdifficilem eſſe, & non modo

modò contrarios existere infinitos fere authores, sed etiam eosdemmet interpretes aliquãdo varios fuisse, & sibi ipsis contrarius, plerunque enim vnã, plerunque aliam partẽ sustinent, & de cõmuni, & communiõri, & de vera, & veriori, & in iudicando sequenda, attestantur. Prætereà, disputationem eandem, tam ampli, & vasti Pelagi esse, vt cum vtraque opinio, & Accursij, & Baldi, suos habeat, & permultos, maximeque nominis sectatores, & pro vtraque parte vrgentissima adsint fundamenta, vix ex ipsorum traditionibus dignosci valeat dilucide, vtra sit earum verior, atque tenenda.

214 Cæterum ad rem accedendo, prima in proposito dubio fuit opinio glossæ, in dicta l. cum ita. §. in fideicommissio. verbo. proximo. ff. delegatis secundo, quæ dixit, in fideicommissi successione admittendam esse repræsentionem, & consequenter nepotes ex filio præmortuo, vna cum patruo, & in locum patris succedere, etiam in fideicommissio facto ab auo, purificato per mortem alterius patruus: in transversalibus tamen id restrinxit glossa metipsa vsque ad filios fratrum, quæ vere hoc dixit. Vt rectè obseruauerunt Hieronymus Gabriel, in consilio 86. numero 9. libro primo, & Rolandus, dicto consilio 68. numero 55. libro primo, reprobantes Decium, qui in cõsilio primo dicebat, glossam illam hoc nõ dicere. Reprobat quoque Decium, Ioannes Vincentius, Hondedei, in consilio 70. numero 43. libro primo, & glossæ opinionem sequuti fuere Imola, Corneus, Socinus, Alexander, Carolus Molineus, Antonius Rubeus, Gozadinus, Tiraquelus, quam plurimos in id referens, Portius, Cephalus, Couarrubias, Acofta, Rolãdus, & Marçarius, quos in vnum congeffit, & cum glossa firmiter tenuit, tam in fideicommissio particulari facto familiæ, quam in vniuersali, Ludouicus Molina, de Hispanorum primogenijs, libro 3. cap. 7. numero 20. Angelus, Imola, Alexandex, Aretinus, Gozadinus, Corneus,

Bertrandus, Socinus, Ruinus, Bolognetus, Decius, Durandus, Socinus Iunior, Alciatus, Benint. Ferretus, Iason, Curtius Iunior, Casaneus, Fabius à Corombonus, Craueta, Marçarius, Castrensis, Menchaca, Fulgosius, Rubeus Alexander Parisius, Hieronymus Gabriel, Capra, Laurentius Hircoñ. Thobias Nonius, Rota Bononiën. Boerius, Mathesilan. Simon de Prætis, Cephalus pluribus in locis, quorum maiorem partem retulit, & ita constanter tenuit Iacobus Menochius, dicto consilio 124. numero 81. per totum, libro 2. cæteros vero commemorauit, & de magis communi; & veriori, & in praxi obseruata opinione testimonium perhibuit Ioannes Vincentius Hondedei, in consilio 70. numero 43. per totum, libro primo. Zanchus, in §. cum ita. l. hæredes mei. ff. ad Trebel. 4. parte, numero 145. Riminaldus Iunior in duobus locis antea relatis, & in consilio 246. numero 49. libro 2. & in consilio 681. numero 33. libro 6. & in consilio 410. numero 37. libro 3. Franciscus Viuius, Menochius, pluribus alijs in locis, Tiberius Decianus, & alij ex superioribus, quos refert, & ita secure tenet Fabius Turretus, in consilio 12. numero 6. & in consilio 38. numero primo, & 2. vbi contrariam opinionem reprobat, & de cõmuni, & recepta sententia contra Baldum, quod in fideicommissis locum habeat repræsentionem, testatur. Petrus Antonius de Petra, de fideicommissis, dicta quæstione II. ex numero 54. vsque ad numerum 64. Marcus Antonius Peregrinus, de fideicommissis, articulo 21. numero II. per totum. Qui etiam retulit aliquos ex prædictis. Et esse veriozem glossæ sententiam dixit Auendañus, in l. 40. Tauri, glossa 2. numero 37. & sequentibus, & numero 31. retulit pro ea Baldum, Decium, Alexandrum, Ruinum, Iasonem, Curtium Iuniorem, Aretinum, Antonium Rubeum, Gozadinum, Socinum, Corneum, Rolandum, Tiraquelum, Antonium Gabrielem, & Molinam.

215 Ij omnes pro fententia præfata Accurfij, folidiffima & concludentia fundamenta adducunt, fed inter alia illa magis adstringunt, nec in rei veritate refponfum habent. In primis, quod in fideicommiſſo familiæ relicto, ſucceditur eodẽ ordine, quo ab inteſtato ſucceditur l. vltima. C. de verborum ſignificatione. Sed in ſucceſſione ab inteſtato, re præſentationi locus eſt, & cum patris nepotes concurrunt. §. cum filius. Inſtitut. de hæred. quæ ab inteſt. defer. cum alijs vulgatis. Ergo id ipſum in fideicommiſſo familiæ relicto dicendum eſt; & conſequenter in eius ſucceſſione, vt proximiores hi admittentur, qui ab inteſtato admittuntur, vt tales. Ab inteſtato autem (vt ſupra dixi) filius ſubintrat in locum patris, ergo & in ea ſucceſſione debet intrare. Nec poteſt ad hoc fundamentum congruum aliquod reſponſum aſſignari, vt Ludouicus Molina, libro 3. dicto cap. 7. numero 20. recte animaduertit. Et in terminis noſtris, ſic argumentantur per multi interpretes, quos Ioannes Vincentius Hondedei, dicto conſilio 70. numero 20. & 21. congeſſit.

Secundò pro eadem ſententia facit, nam teſtator in dubio videtur ſuam diſpoſitionem cum iuris communis diſpoſitione conformare voluiſſe, vt vulgo circumfertur quotidie, ſuosque deſcendentes eo iure, eoque ordine ad fideicommiſſum admittere, quo de iure in legali ſucceſſione admittuntur, vt etiam adnotarunt authores quamplurimi, quos ipſe Hondedei, vbi ſupra, numero 22. adduxit, & ſubdit, quod ideo fideicommiſſum ſecundum naturam ſucceſſionis ab inteſtato regulatur, vt etiam idem reſati probarunt, ſed in legali ſucceſſione reſentatio locum habet (vt dictum eſt) ergo & in diſpoſitione teſtatoris debet locum habere.

Tertiò & vltimo facit pro eadem parte coniectura l. cum auus. ff. de cõdit. & demonſtrat ex qua eadem affectio teſtatoris, quæ fuit erga filium ſuum, eadem extiſſe creditur circa nepotem ex illo

filio. Qua fane ratione ad hanc rē in ſpecie uſus eſt Carolus Ruinus, in conſilio 79. nu. 15. lib. 3. Rolandus, dict. conſil. 68. num. 50. lib. 1. Tiraquelus, de primogenitura, quæſtione 40. numer. 91. Menochius, dicto conſilio 124. numero 83. lib. 2. latius Hondedei, dicto cõſilio 70. nu. 25. qui dicit, præſumendum non eſſe, reſtorem minus dilexiſſe nepotes, ex filio præmortuo, imò præſumitur illos magis dilexiſſe, cū per nepotes, & pro nepotes longiorem noſtri propagatiõnem, & diuturnitatẽ videamus, ad quod tēdit omnis noſtra intentio in concipiẽdo, & educẽdo libros. Et quia magis memoria aui extenditur per nepotes, quã per filios, & ſic magis videtur ipſos, quã filios diligere. Vt cõcludunt interpretes reſati per Hondedei, dicto conſ. 70. nu. 25. qui etiam ſubdit eleganter, quod ſi non eſſet dicendum, auum magis diligere nepotes, debet ſaltẽ præſumi æqualis affectio erga filios, & nepotes. Vt cõſiderant reſpondentes fundamẽto Baldi contrarium tenentis, Alexand. in conſilio 26. nu. 5. col. 2. lib. 3. Gozadinus, in conſilio 4. numero 13. & Benintend. diſpoſitione 88. in fine. Vnde ſicut ſuccedunt de iure communi nepotes, & ſubintrant in locum patris, & cum patris concurrunt, ita debent, & in fideicommiſſi ſucceſſione ſuccedere.

216 Verum enim uero, reſentationi locum non eſſe in ſucceſſione fideicommiſſi, nec filios intrare in locum patris, & quæ hætenus dicta ſunt de iure communi, procedere in ſucceſſione legali, non autem in diſpoſitione hominis; tenuit expreſſe Baldus, in eodem §. in fideicommiſſo, & Baldum ſequuti ſunt per multi alij interpretes, quos in vnum congeſſit Menochius, dicto conſilio 124. numer. 80. libro 2. nempe Corneus, Florianus, Angelus, Aretinus, Alexander, Capra, Matthæſilanus, Iaſon, Decius, Curtius Iunior, Gratus, Crotus, Gozadinus, Bellonus, Veronenſis, Fabianus Patauinus, Guillelm. Benedict. & Bertrandus, quorum aliquos reuoluit quoque Antonius Gabriel, communium

nium conclusionum libr. 4. tit. de fidei-
 commissis, conclusio. 3. nu. 2. idem Me-
 noch. in consil. 357. num. 20. lib. 4. Tiber.
 Decian. sibi contrarius, in consilio pri-
 mo, numero 362. libro primo, & in con-
 silio 55. numero 10. libro 3. dicens, hanc
 esse magis communem. Cumanus, An-
 gelus, Aretin. Innocen. Nicol. de Mata-
 relis, Iason, Alexand. Curt. Iunior. Flo-
 rian. Dec. Capr. Rub. Alexã. Iacob. de
 Put. Angel. de Periglis, Crotus, Ruinus,
 Paris. Bertrãdus, Matthæila. Guil. Be-
 ned. Gratus, Socinus Senior, Gozadin.
 Corneus, Beroius, Alciatus, Socin. Iu-
 nior, Marzar. Nat. Port. Imol. & Bolog-
 net. quos vt sequaces opinionis Bal. cõ-
 tra glossam recensuit Ioan. Vincentius
 Honded. in consil. præ dict. 70. num. 19.
 per totum, lib. 1. alios quoquẽ, maximẽ
 Bellonium Nonium, Albanum, Portiũ
 pluribus in locis, Celsum, Zanehum, &
 alios retulit P. Anton. de Petr. de fidei-
 cõmissis, dicta quæst. 11. nu. 15. & nu. 52.
 & 53. retulit etiam alios M. Anton. Pere-
 grin. de fideicommissis, dicto artic. 21.
 num. 1. & tuetur hanc partem Angelus
 Matthæat. de legatis, & fideicomm. lib.
 2. capit. 6.

217 Rationes autem, & fundamenta, qui-
 bus Baldus, & eius sequaces excitãtur,
 atquẽ adducuntur præcipuẽ, ad id ten-
 dunt, atque redigi possunt in summa,
 imprimis, quod maior est affectio testa-
 toris erga proximiorẽ, atque ita erga fi-
 lium, quam erga nepotẽ, & deinceps,
 & cõsequẽter, quod patruus debet om-
 nino excludere nepotẽ, & quia sola ip-
 sa gradus proximitas consideratur, quã-
 uis in successione legali aliter sit, vt su-
 pra vidimus. Quæ tamẽ rationes nec in
 proposito concludũt, nec vere omnino
 sunt, ratio nãq; illa affectionis, sic perpẽ-
 sa. contra Bald. potius, & sequaces retor-
 queri potest, si ea in memoriã repetam⁹
 quæ de affectione aui circa nepotes, su-
 pra dicebamus. Vel saltem ita locũ ha-
 bet in filio ingrediẽte locum patris sui,
 quam in filio metipso, aut fratre defun-
 cti. Quandoquidem (vt etiam supra di-
 cebam) testator disponendo, secundu 219
 ius commune disposuisse, atquẽ vocaf-

se censetur. Quod sane ius commune
 nullam adhibet differentiam inter pa-
 trem, & filium, sui patris locum obti-
 nentem, quod Menochius, dicto consi-
 lio 124. numero 83. singulariter, & vere
 animaduertit, & latius prosequitur Ioã-
 nes Vincentius Hondedei, dicto con-
 silio 70. ex numero 44. vsque ad nume-
 rum 52. ex quo authore, & alia ratio el-
 liditur, quod scilicet sola gradus proxi-
 mitas consideretur in successione fidei-
 commissi, vtpote cum filius, qui locum
 patris sui obtinet, in eodem dicatur esse
 gradu, & sic gradus proximitas ex iuris
 communis dispositione ei obesse non
 possit. Prætereã, quia vt Imola, in dicto
 §. in fideicommissio, cum iudicio ani-
 maduertit, & Menochius dicto numer.
 83. sequitur, non plus in casu dicti §. in
 fideicõmissio, consideratur affectio te-
 statoris, quam in casu dicti §. cum filius,
 institut. de hæred. quæ ab intest. defer. cũ
 vulgatis, & in casu authent. cessante, C.
 de legitimis hæred. Sed solũ inquit tex-
 tus ille, admittẽdos esse proximiores, &
 intelligẽdũ est vt diximus, secũdũ ordi-
 nẽ iuris, cũ vocẽtur eo modo, quo ab in-
 testato succederẽt. Et sequũtur multi in-
 terpretes relati per Fauiu Turretum, in
 consil. 12. n. 7. & 8. deniq; quia permultæ
 ex autoritatibus, atque allegationibus
 pro Bal. adductis, facile vitari possunt,
 vt Menoch. dicto consilio 124. num. 82.
 cum iudicio animaduertit, idque efficit,
 atque ostendit.

218 Baldi etiam autoritas præcipua, &
 traditio superior, in d. §. in fideicõmissio.
 Ita (ac facile quidem euitatur) quod ip-
 semet Baldus alio in loco contrariũ res-
 ponderit, in consilio 488. casus est talis
 quidam Titius, versiculo, sed in contra-
 rium facit, lib. 3. vbi Accursij sentẽtiam
 probauit. Quod vel tantum sufficeret,
 vt ea videretur in tuto manere, præua-
 let enim eius opinio de iure respon-
 dendo, alij opinioni, quam in lecturis
 firmavit. Sicuti scribunt Socin. Iunior,
 Rubeus, & Paris. quos Menoch. d. num.
 82. ad id præcitauit.

219 In tuto etiam manebit, conciliando
 opiniones, vt illas conciliant Corn. Ias.

Curcius Iunior, & Alciatus, statim commemorandi, ac tres casus præcipuos distinguendo. Primus casus est, quando fideicommissum fuit relictum ab aliquo ascendente, vt putâ auo, & pro auo, & simili, & quidem hoc in casu filium ingredi locum patris, atquê ita eũ repræsentare, vt concurrat cum patruo, fere omnes affirmant, nec vllus, exceptis Baldo, & Comensi dissentit. Eorum autem rationes, & argumenta ex dictis supra conuertuntur aperte. Secundus casus est, quando agitur de fideicommissio relictio à transuersali prioris gradus, vt putâ à patruo, vel auunculo, aut simili, in cuius successione locus est repræsentationi in successione abintestato. Et hoc sane casu admittitur similiter in fideicommissi successione repræsentatio. Tertius casus est, quando scilicet agitur de fideicommissio relictio à patruo, vel alio simili transuersali, in cuius successione abintestato non datur repræsentatio, & hoc sane casu nec in fideicommissio huius transuersalis locus est repræsentatione. Hæc distinctionem probarunt Corneus, in l. vltima, numero nono, C. de verborum significatione, Iason, in l. 2. numero 4. C. de successorio edicto. Et ibidem Curcius Iunior, nume. 9. Andreas Alciatus, in dict. §. in fideicommissio, num. 11. versiculo, ego à sententia. Couar. Nohius, Dec Anton Gabriel, Paris. Decianus, Alciatus, Rubeus, & alij, quos retulerunt, & ita obseruarunt Antoninus Thesaurus, decisione 65. numer. primo, & 2. Menochius, qui prædictorum omnium casuum concludentem rationem adducit, libro quarto, præsumptione 95. ex numer. 14. vsque ad numerum 33. & dicto consilio 124. num. 84 lib. 2. & dicto consil. 357 num. 22. lib. 4. Michael Grassus, receptar. sententiar. §. fideicommissum, quaestio. 11. num. 3. & 4. vbi retulit per multos authores, sic distinguentes, & numero secundo, recte inquit post Molineum, quod in terminis in quibus glossa loquitur, nullum authorem inuenit nominatim eam reprobantem, nisi Baldum ibi. Petrus Antonius de Pe-

tra, de fideicommissis, quaestio. 11. num. 54. & num. 43. Peregrinus, dicto articul. 21. num. 7. & 8. Humada, in l. 2. titulo 15. part. 2. gloss. 17. nu. 8. in princip. Couar. practicarum dicto cap. 38. num. 4. Octavianus Chacheranus, in consil. 72. num. 29. Iacobus Cancerius, variarum resolutionum, cap. 5. numero 45. versiculo, veritas est. Fauus Turretus, dict. consilio 12. numer. 10. & 11. lib. primo, Ioannes Vincentius Hondedei, in consilio 70. numero 25. & sequentibus, & magis expresse, numero 73. libro primo. Antonius Pichardus, ad titulum institut. de hæred. quæ abintestato defer. de repræsentatione, §. 3. num. 48. & 49. fol. 1261. ²²⁰ Casar Bartius, decisione Bononiæ 93. subdite eleganter Menochius, dicta præsumptione 95. nume. 19. & 32. prædictos duos casus primos, in quibus repræsentatio conceditur locum habere, multo magis, quando concurrat aliqua coniectura, qua testator significauit, velle filium repræsentare personam patris sui. Sic & ab eis contrarijs coniecturis recedi, si ex eis colligi valeat, testatorẽ noluisse filium patrem repræsentare, atq; eius locum ingredi: sic etiam, & tertio casu recedi à resolutione superiori, quando extat aliqua coniectura, quæ ostendit testatorẽ voluisse, filium repræsentare debere patris personam. Quæ resolutio mire conuenit dicendis infra obseruatione penultima, & vltima. Et comprobatur testimonijs multorum authorum, quos ipse Menochius commemorauit ibidem. Atq; ex ipsa plane sequitur, atquê deducitur singularis obseruatio ad confirmandam, & iustificandam dictam l. Tau. 40. constitutionem. Nam si in materia fideicommissaria, atquê infideicommissi cuiuslibet successione, etiam inter transuersales, quando extat aliqua coniectura, quæ ostendit testatorẽ voluisse, filium repræsentare personam patris, repræsentatio extenditur vltra terminos iuris cõmunis, & successione abintestato, & sic vltra filios fratrum, vt interpretes relati per Menoc. d. n. 32. ac ipse cum eis obseruant, quanto magis in Hispan. primo. atq; in maiora-

tibus nostris attendenda eorum consuetudine, & natura succedendi, ite præsumpta institutoris voluntate, de qua post Dida cum Couar. & Ludou. Molin. sæpè meminimus: ultra filios fratrum, atque terminos iuris communis, potuit, & in infinitum inter transuersales quoque repræsentatio introduci. Similiter etiam, si inter terminos iuris communis, & successionis ab intestato, repræsentatio inter descendentes in infinitum, & inter transuersales inter fratres, fratrumque filios inducta, ex præsumpta testatoris voluntate in fideicommissis cessare potest, ac etiã multo magis habere locũ, quando concurrunt aliquæ coniecturæ, quibus ostenditur, testatorem voluisse, quod filius repræsentet personam patris: vt idem Menochius, dicta præsumptione 95. nu. 19. & in consil. 215. nume. 339. post Ruinum scripsit. Rectissime quoque dicta Taur. l. 40. introduxit repræsentationem inter descendentes, & inter transuersales ibi inductam, ex contraria institutoris maioratus voluntate cessare, vt infra dicitur.

221 His adijciendum erit, verissimam esse Ludouici Molinæ, de Hispanorum primogenijs, libr. 3. dicto cap. 7. numer. 20. traditionem illam, scilicet in fideicommissis familiæ, vel alijs sub nomine collectiuo relictis in quibus iure maioratus succedendũ est, non esse admittendam repræsentationẽ eo ordine, quo in d. l. 40. Tau. in primogeniorũ successionẽ dispositũ est, vt scilicet inter transuersales quoscũque vsquẽ in infinitum repræsentatio procedat. Quod probatur ex verbis eiusdẽ legis Taur. ibi: *en la successiõ del mayorazgo*. Ex quibus verbis deprehenditur, quod ad hoc, vt habeat locũ repræsentatio, cũ qualitatibus in ea lege contentis, prius considerandum est, an de successionẽ maioratus tractetur. Si igitur de maioratus successionẽ non agatur, sed de fideicommissis familiæ relicto, in quo iure maioratus succedendũ non sit, id sanẽ obseruabitur, quod iure cõmuni attẽto, supra obseruandũ diximus, nec ex decis. d. l. 40. Rau. aliquid innouatũ censebitur. Et ideo non vnus

duntaxat, ac solus, sicut in primogenijs ex sui natura, sed plures, & sic nepotes cũ patruo simul ad succedendũ cõcurrunt, vt etiã remanet resolutum, nec ipse Molina expressit. Sic etiã tenuit Blacius Flores Diaz de Mena, in additionibus ad dictã decisionem Gãm. 93. versu. prima cõclusio, fo. 47. vbi dixit, quod in successionẽ fideicommissi tẽporalis, in quo post mortem nominatorum vocantur proximiores, & sic plures possunt succedere, admittitur ea repræsentatio, quæ admittitur in successionibus ab intestato, scilicet in linea descendentium absque distinctione, & in linea transuersali vsquẽ ad fratres, & filios fratrum. Sed si vnus duntaxat potest ac debet succedere, quod præfertur proximior.

222 Cæterũ si fideicommissi nomine, bona vnita, & perpetuo vinculo coalligata, atque cum clausulis prohibitionis, alienationis, & perpetuitatis relinquerentur, & vnus duntaxat ad successionẽ admitteretur, ita vt iure maioratus institutio fieret, atque successio futura esset, tũc equidẽ obtineret in eo fideicommissis decisio d. l. 40. Tau. & consequẽter perpetua repræsentatio in illo admittẽda esset, tã in descendentiũ, quã in transuersaliũ successionẽ, ita vt nepos ex primogenito admittẽdus esset, ac ipse solus exclusis alijs succederet, nõ sicut de iure cõmuni, quo nepos & patruus simul cõcurrerent, vt vidimus supra, cũ successio maioratus sui natura vni duntaxat deferatur, nec pluribus possit cõpetere. Quod certissimum est, & ita agnouit Auend. dicta gloss. 2. numer. 40. Humada, in l. 2. titulo 15. part. 2. gloss. 17. numer. 8. Sarmientus, in dicto §. in fideicommissis, numero 17. & sic accipiendus est Molina loco supra citato. Loquitur enim ipse, quando simplex fuit fideicommissum, nec fideicommissi nomine sic coalligata, & vnita, atque adiectis vinculis, & prohibitionibus fuere bona relicta. Sic etiã accipiendæ sunt conclusiones illæ, quas Blacius Flor. Diaz de Mena, in additionibus ad dictã decisionẽ Gammæ 93. ex versiculo, prima conclusio, vsque ad versiculum,

Quotidian. controuer. iuris.

quinta conclusio, confecit. Et hæc resolutio confirmari poterit ex his, quæ in vinculis, & anniuersarijs perpetuis infra dicenda sunt obseruationibus sequent. ²²⁴

²²³ Deinde constituendum erit, atq; sub hac eadem decima obseruatione principali obseruandum, quod ex his, quæ hæctenus diximus numeris præcedentibus super contrarietate glossæ, & Baldi, petenda etiam, atque deducenda est resolutio alterius quæstionis, vtrum scilicet in feudis habeat locum repræsentatio. Nam si repræsentatio locum haberet, etiam in successione pendente ab hominis dispositione, vt cum Accur. & sequacib⁹, cõtra Bal. & sequaces defedi mus: planũ equidem erit, in feudis quoq; atq; indistincte repræsentationẽ locũ habere. Si verò dũtaxat habet locũ repræsentatio in successione ab intestato, quæ verè hæreditaria est, non verò in successione ex hominis dispositione proveniẽte, vt Bal. & sequaces affirmant, planũ etiam videbitur in feudi successione hæreditaria, siue quæ ab intestato. Iure hæreditario deferatur, locum esse repræsentationi, in successione vero feudi ex pacto, & prouidẽtia acquisiti, repræsentationẽ non admittẽdam. Et ita huiusce quæstionis resolutionẽ, ex alterius vera resolutione, scilicet glossæ & Baldi. metiũtur, atq; diffiniunt fere omnes, qui articulũ hunc successione feudi attingũt, atq; post alios expressim Menoc. in cõs. 200 nu. 56. in fin. & n. 57. 58. & 59. lib. 2. Aluar. Valascus, de iure emphiteutico, quæst. 50. numer. 1. & numer. 7. Caldas Pereira, de nominatione emphiteutica, quæstione 17. num. 28. & 29. Craueta etiam, Cephalus, & Bursatus, ac eos referens Petrus Antonius de Petra, de fideicommissis, quæstione 11. ex num. 144. vsque ad numer. 152. qui dicunt, in materia successione feudi idẽm dicendum, quod in materia fideicommissi, quia equiparantur in hoc. Nata etiam, in consil. 217. à successione fideicommissi, & doctrina Bal. in d. §. in fideicommisso. Regulãdã præfati dubij resolutionẽ existimauit, & ideo deceptus est, prout Hippol. Rimin.

in cons. 410. nu. 17. & tribus seq. & n. 28. cum pluribus seq. latius, atque erudite (vt adsolet) ostendit.

Ad rem itaq; magis accedẽdo, impri mis constituẽdum erit, quod in feudorũ materia licet regula sit, quod deuoluãtur in proximiores, c. 1. in fin. ibi: *Et hoc est quod dicitur ad proximiores pertinere.* In titulo de natura successio. feud. per quẽ ex cõmuni sententia sic firmavit Tiber. Decian. in cons. 55. nu. 49. lib. 3. attamen, & in feudis filius intrat in locũ patris, & succedit, vti successisset pater, est enim receptum, vt in illis locũ habeat repræsentatio. cap. 1. §. his verò deficientibus, in titul. de gradibus successio. in feudis, glos. in d. c. 1. de natura successione feudi, & ibi Bal. & alij, & in c. 1. in princip. vbi etiam Bal. & Aluarot. qui dicit hoc esse indubitãtũ apud omnes per illum textũ, de successione feudi. Et cũ pluribus authoribus sic resoluũt Tiber. Dec. d. cons. 55. n. 50. lib. 3. Didac. Coua. pract. c. 38. nu. 13. Tiraquel, de primogenitura, quæstio. 40. num. 20. Aluarus Valascus, dictã quæstione 50. numero 1. vbi subdit, id intelligendum in successione descendentiũ, nepos enim succedit in locum patris, & eum repræsentat, tam si sit solus quam ad concurrẽdum cum patruo filio vassalli defuncti. Idquẽ probat ex generalitate textus, in cap. 1. circa principium, de successione feudi, dũ vocat ad feudũ filios, & nepotes in locũ patris sui, ibi: *Succedunt filij aqualiter, vel nepotes ex filio loco sui patris:* & latius id fundat, atque eo casu succedunt nepotes cum patruo in stirpes, & non in capita. Deinde Valascus ipse nu. 3. notauit similiter, quod in successione etiã trãsuersaliũ, filij fratris præmortui repræsentant patrẽ suum, & succedunt simul cum patruo in feudo fratris, qui sine liberis decessit, vt notãt multi authores ibi relati. Auend. etiam, glos. 2. d. l. 40. Tau. nu. 45. & est casus clarus, in capit. 1. incipit per successione, in titulo de successione fratrum, vel de grad. succedent. in feud. §. 1. ibi: *His verò deficientibus, vocantur primo fratres, cũ fratrum præmortuorum filijs.*

Deniquè eodem nu. 3. in fin. recte dixit,
 227 & alios authores sic tenentes retulit Valasc. quod repræsentationis ius est in linea recta descendantium in infinitum in feudis, sicut in allodialibus, in collateralibus verò vsquè ad filios fratrum inclusive, post fratrum autè filios non repræsentat filius personam patris in feudis, sicut nec in allodialibus bonis, vt etiam Couar. ibi relatus obseruat.

228 Secundo deinde, atq; in eodem articulo constituendū est, in feudo hereditario tradidisse vnanimiter omnes interpretes, locū esse repræsentationi, & filiū intrare in locū patris, nec aliquē in hoc hactenus dissentire, prout scripsit post Angel. Alex. Corn. & Curt. Iunior, Menoch. in consil. 200. nu. 54. & 64. lib. 2. & in consil. 489. num. 20. & 21. lib. 5. & præsumptio. 95. num. 41. lib. 4. Hippolyt. Riminald. in consil. 410. ex numer. 15. & 16. libro 4. Roland. in consilio vltimo, numer. 15. & pluribus sequent. volum. 1. & in consil. 68. ex numer. 28. eodem volumine. Franciscus Bursatus, in consil. primo, num. 24. volumine primo Ioannes Cephalus, in consil. 313. ex numer. 20. cum sequentibus. libr. 3. & in consil. 124. numer. 40. & pluribus sequentibus, lib. 2. Tiberius Decianus, in consil. 3. ex numer. 152. lib. 4. Aluarus Valascus, de iure emphiteutico, dict. quæstione 50. numero 4. Velasquez Auendañus, in l. 40. Tauri, glossa 2. numero 45. & 46. Peregrinus, Molina, Couar. Petra, Cald. Pereira, Matiençus, Pater Molina, & alij. quos infra commemorabo. Et quidem hic casus definitur, atque comprobatur ex his, quæ numeris præcedentibus remanent resoluta, & scripta, cum idē iudicemus de feudo hereditario, quod de alijs bonis hereditarijs, & liberis, siue de hereditarijs successioneibus, in quibus repræsentatio admittitur regulariter, vt Menochius, dicta præsumptione 95. numero 41. Aluarus Valascus, dicta quæstione 50. numero quarto, & Auendañus, dicto numer. 46. glossa 2. recte perpendunt.

229 Dicitur autem feudum hereditarium

illud, quod scilicet, obtineri non potest nisi ab eo, qui sit heres, vt Valascus dicto numero 4. affirmat. Et quod concessum est pro se, & heredibus, vt per Iferniam, Bal. Alexan. Decium, Parisium, Gozadin. Romanum, Iasonem, Curtiū Iunior, & alios, quos citat, & quando feudum dicatur hereditarium, & an in dubio hereditarium præsumatur, vel ex pacto, & prouidentia, latius, atque erudite explicat Tiberius Decian. in consil. 24. ex num. 64. vsquè ad numerum 71. libr. 1. & in consil. 9. numer. 5. libro 2. & in consilio 3. ex numer. 152. vsquè ad numerum 155. & numer. 169. vsquè ad numerum 189. libro 4. vbi inuenies maximam contradictionem in hoc vltimo puncto. Nam in dubio feudum censendum esse potius hereditarium, quam ex pacto, tenuerunt permulti, quos ipse Decian. dicto consilio 24. numero 70. volum. primo, retulit, & huic parti accessit Didacus Couar. practicarum, dict. capit. 38. num. 13. Aluarus Valascus, dicta quæst. 50. numer. 4. in fine, qui secundum frequentiore sententiam firmat, etiam in casu dubio feudum hereditarium censerit, & pro successoribus, & heredibus datum, & ideo probabilius esse, tunc etiam esse locum repræsentationi. E contra tamē, quod in dubio interpretatio capienda sit, vt ex pacto, & prouidentia censeatur potius, quam hereditarium: tenuerunt permulti alij, quos citarunt Tiraq. de primogenitura, quæstione 35. numer. 11. Tiberius Decian. dicto consil. 3. num. 169. cum sequentibus. libr. 4. vbi in hanc partem magis videtur animum suum inclinare, & esse veriore dicit Matienç. in l. 5. titulo 7. glossa 5. numero tertio, libro 5. noue collectionis Regiæ. Sed quod attinet ad effectum repræsentationis, inuestigatio hæc & differētia, ideo modicæ utilitatis visa est, quod in vtraquè admittendam esse repræsentationem, defendemus statim.

Ex pacto autem, & prouidentia, sine familiare, non verò hereditarium feudum dicitur, quando alicui conceditur

Quotidian. controuerſ. iuris.

pro ſe, & ſuis liberis, & deſcendentibus, vel proximioribus de familia, nec fit aliqua mentio hæredum, vt ex ſuperioribus authoribus colligitur, & per Pine- lum, 3. par. 1. l. C. de bonis mater. nu. 84. Roland. in conf. 55. num. 9. libr. 3. & poſt alios, Hippol. Riminal. in conf. 410. nu-
230 mer. 17. libr. 4. In huiusmodi autem feudo ex pacto, & prouidentia, & repræſentatio non detur, conſtãter defendit Nata, in conſil. 127. cum tribus ſeq. quo in loco, & in conſil. 679. eum retulerunt Riminaldus, & Petra, infra referendi. Audacterq; affirmat, memoratam con- cluſionem de repræſentatione in feudo admittenda, procedere duntaxat in feudo hæreditario, non verò in feudo ex pacto, & prouidentia concedētis. Et eſſe communem opinionem dixit Meno- chius, lib. 4. dicta præſumpt. 95. num. 42.
231 & in alijs locis ibi relatis. Probauit autem reſtrictionem, ſiue opinionẽ iſtam Natta, imprimis ex doctrina Bal. in dict. §. in fideicommiſſo, l. cum ita, ff. de lega- tis ſecũdo, de qua plenè actum fuit nu- mer. præcedent. quod ſcilicet nepos nõ ingrediatur in locũ patris in diſpoſitio- ne hominis, & ſic quod in fideicommiſ- ſo repræſentationi locus non fit, quæ ta- mẽ quã falſa ſit, atq; cõmuniter reproba- ra, ex dictis etiã ſupra, plusquã manifeſte deducitur, & in terminis, vt Natæ reſpõ- deret, ſic obſeruauit Hippol. Riminald. conf. 410. num. 37. libr. 4.

Secundo mouetur Nata per Alexã- drũ, in conf. 204. cõſideratis verbis, co- lum. 2. libr. 2. quẽ etiã retulit, ac etiam in conf. 129. libr. 5. Auendañ. gloſſ. 2. dict. l. 40. Tauri, nu. 47. & dicti conſilij Ale- xand. 129. mentionem etiam fecit Rimi-
232 naldus ipſe, ibidem, numer. 40. atque ex num. 38. vſquẽ ad numer. 44. eleganter, atquẽ erudite Alexand. ſatisfacit, ſic vt in contrarium expendi non debeat, nec ipſius authoritas aliquid vrgeat.

Tertiò corroborat opinionem præ- fatã Nata, argumento ſumpto ab operis libertorũ ad feuda, vt latius recenset Ri- minal. metidem, eodem conf. 410. num. 23. & 24. & numeris ſequentibus, huic

fundamento reſpondet adeò concludẽ- ter, vt nihil vltra adijcere, neceſſe ſit.

Poſtremo pöderat Nata ipſe, vigere contra nepotem doctrinam Bart. in au- thent. poſt fratres, C. de legitimis hære- dibus. Vbi loquens in feudo Regni, Ap- pulliæ, Bartolus dicit, quod cum non ha- beatur iure ſucceſſionis, ſed ex dona- tione dominica, nepos non aſſumit lo- cum patris: ſic enim Bartol. ſentit aper- te, quod in feudo quod debetur ex pro- uidentia concedentis, nepos non ingre- diatur paternum gradum. Sed & Bart. traditioni illi, ſatisfacit erudite Rimi- naldus metipſe, eodem conſil. 410. nu- mero 49. & 50. & 51. & numero 52. dicit, nec eum etiam turbare Butrij conſil. 47. de quo Nata non meminit, & idem Riminaldus, num. 27. ponderauit, & er- rore manifeſto Butrium lapſum, dicto nu. 52. demonſtrat aperte. Vides ergo Natã nihil firmũ aut validum pro ſe ad- duxiſſe, omnibus potius, quæ pro ſe pon- derauit, Riminal. reſpõdiſſe, vt ibidẽ in- uenies, ne ab alio, & ſic erudito admodũ viro plena manu adnotatũ, atq; ſcriptũ tranſcribamus (quod maximũ vitiũ eſt.)

Cum autẽ, Rubei, Curt. Couar. & aliorum authoritas, quos Valaſcus, di- cta quæſt. 50. num. 4. & Auendañ. dicta gloſſ. 2. l. 40. Taur. num. 47. retulerunt, turbare quoquẽ nullum debet, vtpote cũ ex his, quæ in ſucceſſione fideicõmiſ- ſi, ſupra diximus, atq; ex his, quæ Rimi- naldus metipſe, dicto in loco annotauit, eorum obſeruaciones conuincantur, atque deſ- truantur aperte, quanuis ipſe horum au- thorum mentionem non fecerit. Auen- dañus etiam, Curtij, & Couar. non me-
233 minit. Idcirco diſtinguẽdũ non eſſe, an feudũ hæreditarium ſit, ſiue ex pacto, & prouidentia concedētis præcedat, ſed quod indiftincte in feudo etiã ſi iure hæredita- rio nõ deferatur, repræſentatio ſemper admittenda ſit, validiſſime, & conſtan- tueretur Hippolytus Riminald. dict. conf. 410. ex nu. 28. cũ multis ſeq. libr. 4. & nu. 44. 45. & 48. Iſern. Ioan. Anto. de Ferrar- ijs, Aretin. Bal. Curt. Iunio. & plures alios, quibus ſe ſubſcripſit Ioan. de Ligna
no re-

no retulit. In eodē quoq; placito firmiter fuerunt, & etiam in feudo familiari, atq; ex pacto, & prouidētia repræsentationē admitti tuerunt Aluarus Valascus, de iure emphiteutico, dict. q. 50. nu. 4. versic. verū hi patres. Et ex pluribus probauit Ias. in l. si auix, nu. 5. C. de successorio ædicto. Afflict. Tiraquel. Grammaticus, & Acosta, cū quibus Ludouicus Molina, de Hispanorū primogenijs, lib. 3. cap. 6. num. 47. dicens, iure singulari in feudo repræsentationē semper admitti, etiam si iure hæreditario nō deferatur, & improbens Antonium de Rosellis, de successione ab intestato, nu. 118. contrarium tenentem. Id ipsum probarunt etiam Franciscus Bursatus, in consilio primo, numero 24. libro primo. Ioānes Cephalus, in consil. 313. nume. 20. & numero 25. cum sequentibus, libro 3. Pancirolus, in consilio 100. numero 6. Tiberius Decianus, in consil. 55. ex nume. 44. atque ex numer. 49. lib. 3. & alij permulti, quos commemorauit Menochius, in consil. 200. num. 64 & in consil. 498. numero 21. lib. 5. vt ipse refert præsumptione 95. num. 45. lib. 4. Petrus Antonius de Petra, de fideicommissis, quæstio. 11. ex numero 144. vsque ad numerum 152. folio 258. Hieronymus Gabriel, in consilio 86. columna 2. erudite Marcus Antonius Peregrinus, de fideicommissis, articulo 21. numero 13. & 14. & 15. Caldas Pereira, de nominatione emphiteutica, quæstione 17. numero 28. Ioannes Martiencus, in l. 5. tit. 7. glossa 5. num. 3. libro 5. nouæ collectionis Regiæ. Auendañus, in l. 40. Tauri, glossa 2. numero 49. Antonius Pichardus, ad titulum institut. de hæred. quæ ab intest. defer. de repræsentatione, §. secundo, numero 27. fol. 1245. Sfortia Oddi, in consilio 39. nu. 39. lib. 1. Borgninus Cavalcanus, decisione 21. nu. 70. & 72. & 73. parte 3. pater Ludouicus Molina, tom. 3. de iustitia & iure, disputatione 626. nu. 3. fol. 389.

234 Et pro hac parte vallidissima fundamenta, atque ex eisdem authoribus deducta, possent expendi, sed alij consulto omisissis, illa concludenter adstringunt.

In primis, quod feuda licet quandoque hæreditaria non sint, attamen admodū hæreditarium, & legitimarū successio- num deferuntur, cap. primo. §. his vero. de success. frat. & grad. successio. Proinde licet feudum hæreditarium non sit, nihilominus repræsentatio admitti debet, ac si iure hæreditario succederetur. Et ita pro ratione præfata resolutionis considerauit Aluarus Valascus, dicta quæst. 50. num. 4. & repetit. nu. 7. Addiderim ego, absolutum nō esse, nec satis certum, in his dumtaxat repræsentationem admitti, quæ iure hæreditario deferuntur: cum etiam in his, quæ non eo iure deferuntur, repræsentatio quandoq; admittatur, vt sæpè supra hoc eodē tractatu contendit, idcirco ex eo capite nō debuisse in quocunque feudo excludi: maximè cū in feudis iuri singulari id fuerit admissum, vt Molin. lib. 3. de Hispan. primogen. d. c. 6. nu. 47. probauit. Deinde & secundo pro eadem sentētia illud concludit, quod textus, in dict. c. 1. §. 1. de successio. frat. & in cap. 1. de successio- ne feudi, generaliter loquuntur de feudo, ad quod moriente vassallo admittū- tur filij, vel nepotes ex filio loco sui patris, & in defectū filiorū, & descēdentiū vocātur fratres cum fratrum præmortuorum filijs, nec distinguunt ea iura inter feudū hæreditariū, aut ex pacto, & prouidentia concedētis, & sic generaliter veniunt intelligenda, vt Hippolytus Riminald. dict. cons. 410. num. 29. singulariter probat. & nu. 47. aliud, ac etiam concludens fundamentū adducit ad fauorē nepotis, videlicet quod feuda regulantur, ac deciduntur secundū ius cōmune, si nō reperitur aliud in contrariū decisum in ipsis feudis, vt est textus expressus, & ibi glo. Iaco. de Belui Bald. Aluarot. & omnes, in c. 1. de feudi cognitione. Sed non reperitur expresse decisū, in feudis magis ex pacto, quā hæreditarijs, quod patruus excludat nepotē, imò præfata iura simpliciter, & indistinctè nepotē cū patruo admittunt, ergo debet hic casus decidi secundū ius cōmune, quod pariter admittit nepotes cum patruo.

235

Tertio, & vltimo atque in eodē feudi articulo constituendum est, superius dicta, atque in omni feudo absq; restrictione accepta, procedere etiam, atque locū habere in feudis, in quibus primogeniturę aut maioratus iure succeditur, in eis nāque, & repræsentationi locus erit (vt remanet dictū) & nepos patruo debet præferri. Vt probat text. in cap. 1. vbi glossa, verbo, solus, de natura successione feudi. Et ibi Bald. & alij, textus etiam, in cap. 1. in princip. & ibi Bal. & Aluarot. qui hoc dicit esse indubitatum secundum omnes per illum tex. de successione feudi. Et cum Baldo. Bertrando, Abbate, Iason. Rolando, Leccerier, & Tiraquelo, sic resoluit Aluarus Valascus, de iure emphiteutico, dicta questione 50. numero 7. & cum Molina, Couar. Tiraquelo, & Acoſta, Velasquez Auendañus, dicta glossa 2. l. 40. Tauri, numer. 50. & reddit rationē. nu. 51. & 52. Idcirco si feudum iure maioratus relictum fuerit, ac cum clausulis ordinarijs, quę in maioratum institutione adijci solent, tunc proculdubio omnia in feudi successione obseruari debent, quę in maioratus successione obseruantur, vt Auendañus ipse, dict. nu. 52. recte probauit, & Ludouicum Molinam retulit tribus in locis. Sed & alio loco exprisim magis, & magis in proposito nostro dixit, libr. inquam 3. de Hispan. primogen. cap. 7. num. 19. quo loci obserbauit, quod repræsentatio iuxta formam, l. 40. Taur. admittenda est in feudo iure maioratus relicto. Quod certū equidem est, & confirmatur ex his, quę in emphiteusi, iure patronatus, & annuarius iure maioratus relictis, author metipse annotauit ibidem. Et tunc equidem iuxta naturā maioratus, exclusiua aliorum erit neptis admissio, atq; repræsentatio, sicut cæteros omnes excludat, cum ipse, ac vnus tantum iuxta naturam primogenitorum succedere debeat, vt compertum est. Et hætenus de feudi successione.

237 Nunc verò de emphiteusi agendum est, & quidem sicut in feudo, ita quoq;

in emphiteusi an habeat locum repræsentatio, dubia & anceps est apud interpretes nostros indagatio, & resolutio. Quidam namq; negant, repræsentationi locum esse, quidam verò affirmant, alij deniq; distinguunt, an emphiteusis hæreditaria sit, an non hæreditaria, sed potius iure sanguinis deferenda: vt primo casu repræsentatio admittenda sit, secundo verò deneganda, prout hæc omnia ex authoribus statim commemorandis colliguntur. Sed quo absoluta, & dilucida, atq; distincta eorum explicatio tradatur, sequentia erunt constituenda, atque imprimis obseruandum est, quod si quis recipiat emphiteusim pro se, & hæredibus, hæc emphiteusis dicitur mere hæreditaria, & ideo ad quencunque hæredem extraneum institutum transire potest. Ita sanè Calderinus, in consil. 6. tit. de locato. Alexander, in l. quod dicitur, num. 126. de verbor. obligat. & in consil. 129. nu. 2. lib. 5. & Socinus Iunior, in consil. 58. nu. 8. libr. 2. Iacobus Menochius, in consil. 200. nu. 50. libr. 5. qui recte dixit, quod hæc emphiteusis regulatur secundum naturam aliarum rerum hæreditariarū. Supponamus ergo, quod emphiteusis acquiritor decedat intestatus relicto Caio filio, relicto etiā Mæuio nepote ex Titio filio præ defuncto. Et hoc sanè casu Mæuius iste nepos concurrat cum eius patruo, & sic per repræsentationem admittitur. Ratio est manifesta, quia hæc emphiteusis regulatur secundum alias res hæreditarias, in quibus dum ab intestato succeditur filius ingreditur locum patris, s. cum filius, instituit. de hæred. quæ ab intest. defer. & in hoc in casu recte loquitur Angel. in l. Gallus, s. quidam, col. 2. versic. tertia concl. Alexander, in consil. 129. numer. 6. versic. non enim obstat, libro 5. & in consil. 26. num. 9. libr. 3. Corneus, in consil. 24. in fin. & in consil. 131. col. 2. libr. 2. Curt. Iun. Crau. & alij, cum quibus erudite, & sic distincte explicans, obseruauit Menoch. dict. consil. 200. numer. 53. & 54. eodem etiam casu recte se habuerūt in hoc articulo, quicunq; hætenus Scribentes

bentes interpretes, qui quotiescunque emphiteusis est secularis, & priuata, atque hæreditaria, vt accepta pro se & hæredibus, vel pro filijs tanquam hæredibus, repræsentatione admittendâ assue-²⁴¹ rarūt, & nepotē cum patre cōcurrere expresserunt. Quorū numero fuerunt Angelus ipse, Alexander, Curtius Iunior, Craueta, & Ruinus, cum quibus idem Menochius, præcitato cōsilio 200. numero 49. libro 2. & præsumptione 95. numero 41. libro 4. Alexand. Bened. de Benedic. Iason, Corneus, Galiaula, Acosta, Couarru. & post alios Tiraquellus, quos retulit, & cum emphiteusis est hæreditaria, & à persona priuata pro se & hæredibus, aut pro filijs tanquam hæredibus accepta: constanter tuetur Aluarius Valascus, de iure emphiteutico, dicta questione 50. numero 5. per totum²⁴² Tiberius Decianus, in consilio 55. numero 50. libro 3. & in consilio 28. numero 36. libro primo, Rolandus in cōsilio 68. numero 36. libro primo, Angelus, Alexander, Corneus, Iason, Gozadinus, Ruinus, Tiraquellus, & Couarru. cum quibus Hieronymus Gabriel, in consilio 86. per totum, libro primo, qui numero 5. & 6. de communi testatur. Ioannes Vincencius Hondedei, consilio 70. numero 67. libro primo, Antonius Gabriel, commun. cōclus. libro 4. titulo de successione ab intestato, conclusione prima numero 32. Caldas Pereira, de nominatione emphiteutica, questione 17. numero 6. & 11. & 28. Petrus Antonius de Petra, de fideicommissis, questione 11. numero 144. Peregrinus, eodem tractatu, articulo 21. numero 15. & cum Angelo, Alexandro, Corneo, Tiraquello, Aluaro Valasco, Portio, Gozadino, Galiaula, Rubeo, & Couarru. Velazquez Auēdañus, glossa 2. dictæ l. 40. Tauri, numero 53. & 54. Mariencus, in l. 5. titulo. 7. libro 5. nouæ collectionis Regiæ. glossa 5. numero 4. Borgninus Canaleanus, decisione 21. numero 70. & sequentibus, parte 3. Sfortia oddi, in consilio 39. numero 39. libro primo, Hippolytus Riminaldus, in consilio 410. numero

25. & 41. libro 4. pater Ludouicus Molini, tomo 3. de iustitia & iure, disputatione 63. & cum Molina. Couarru & Aluaro Valasco, sic quoque resoluit Antonius Pichardus, ad titulū institut. de hæred. que ab intest. defer. de repræsentatione, §. 2. numero 25. folio 1245. & cum emphiteusis est hæreditaria (vt dixi) hoc est alicui & hæredibus suis concessa, idem quoque ius obseruatur, cū ab Ecclesia concessa fuerit, nec aliqua constituitur differentia inter priuatum & Ecclesiā, & sic nepos ex filio præmortuo cum patre succedit. In quo nullus hactenus dubitationem proponit, sed cōmunis est omnium interpretum sententia, vt Mariencus, dicto numero 5. in fine, cū Tiraquello, & Couarru. & Auēdañus, dicta glossa 2. numero 58. cū eisdem affirmat.

Secundo deinde atque in hoc articulo emphiteusis constituendum est, & hic versamur in eisdem terminis, quibus obseruatione precedenti versabamur, quando scilicet emphiteusis vel à persona priuata, vel ab Ecclesia concessa, hæreditaria est, hoc est alicui & eius hæredibus concessa, sed differentia est in hoc q̄ casu superiori acquisite ab intestato decessit, relicto filio, atque ex filio præmortuo nepote (vt dixi) nunc vero agitur, quando emphiteusis hæreditaria quoque est (vt nunc dicebam) sed acquisite ille, vel is ad cuius manus tandem peruenit, decedit testatus relicto filio, atque ex altero filio præmortuo nepote. Quem casum non ita distincte considerarunt, nec à superiori casu separarunt præcitati omnes authores. Solus Menochius sic dilucide & aperte distinguit, atque admodum prædictum casus hos seperauit, dicto consilio 200. numero 54. in fine, & numero 55. vsque ad numerum 61. quo loci mature Menochius considerauit, questionem hanc definiendam esse eo modo, quo defini solet similis questio de dispositione testatoris super qualibet alia re hæreditaria. Et propterea erit considerandum, quibus verbis illa dispositio concepta fuerit,

Quotidian. controuerſ. iuris.

nam ſi teſtator particulariter diſponat de ipſa emphiteuſi, vt ſi dicat, relinquo emphiteuſim Caio filio meo, & Mœuio nepoti meo, ſiue nulla facta mentione ſpeciali emphiteuſis, filium & nepotē in vniuerſum hæredem fecerit: clarum eſt, quod in primo caſu nepos concurrat cum patruo, cum ita copulatiue fuerit à teſtatore vocatus. In ſecundo autem caſu, quemadmodum concurrunt æqualiter ad ſucceſſionem aliorum bonorū hæreditatis, ita etiam & ad emphiteuſim, quæ nihil ab eis differt.

Dubium ergo eſt, quando is auus teſtator vocaſſet in genere proximiores, eos inſtituēdo, vel ſubſtituēdo, vel quādo hi, qui de familia ſupererent, poſt nominatos contenderent ſe admittendos. Hoc autem caſu, cum ſimus in diſpoſitione hominis, non autem legis, & ita cum non agatur de iure hæreditario, ſed de fideicommiſſario, eſt dubium, an nepos ingrediatur in locum patris, vt concurrat cum patruo ad ſucceſſionem huius emphiteuſis hæreditarię? Et tunc quidem meminiffe oportebit, conſtanter nos numeris præcedentibus defendiſſe, quod etiam in diſpoſitione hominis, & in fideicommiſſi ſucceſſione habeat locum repræſentatio. Et Accuſij ſententiam, in ſucceſſionibus ex diſpoſitione hominis, filium ingredi locum patris, vt cōcurrat cum patruo, communiorem, & veriorem agnouiffe, Baldi etiam contrariam ſententiam improbaſſe. Quod ſi ita eſt, plane ſequitur, etiam in caſu propoſito emphiteuſis, repræſentationi locum eſſe futurum, & nepotem debere cum patruo concurrere: id quod præcitati ſupra authores omnes ſatis aperte, aut velut expreſſe præſentunt, nullum enim caſum diſtinguunt, cum emphiteuſis hæreditaria eſt, ſed absolute, atque indiſtinctè repræſentationem concedunt, vt ſupra vidimus. Prætereā, & in fortioribus terminis, ſcilicet, quando emphiteuſis hæreditaria non eſt, idem quoque tventur conſtanter, ac tunc etiam nepotis, & patruī cōcurſum admittūt, nec aliquo caſu repræ-

ſentationem denegant permulti authores, mox præcitādi. Ergo multo magis, ac indubitate quidem in caſu prædicto concedi debet repræſentatio metipſa. Deinde, hac in ſententia clare fuit Menochius (qui ſolus, vt ante dicebam, in noſtris terminis caſum hunc propoſuit) nam cum dicto conſil. 200. ex nume. 55. dubium propoſuiſſet, & num. 59. Ruini conſilium expendiſſet, quo Ruinus, excitatus doctrina illa Baldi, in dicto. §. in fideicommiſſo. Contra noſtrum placitū caſum ſuperiorem emphiteuſis reſolvebat; tandem num. 60. agnoſcit libenter, veriorem eſſe illam opiñionē Accuſij, vt in ſucceſſionibus ex diſpoſitione hominis, filius ingrediatur in locum patris, vt concurrat cū patruo. Attamen inquit, illam non procedere, quando teſtator nomine proprio filij expreſſo, illum vocauit: nam tunc is præfertur nepoti, & ipſe ſolus excluſo nepote admittitur. Dicit ſtatim, quod eo caſu ceſſat doctrina illa Angeli, in dicto §. quid rectè, & procedere poteſt Ruini conſilium, ita intellectum, & declaratum. Et ſic clare decidit, in caſu ſuperiori propoſito, & regulariter locum eſſe huic reſolutioni, & caſum illum duntaxat excipit. Denique huic noſtræ ſententię expreſſim acceſſit (ſed Menochij mentionem non facit) Caldas Pereira, de nominatione emphiteutica, dicta quæſtione 17. num. 29. quod ex traditis eo numero deducitur aperte, apertius ex ſummario eiufdem numeri, vbi in hunc modū reliquit ſcriptum. *Repraſentatio habet locum etiam in ſucceſſione pendente ab hominis diſpoſitione, & conſequenter in emphiteuſi, & fideicommiſſo, contra Baldum, & alios.* Ecce vbi author is loquitur in noſtris terminis, & in terminis dicti §. in fideicommiſſo. Clare quoque eidem acceſſit ſententię, & reſolutioni (ac etiam Menochij mentionem non facit) Petrus Antonius de Petra, de fideicommiſſis, dicta quæſtione 11. numer. 144. quamuis enim quæſtionem hanc in terminis non excitauerit, generaliter tamen eo numero cōſtituit, quod in materia fundi, vel emphiteu-

phiteusis, & eius successione quoad cõ-
 cursum patruis & nepotis, & repræsen-
 tatione admittendam, vel non, idem di-
 cendum est, quod in materia fideicom-
 missaria, quia in hoc æquiparantur. Vt
 etiam agnouit Decius, in consilio 263.
 & consilio 217. si ergo in fideicommissi
 successione ita est (vt sæpè diximus)
 ita quoque & in emphiteusis succes-
 sione esse debet. Prout etiam atque in
 fortioribus terminis defendit Decia- 245
 nus, in consilio 28. numero 36. libro pri-
 mo. Et hactenus de hoc secundo casu,
 qui (vt vides) melius, & aliter quàm
 antea fuisset, remanet declaratus.

Tertio deinde, atque in eodem em-
 phiteusis articulo constituendum est,
 dubium maius esse, vtrum repræsen-
 tatio admittenda sit, vel non in emphi-
 teusis successione, quando emphiteu- 246
 sis Ecclesiastica est, & accepta, (vt regu-
 lariter accipi solet) pro se, filiis & nepo-
 243 tibus. Et hæc sanè emphiteusis, hæredi-
 taria non est, nec ob id tanquam hæredi-
 taria regulatur, sed solum transit ad
 filios, & descendentes. Vt obseruant
 glossa, Bartolus, & reliqui, in l. etiam,
 ff. soluto matrimonio. Imola, Alexan-
 der, Corneus, & alij, cum quibus Iulius
 Clarus, libro 4. §. emphiteusis, quæstio-
 ne 28. Menochius, dicto consilio 200.
 numero 61. libro secundo: in ea etiam,
 244 vtpote non hæreditaria, filius nõ ingre-
 ditur locum patris, atque ita eius per-
 sonam non repræsentat, qua in senten-
 tia fuerunt Bartolus, in authet. post fra-
 tres. C. de legitimis hæredibus. Cuma-
 nus, in dicto. §. in fideicommissio. l. cum
 ita legatur, de legatis secundo. Vbi etiã
 Baldus, Alexander, Ruinus, Curtius Iu-
 nior, Antonius Rubeus, Iason, Decius,
 Benedictus de Bened. Ancharranus, &
 alij, quos recensent Rolandus, in con-
 silio 68. numero 11. & numero 16. libro
 primo, Menochius, dicto consilio 200.
 numero 63. libro 2. & in consilio 498.
 numero 20. & 21 libro 5. & repetit præ-
 sumptione 95. numero 43. & ita videtur
 tenere. Alios etiam retulerunt Tira-
 quellus, & Couarr. in locis relatis per

Matiencum, in l. 5. titulo 7. glossa quin-
 ta, numero quinto in principio, libro 5.
 nouæ collect. Regiæ, & hanc partem,
 siue distinctionem superiorem, an em-
 phiteusis hæreditaria sit, vel non: firmi-
 ter sustinuit, & nepotem à patruo ex-
 cludi, cum emphiteusis est Ecclesiasti-
 ca, & sic in qua iure sanguinis debet
 succedi: defendit Aluarus Valascus, di-
 cta quæstione 50. numero quinto.

Hi omnes, & alij quicūque sunt, quos
 ipsi commemorant, ea ratione vtuntur,
 atque principaliter adducuntur, quod
 successio ista non regulatur secundum
 successiones legales ab intestato, siue se-
 cundum hæreditarias successiones, ex
 quo nõ est quid hæreditarium, sed à do-
 mino concedente prouenit, & sic repræ-
 sentatio admittenda non est.

Cæterum contraria in sententia, &
 alij permulti, maximiquè nominis au-
 thores fuerunt, qui affirmarunt, etiam
 in hoc casu filium ingredi locum pa-
 tris, vt ad successionem huius emphi-
 teusis Ecclesiasticæ, acceptæ pro se, fi-
 liis & nepotibus admittatur nepos cum
 patrio. Ita sane tradiderunt Fulgosius,
 in dict. authent. post fratres. Alexander,
 in consilio 88. numero primo, libro pri-
 mo, & in cõsilio 26. numero 9. libro ter-
 tio, Corneus, Ruinus, Rolandus, & Cur-
 tius Iunior, quos pro hac parte comme-
 morauit Menochius, dicto cõsilio 200.
 num. 64. libro secundo, & cū Angelo,
 Alexandro, Corneo, Curtio Iunio, Rui-
 no, Rolando, Tiraquello, & Antonio
 Gabriele, hanc opinionem, secundam
 amplectitur Velazquez Auendañus, in
 l. 40. Tauri, glossa 2. numero 57. & Ma-
 tiencus, in l. 5. titulo 7. glossa 5. numer. 5.
 lib. 5. nouæ collect. Regiæ, & esse æquio-
 rē, & magis de verisimili mēte, neq; re-
 pugnantē verbis, dixit erudite Carolus
 Molineus, in addit. ad Alexandrū, consi-
 lio 129. num. 3. libro 5. Thobias Nonius,
 in consilio 4. in fine, Hieronymus Gabr.
 in consilio 86. numero 9. libro 1. Securē
 Tiberius Decianus, in cons. 28. numero
 36. & 37. libro primo, Ioannes Vincētius
 Hondedei, in cõsilio 70. numer. 68. libro
 primo,

247 primo, qui dicunt, filium ingredi locum patris, eiusque personam repræsentare, nō solum in emphiteusi hæreditaria, sed etiam in emphiteusi Ecclesiastica, non hæreditaria: Marcus Antonius Peregrius, de fideicommissis, articulo 21. numero 15. hanc etiam secundam opinionem libenter ego amplector, & verissimam puto, nec primam cōtrariam tenendam. Et ad sic dicendum, mihi admodum placent, & vere concludunt ea, quæ in proposito considerauit, atque perpendit Corneus, in consilio 131. per totum, volumine secundo: vbi expressim dixit, quod in emphiteusi Ecclesiastica, cōcessa pro se, filijs & nepotibus, filij fratris præmortui admittuntur vna cum fratre ad portionem alterius fratris defuncti sine filijs. Ea ratione, quia contrahentes censentur se velle conformare cum dispositione iuris communis: & subdit, quod iura communia, vel municipalia disponētia circa successiones, quæ ab intestato deferuntur à lege, trahuntur etiam ad dispositiones hominum in particularibus successioneibus, quæ deuoluuntur ex prouisione testatoris, vel cōtrahentiū: & propterea quod dispositio iuris communis disponens, quod in hereditate succedant ab intestato frater, & filius fratris, trahenda est ad interpretationem stipulationis paternæ, accipientis atque stipulantis emphiteusim pro filijs & nepotibus. Et quod ita consuluit, & legendo hanc partem tenuit. Tenuit quoque, & consuluit idē Corneus, in consilio 24. columna finali, eodem volumine 2. vbi dicit, quod hæc decisio probatur ex illa theórica, quæ habet, quod contrahentes censentur se velle conformare cum dispositione iuris, prout gradatim vocantur ad successionem. Et repetit, atq; eadem ratione excitatur Rolandus, dicto consilio 68. numero 36. & 37. libro primo, ipsa quoque ratione in proposito adductus est Tiberius Decianus, dicto consilio 28. numero 37. libro primo, & vel vno verbo erudite annotauit Carolus Molineus, in additionibus ad dictum consilium Ale-

xandri 129. numero 5. libro 5. dum dixit, hanc opinionem esse de verisimili mente, hoc est (vt ego interpretor) iuxta verisimilem mentem petentis, & concedentis, qui dum concedit alicui, ac eius filijs & descendantibus, eo modo videtur eisdem concedere, atque ipsos admitti voluisse, quo de iure debent, atq; in huiusmodi successioneibus solent admitti. Dixit etiam Molineus ipse, neque repugnare verbis, quod etiā verissimū est, non enim verbis cōcessioneis repugnat, quod nepos intret in locum patris, ac eius personam repræsentet, cum verum sit, eo casu filios, & nepotes succedere, pro quibus concessio facta est.

248 Fundamentum autem cōtrariæ opinionis præcipuum, quod scilicet successio ista non reguletur secundum successiones ab intestato, ex quo non est quid hæreditarium, sed à domino concedente prouenit, & sic quod in ea repræsentatio nō debeat locum habere: ad quod nullus respōdet. Facile subuerti potest, si consideres, imprimis, non esse omnino certum, repræsentationem non dari nisi in his, quæ iure hæreditario deferuntur, cum etiam in his, quæ alio iure, ac quidem iure sanguinis proueniunt, aliquando concedatur, vt sæpè probatum, atque repetitum est. Deinde, simul stare posse, quod emphiteusis à domino concedente proueniat, & nihilominus in ea repræsentatio locum obtineat, ex ratione prædicta, quod concedens videatur admodum iuris communis concessionem facere, & cum eo se conformare voluisse, & sic repræsentationem non excludi. Denique, filium eo casu debere ingredi locū patris, ex quo exclusus non est à concedente, sed potius sub verbis concessioneis comprehensus, quibus filij, & nepotes, aut descendentes vocantur. Ex alijs etiam, quæ Hieronymus Gabriel, in consilio 86. libro primo, cum iudicio perpendit.

249 Quarto constituendum est, ex dictis hætenus deduci resolutionem in eadem quæstione emphiteusis, quæ tamen iure maioratus aut primogenituræ deferatur:

ratur: nam cum quæritur, vtrum in ea sit locus repræsentationi, dicendum est, repræsentationem semper admitti, siue hæreditaria sit, siue non hæreditaria. Idquæ tam in terminis iuris communis, iuxta ea, quæ nunc resoluiamus, quamuis in non hæreditaria repugnent hi, quos supra retuli. Quam post decisionem dictæ l. Tauri 40. postquam tamẽ, si emphiteusis iure maioratus, ac cum clau-
 251
 sulis ordinarijs maioratum relicta sit, semper repræsentatio admittenda erit, & in ea omnia seruanda erunt, quæ in maioratibus & primogenijs disposita sunt. Et sic cum vni duntaxat successio possit, ac debeat deferri, nec pluribus conueniat ex natura maioratus, nepos patruo præferendus erit, sic vt illum excludat omnino à successione, prout Co-
 uarr. practicarum dicto cap. 38. numero 13. columna penultima, in fine, singulariter obseruat. Et sequuntur eum Al-
 uarus Velasc. de iure emphiteutico, dicta quæstione 50. numero 5. ad finem, Matiençus, in l. 5. titulo 5. numero 7. libro 3. nouæ collectionis Regiæ, Ludouicus Molina, de Hispanor. primogen. libro 5. cap. 5. numero 42. & cap. 7. numero 19. Auendañus, glossa 2. dictæ l. 40. Tauri, numero 60.

250 Quinto & vltimo constituendum est, in iure patronatus Ecclesiastico repræsentationem admitti, cum patruo quæ nepotem concurrere, quando ius patronatus ad plures deuenire potest, nec iure maioratus defertur. Idque tam inter descendentes, quam inter transuersales, inter fratres inquam, & filios fratrum. Nam cum ius patronatus Ecclesiasticum, iure hæreditario censeatur, siue hæreditarium dicatur, & consequenter in eo ius repræsentationis locum habere debet: vt pro ratione constituunt, & ita præmittunt, atque iure hæreditario censeari probant post Innocentium, Ioann. Fab. Angelum, Guil. Bened. & Tiraquellum, Co-
 uarr. practicarum dicto cap. 38. numero 13. versiculo, sed in iure patronatus. Aluarus Valascus, de iure emphiteuti-

co, dicta quæstione 50. numero 10. Aco-
 sta, Gregorius Lopez, Antonius Ga-
 briel, & Pelæz à Mieres, quos refert,
 & sic resoluit Auendañus, glossa 2. le-
 gis 40. Tauri, numer. 63. & 64. Matien-
 çus, in l. 5. titulo 7. glossa 5. numero 6. li-
 bro 5. nouæ collectionis Regiæ. Anto-
 nius Pichardus, ad titulum instit. de hæ-
 red. quæ ab intestat. defer. de repræsen-
 tatione, §. 2. numero 25. qui prædictos
 non refert. Cum vero ius patronatus
 (vt frequenter fit) iure maioratus atque
 primogenituræ relinquatur, & defer-
 tur, sic vt ad vnum duntaxat possit, ac
 debeat venire, nec plurium concur-
 sus admittatur (vt de natura maioratus
 est) tunc equidem certissimum erit, re-
 præsentationem in eo admittendam, atque
 ordinem dictæ l. 40. Tauri, in ea succes-
 sione, sicut in maioratum successione
 seruandum, omniaquæ in primogenijs
 disposita, locum habitura in eo, vt Co-
 uarr. dicto cap. 38. ad finem. Mieres in
 initio tractatus de maioratu. numero 7.
 Aluarus Valascus, dicta quæstione 50.
 numero 10. Petrus de Peralta, in rubri-
 ca, ff. de hæredibus instituendis, nume-
 ro 123. Molina, de Hispanorum primo-
 genijs, libro 3. cap. 5. numero 42. & cap.
 7. numero 19. Matiençus, in dicta l. 5. ti-
 tulo 7. numero 7. & Velazquez Auen-
 dañus, dicta gloss. 2. l. 40. Tauri, expref-
 sim & vere animaduertunt. Et hæctenus
 de obseruatione 10. principali in hoc
 tractatu.

Vndecimo deinde loco atque prin-
 cipaliter obseruandum & constituen-
 dum est, dubium esse vtrum repræsen-
 tatio admittatur in primogenijs seu ma-
 ioratibus ex cõtractu, atque inter viuos
 institutis. Quod dubium in terminis di-
 ctæ l. 40. Tauri, atque eius decisione at-
 tenta, excitarunt Ludouicus Molina, &
 Velazquez Auendañus, infra comme-
 morandi: nec in terminis iuris commu-
 nis aliquam interpretum doctrinam seu
 theoreticam adducunt, nec aliter inqui-
 runt. Quo circa, vt radicitus atque di-
 lucide magis ipsum explanetur, sequen-
 tia constituenda erunt.

252

Imprimis, explorati certiquè iuris esse, substitutiones, fideicommissa, & maioratus non solum in vltimis voluntatibus, sed etiam in contractibus, & dispositionibus inter viuos posse fieri. Id quod in substitutionibus, & fideicommissis, sæpè adnotarunt interpretes nostri, ac in terminis scripserunt Doctores communiter, in l. quoties. C. de donat. quæ sub modo. Socinus Iunior, in consilio 185. numero 6. & in consilio 118. numero 8. libro 2. Rolandus, in consilio 34. numero 67. libro 4. & in consilio 58. libro 3. Craueta, in consilio 130. numero 10. & 11. Curtius Iunior, in consilio 15. numero 19. libro primo. Tiberius Decianus, in consilio 41. numero 17. & in consilio 31. numero 64. libro primo, Zephalus, in consilio 511. numero 11. libro 4. Bursatus, in consilio 229. numero 37. libro 3. Castrensis Nata, Simon de Prætis, Chacheranus, Decius, Abbas, Socinus, Francisc. Marc. & alij cum quibus Sphortia Oddi, in consilio 39. numero 13. & tribus sequentibus, libro primo, & in primogenijs seu maioratibus latè Ludouicus Molina, libro primo, cap. 12. per totum, Velazquez Auendañus, in l. 44. Tauri, glossa 3. idquè certissimum, atque indubitatum est.

253

Secundo constituo, dubium esse, vtrū maioratus in contractu instituti, vim vltimæ voluntatis obtineat. Quod ex professo disputare ad præsens non attinet, eo etiam præcipuè prætermitti debet, quod plenè explicauerit, & distinguendo resolverit Ludouicus Molina, de Hispanorum primogenijs, libro primo, dicto cap. 12. per totum. Ac post eum non ita plenè, nec absolute Auendañus, dicta glossa 3. l. 44. Tauri, Molina tamen resolutiones, ideò ad propositum notandas, quod in casibus, in quibus ipse dixit, maioratum in contractu institutum, sequi vltimæ voluntatis naturam, planum videbitur, & in eo repræsentationem admittendam, iuxta traditionem Accursij, in dicto §. in fideicommissis. l. cum ita legatur, de legatis secundo, cuius opinionem in fideicommissis veriorē dixi-

mus. Id autem esse, quoties maioratus reuocabiliter institutus fuerit: expressim asseuerauit dicto cap. 12. numero 8. & numero 19. in quibus vero casibus dixit, maioratum in contractu institutum, quoad omnia sequi naturam contractuum, quod cum irreuocabiliter maioratus institutus est, affirmavit ibidem, numero 21. huius articuli resolutio metienda erit ex his, quæ in fideicommissis factis in contractu, adnotarunt interpretes illi, qui an in eo locus esset repræsentationi, inquirunt, & à me commemorantur statim. Cæterum, cum etiam, quando maioratus reuocabiliter constituti sunt, habeant vim & naturam fideicommissi, & vltimæ voluntatis, vt opinatur Molina ipse, eodem cap. 12. numero 13. generalius, & verius videbitur dicendum in eis quoad repræsentationem, idem quod in fideicommissis in vltima voluntate relictis, dictum fuit supra numeris præcedentibus, vbi semper sequuti fuimus sententiam glossæ, in dicto §. in fideicommissis, quam etiam sequitur constanter Sfortia Oddi, in consilio 39. num. 36. libro 1.

254

Idcirco & tertio constituendum erit, in terminis iuris communis, & in fideicommissis ordinarijs dubium fuisse, vtrum repræsentatio admittatur, vt filij intrent in locum patris, quando fideicommissum factum fuit in contractu. Quidam namque nõ modo repræsentationem eo in fideicommissis concedunt, verum etiam fortius, aut securius admittendam putant eam in fideicommissis factis in contractu, quam si in vltima voluntate fuisset factum. Alij vero repræsentationem denegant, qui maiori ex parte fuere hi, qui in feudi, & emphiteusis successione repræsentationem denegarunt. Alij denique ex iure transmissionis, nepotis causam tuentur, dicunt namquè, quod in actibus inter viuos habetur fortius ius, ideòq; filius primogenitus moriens, antequam casus eueniat, transmittit tale ius ad filium suum. §. ex conditio- nali, de verbor. obligat. institut. l. is cui. ff. de obligat. & act. in testamento autè cessat

cessat talis trāsmissio ante ius delatum. l. vnica. §. si autem aliquid. C. de caducis tollendis. Sed repræsentionis nomine nollunt ius huiusmodi transmitti in nepotē. Prout hæc omnia, atq; diuersę opiniones in articulo præfato de iure communi, colliguntur, atque deducuntur ex his, quę in terminis reliquerunt scripta Præposit. Mediolanen. in cap. primo, de feudo Marchiæ. column. 7. versu. tertio deducitur istud. Decius, in l. si aliuæ, columna 3. C. de successorio edicto. 255 Socinus Iunior, in cōsilio 73. per totum, volumine primo, vbi latē, Antonius Rubens, in consilio 146. ex numero 6. Iacobus Mandellus de Alba, in consilio 60. numero 10. libro primo, latē quoq; Riuinus, in consilio 162. ex numero 4. cum sequent. & in consilio 104. libro 2. Casaneus, in consuet. Burgun. §. 10. numero 58. folio 261. Petrus Antonius de Petra, de fideicommissis, quæstione II. numero 154. Tiberius Decianus, in cōsilio 55. numero 18. libro 3. qui loquitur specificē in fideicommissio facto in contractu, ac in eo etiam procedere decisionem Accursij, in dicto §. in fideicommissio, affirmat quoque, & cōstanter defendit Sfortia Oddi, dicto consilio 39. numero 39. & 42. libro primo. & huic sententię clarē accedunt omnes, qui in feudo, & emphiteusi ex pacto, & prouidentia repræsentionem concesserunt, qui (vt supra vidimus) fuerunt quamplurimi & maximi nominis authores. Et quidem rationes ibi adductę, æqualiter militant in fideicommissio facto in contractu, sicut in feudi, & emphiteusis concessione militare possunt. Superior etiam contrarietas & varietas opinionis deducitur ex Aluaro Valasco, de iure emphiteutico, quæstione 50. numero 44. per totum. Nam in quæstione præcipua nostra, an 256 inquam in maioratu constituto per contractum inter viuos, haberet locum repræsentionis, partem negatiuam sustinuit, & repræsentionis ius denegauit. Statim tamen in primogenijs per contractum institutis admisisit nepotes aduersus patros iure transmissionis. Et

de differentia Valasci amplius delibendum censuit Couarru practicarum dicto cap. 38. numero 6. in versiculo, & quanuis in maioratibus. Sed aliter non deliberavit, & de differentia Valasci eiusdem latius egit, & eius sententiã falsam esse, & discrimen nullū, asseruit expresse pater Ludouicus Molina, tomo 3. de iustitia & iure, disputatione 616. numero 16. & 17. folio 406. & tribus sequentibus.

Ex ipsistamen (vt cunque res sit) clara deducitur confirmatio atque iustificatio resolutionis, seu obseruationis Molinæ (de qua statim sermo erit) dum nepotem prætulit patrio in maioratu quoque in contractu instituto, & repræsentionem admisisit, attentā decisione dict. l. 40. Tauri, eamnamque attentā, iure repræsentionis nepotē admitti posse, & debere, ex ratione decidendi ad ipsammet l. & tacita primogenitorū vocatione, clarē & cōcludēter valet deduci. Vtpote cum rationes illę, quas superius ad eandem l. adduximus, sic militent in maioratu ex contractu instituto propter eius naturā, & perpetuitatem, sicut in maioratu in vltima volūtate instituto. Et cum in vtroque eadem natura, & perpetuitas, atque conseruationis familię æqualis ratio maneat, diuersum ius quoad repræsentionem constitui non debet, imò & citra l. dictam Tauri 40. repræsentionem nepotis debere admitti, ex authoribus superioribus satis poteris cōfirmare, & his, quę in feudi, & emphiteusis successione scripsimus, quę in indiuidua primogenij seu maioratus successione fortius adstringunt. Ex ratione etiam, qua Molina ipse præcipuē excitatur, vt statim videbitur.

Quarto constituendum est, vno in casu Ludouici Molinæ sententiã atque resolutionem omnino indubitabilem esse, quando scilicet maioratus in contractu inter viuos institutus esset ex causa onerosa matrimonij, in fauorem alicuius filij, matrimonium contrahentis cum aliqua, atque vt cum ea matrimonium

Quotidian. controuer. iuris.

nium contraheret, & inito pacto, vt maioratus institueretur, (prout ex tertio & quinto bonorū frequenter fit) ac sub ea forma, scilicet quod pater instituebat maioratum in fauorem eius filij, & posterorum, atque descendentium ipsius, tunc namque si talis filius in vita patris possessores maioratus, atque eiusdem institutoris decederet, & filios relinqueret, nepos ex eo filio præferendus esset patruo, filio secundogenito eiusdem institutoris. Quod pater Ludouicus Molina, tomo 3. de iustitia & iure, disputatione 626. numero 17. folio 408. singulariter, & vere animaduertit. Et subdit, id procedere, etiam in Lusitania, vbi non est repræsentatio, sicut in Hispania, vt latius ibi obseruat. Et in hoc casu dubium non habet quæstio illa excitata per Molinam, & reliquos, nec etiam exemplum positum per Aluarum Valascum, dicta quæstione 50. numero 44. Procedit igitur quando ex linea eius primogeniti propter defectum descendentiū ab ea, maioratus exierit, & ad aliam lineam transferit, tunc namque & repræsentatio admittetur, & nepos patruo debet præferri, etiam si in contractu institutus fuerit maioratus. Procedet etiam & generaliter in alijs casibus præter supra propositū, in quo ratione causæ onerosæ matrimonij, ex qua institutus fuit maioratus, non potest esse locus quæstioni patruj, & nepotis, sed ad posteros & descendentes eius matrimonij, maioratus transire debet.

257 Quinto constituendum est, regulariter (vt dixi) verissimū esse, quod in primogenijs, non solum in vltima voluntate, verum etiam in contractu institutis, repræsentatio, de qua in dicta l. 40. Tauri admittenda sit. Nam quanuis eadem l. Tauri dixerit, *En la successión del mayorazgo*, quæ verba potius ad vltimam voluntatem, quam ad contractum referenda esse videtur. l. nihil aliud. ff. de verborum significatione. Verbum tamen successio, generice sumptum, tam ad successionem vniuersalem, quam particularem, & tam successorem ex vltima vo-

luntate, quam ex contractu comprehendunt, l. fluminum. §. adijcitur. ff. de damno infecto, vbi glossa, & cōmuniter scribentes id notant. l. illud. §. primo. ff. quorum legatorum. Quo fundamento vtitur, & sic in terminis resoluit Ludouicus Molina, de Hispanorum primogenijs, libro 3. cap. 7. numero 14. & 15. & subdit numer. 16. Id confirmari, quoniā primogenitus viuo patre decedens, spē sibi ex donatione competentem, in filiū suum transmittere valet. Vt opinantur Oldraldus, Abbas, Castrēsis, Decius, & Afflictis, ibi relati: & Molinam sequitur Velazquez Auēdañus, in dict. l. 40. Tauri, glossa 2. numer. 81. quo loci & eo fundamento vtitur, videlicet, quod in specie fideicommissi in contractu relicti, locus sit transmissioni, etiam substituto mortuo ante donatarium grauatum. Et refert Angelum, Ripam, Decium, Ruum, Crauetam, & Guil. Benedictum, sic tenentes. Et reperit glossa 6. numero 6. vbi dicit, quod in specie l. quoties. C. de donationibus, quæ sub modo, Secundus donatarius, cui post mortem prioris, res restituenda est, si viuo primo donatario decedat, spem illius actionis in filium suum transmittit, & reprobāt sententiam eorum, qui dixerunt contrariū, videlicet quod ius secundi donatarij, si prædecesserit in vita prioris expiret, nec ad hæredem suum transeat. Valascus etiam, qui dicta quæstione 50. numero 44. nepotes aduersus patruos in primogenijs per contractum institutis, iure transmissionis admittit, iure tamen repræsentationis admitrendos negauit (vt vidisti supra) eodem fundamento vtitur, & Oldraldi Consilium 224. istæ sunt allegationes, numero 28. in fine, Abbatis etiam, Pauli, & aliorum, quæ Auēdañus adduxit, & dicit eorum opinionē defendi posse, nisi ex verbis donationis colligatur, quod nolluit secundo donatario ius acquiri, nisi supervixerit, tunc enim secundus donatarius in vita primi, defunctus, cum conditione defectus videatur, nihil habet, quod in suos hæredes transmittat. Vt voluit eleganter Alciatus

ciatus, responso nono, ex numero 17. in illa specie, dono Petro sua vita durante, & postea, &c. Denique eandem Molinæ sententiam tenuit expressè Pelaez à Mieres, de maioratu, secunda parte, quæstion. 6. numero 33. dicens, quod dicta l. 40. Tauri procedit, non solum in maioratu facto per dispositionem testamentariã, sed etiam per viam contractus. Et subdit, quod id patet ex eadem l. Tauri 40. in illis verbis: *Por el primero que instituyò.* Et quia eadem est ratio in vno casu, quàm in alio. Quod est verissimum, & conueniens his, quæ supra numero 255. adnotauit. Vbi etiam dixi, eandem militare rationem. Subdit denique Pelaez metidem, ita tenendum esse quicquid in donatione facta primogenito, responderit Antonius Rubeus, in consil. 146. num. 6. cum sequentibus: addiderim ego, Antonij Rubei traditionem illam, in terminis nostris nihil obesse, tũ ex natura maioratuũ, seu primogenitorũ nostrorũ, & ratione eadẽ militante (vt nunc dicebam) tunc etiam ex his, quæ Oldral. Abb. Dec. & cæteri relati per Molin. d. nu. 16. & nũc quoq; relati animaduertunt, quæ vel efficiunt, Rubei resolutionẽ non obesse, vel nostram sententiam concludenter magis confirmant.

260 Sexto constituo, repræsentationẽ de qua in d. l. 40. Tauri. habiturã quoq; locũ in his maioratibus, qui absq; institutionis scriptura, ex sola tẽporis antiquitate, aut consuetudine constant: nã cũ eorũ institutiones non appareant, nec leges, aut conditiones, quibus à principio fuere instituti aliunde sciri possint: is ordo necessario in eorũ maioratum successione seruandus erit, quẽ in alijs maioratibus, legibus Regijs inuenimus institutũ, atq; huius Regni vniuersali cõsuetudine in maioratuũ successione obseruari solitus est. Maximẽ cũ ex resolutione superius tradita, nihil intersit, an in vltima voluntate, an in contractu inter viuos ab initio institutus fuerit maioratus, de cuius origine, aut institutione non apparet. Et in dubio institutoris

maioratus illius, mēs & intentiõ ea fuisse videatur, vt nepos præferatur patruo in omni casu, iuxta comunẽ obseruationẽ Hispaniẽ, prout in terminis dict. l. 40. Tauri expressim, & verissimẽ annotauit Couarr. practicarum, dict. cap. 38. numero nono, versiculo, septimo ex his ipse infero, & libr. tertio, variarum, capit. 5. numer. 8. quem refert, & sequitur Ioannes Matiençus, in l. 5. titul. 7. glossa prima, num. 8. libr. 5. nouæ collectionis Regiæ. Dicens, quod si nullis clausulis adiectis, maioratus factus fuerit, sed per testes, vel sententiam constet, esse maioratum, quod nepos ex filio primogenito ante mortem aui defuncto, patruo præfertur. Et confirmat ipse Matien. ex his, quæ antea dixerat, in l. 1. eod. titul. 7. glo. 7. per totã. Quo loci ex relatione aliorũ plurimorũ authorũ obseruauit, qd maioratus mentione in aliqua dispositione, vel scriptura facta, omnes clausulæ censentur oppositæ, quæ solent communiter apponi in maioratu, & inde, quod is ordo in successione eius maioratus obseruabitur, qui in alijs obseruari solet. Ac proinde ad maiorem natu pertinebit, & ad masculos, & in eorum defectum ad fœminas, & ad omnes descendentes, & transuersales ordine successiuo in perpetuum. Id quod ego latissime comprobauit, & plura in proposito vtilia cõgessi, harum quotidianarũ contr. iur. cap. 22 per totũ, vbi ex nu. 33. cum sequentib. aliqua adduxi, quæ mire huic casui nostro conueniunt. Dixi nãq; quod si maioratus ex sola tẽporis antiquitate cõstat, ita vt de eius origine, atq; institutione non appareat per scripturã, sed per immemorialis p̄scriptiõnis probationem tantum, iuxta decisionẽ l. 41. Tauri, quod tunc perpetuus maioratus iudicari debet inter descēdētes, & trãuersales, & in eo succedēdũ est eo ordine, & forma, quo succedi debet regulariter in maioratibus perpetuis secundum ius commune regium, de quo in l. 2. titul. 15. partit. 2. quo etiam ordine succedendum, in eisdem terminis dixit Ludouicus Molina, de Hispan. primog.

libro primo, capite tertio, numero 22. qui quauis non loquatur specificè in specie dictæ l. quadragesimæ Tauri, generice tamen in terminis eiusdem legis, & cuiusquæ alterius de maioratu loquætis, obseruandum esse ordinem succedendi in Regno, cum maioratus ex sola temporis antiquitate constat, & ab ipso Regni successione interpretatione recipere, probauit expressim. Sanè in Regno nepos primogeniti patruo præfertur, ut in dicta l. 2. titulo 15. partita 2. exprimitur, ergo Ludouici Molinæ locus id aperte inducit. Idcirco pro hac sententia, uidelicet, quod repræsentatio admittatur in maioratu ex consuetudine inducto, citauit eum Auendañus, (tacito tamen Gouarru. & Matienço, nunc à me relatis) glos. 2. dict. l. 40. Tauri, nume. 7. & 8. & ibidem adducit simile ex feudo acquisito ex præscriptione, in quo necessario esse succedendum secundum ordinem in similibus feudorum successionebus solitum obseruari, probarunt Baldus, Alexander, Molinæus, Iulius Clarus, & Tiraquelus, ibi relati, quos, & alios plures, antea retulerat Molinæus, libro 1. dict. capit. 3. num. 15. & 22. ²⁶¹ Erga tenendum est, quauis Aluarius Valascus (cuius etiam non meminit Auendañus ubi supra) de iure emphiteutico, dicta quæst. 50. num. 43. absolute, atque generaliter constituerit, quod si successio per consuetudinem, vel statutum proximiori defertur, non sit locus repræsentationi, si successio particularis fuerit, non hæreditaria. Ipse namquæ non loquitur in terminis iuris nostri Regij, nec in maioratu, aut primogenio, nec attèta decisione dictæ l. 40. Tauri. Loquitur etiã, quãdo consuetudo proximiorẽ vocat, nos verò loquimur, quando eo sola tẽporis antiquitate, & absq; vlla maioratus institutionis scriptura, aut vocatione aliqua maioratus subsistit, quo casu is debet ad successionẽ admitti, qui ex vniuersali huius Regni cõsuetudine admitti solet in alijs maioratibus, ut supra dixi. Prætereã, Baldi illa doctrina, qua ipse Valascus ex cita-

tur præcipuè, nõ omnino certa est, nec ab omnibus approbata, imò in contrariũ tenet quam plures, & maximi nominis authores, quos Guil. Bened. Tiraq. & Couarr. ab eodem Valasco citati, tenuerunt, ut ipse quoque fatetur.

²⁶² Septimo constituo, dubium esse, utrũ in donatione regia, seu dominica sit locus repræsentationi, ut nepos patruũ excludat. Et quidẽ Bar. in authen. post fratres 2. nu. 1. C. de legitim. hæred. expressim tenuit partẽ negatiuam, quod scilicet in ea repræsentatio admittenda non sit, atq; ex hoc defendit sententiam Bonifacij latam pro Rege Roberto aduersus Regem Vngariæ, Caroli Marteli filium primogenitum. De qua in Clemantina Pastoralis, de re iudicata, quod etiam sentit Bald. in l. liberti, libertæque, num. 18. C. de bonis libertor. & Ioann. Lecerier, de primogenitura, lib. 1. quæstio. 25. num. 8. Tiraq. de primogenitura, quæstio. 40. nu. 220. vbi inquit, quod si concessio dominica, iure maioratus facta, sit feudalis, nepos patruo propter repræsentationem, quæ in feudis admittitur, præferendus sit. si vero non sit feudalis, præferri debet patruus, quia in hoc casu repræsentatio locum non habet. Bartol. quoquẽ sequuti fuerunt Fulgusius, & Corneus, in dicta authentica post fratres. Socinus Iunior, Ioannes Lecerier, Alexander, Antonius Rubeus, Couarru. & Acosta, quos retulit Auendañus, dicta glossa secunda, l. 40. Tauri, numero 70. Atque inde ex ea Bartoli doctrina, & alijs pluribus resoluit Emanuel Costa, in quæstione patru, & nepotis, pagina vigesima nona, cum præcedentibus, & sequent. quod bona quædam, quæ in Regno Portugaliæ, Reges nobilibus illius Regni donarunt, quæ postea eisdem confirmata fuerunt, ea lege, ut illa iure maioratus possideret, prout in Regno Castellæ, in bonis à Rege Henrico secũdo donatis, ex clausula sui testamẽti factum fuit: ea inquã bona non nepoti, sed patruo deferenda essent, & ita Acostã retulit Molin. lib. 3. c. 7. nu. 13. Quo loco sententiã quoquẽ Bartoli

superiorem commemoravit Molina, sed quando Regia, seu dominica donatio iure maioratus facta fuit, non amplectitur sententiam Bartoli, nec Acoſtæ; imò contrariam ſuſtinet valliſſime, vt ſtatim dicitur & expreſſim dixit eodem numero decimoter-
 264 igitur expendit, & citat Molinam metipſum, qua ſi eius opinionis ſequacem Auendañus, dicta gloſſa ſecunda, numero 70. cū contrariam tenuerit expreſſe
 265 (vt dixi) ſententiam tamen Bartoli, ac etiam traditionem illam Acoſtæ, firmiter defendit Aluarus Valaſcus, de iure emphiteutico, quæſtio. 50. ex nume. 20. vſque ad numerum 28. vbi in effectu in duobus inſiſtit. Imprimis, in donatione dominica repræſentationem non dari, iuxta ſuperiorem Bartoli doctrinam, quam ſequitur. Deinde, in donationibus bonorum Coronæ, quæ per modū maioratus deferuntur, repræſentationem quoque non admitti, & inde patrum nepoti præferri, iuxta obſervationem Acoſtæ, quam etiam probauit: & hic author ſemper intelligit reſolutionem hanc, prout Tiraquelus, ſupra
 266 relatus intellexit, quando conſeſſio nõ eſt feudalis: nam vbi conſeſſio feudalis eſt, nepotem patruo præfert, ſicut in feudis præferri, receptum eſt. Et reddit ratione differentie Auend. dict. gloſ. 2. l. 40. Taur. nume. 74. & antea gloſſ. 1. numer. 10. & 11. prout ſtatim dicitur. Deniq; reſolutione eandem Bar. ac etiam Acoſtæ obſervatione ſuperiore, & differentiam illam Tiraqueli, an conſeſſio dominica, feudalis fuerit, vel non feudalis, amplectitur quoque conſtanter, & latius proſequitur Auendañus idem nunc relatus, dicta gloſſa ſecunda, videndus ex numero 68. vſque ad numerum 75. Vbi imprimis, dicto numero 68. aduertit, articulum hunc, an in Regia, seu dominica donatione, repræſentationi ſit locus, necne, non procedere, quando in ea donatione nulla fieret mentio maioratus, vel quando bona diuiſibilia donarentur, vt la-

tius ibi explicat. Sed duntaxat, quando regia, seu dominica donatio fieret in aliquibus bonis, vt in eis iure maioratus ſuccedatur, vel ſi oppida cū iuriſdictione titulo, Ducatus, aut Marchionatus alicui nobili, & eius filijs, & deſcendentibus fuiſſent cõceſſa in infinitum: quo caſu cenſeretur eo ipſo inductū verū primogenium, vt in eis bonis iure maioratus in perpetuū, atq; de primogenito in primogenitum ſuccederetur. Prout Anton. Gom. Greg. Lop. Pinel. Mier. Molina, & Matienç. relati ibi num. 69. obſeruarunt. In his ergo terminis Auendañus metipſe, nu. 70. ſimul iungit Bart. doctrinam ſuperius relatam, & traditione illā Acoſtæ, atque firmiter. (vt dixi) defendit, in donatione dominica, in qua iure maioratus ſuccedendum eſt, reſentatione non admitti. Statim tamē numero 74. ac etiam gloſſa prima, eiſdem l. quadrageſime Tauri, numero decimo, & vndecimo, diſtinctionem communem Doctorum probauit (vt ſupra dixi) quod ſi donatio feudalis nõ ſit, repræſentatio non admittatur: ſi verò feudalis fuerit, admitti debeat re-
 266 præſentatio. Ea ratione, quod reductio de ea ad maioratum, primę uam eius naturam non mutauerit, nec mutare debeat. Idcirco, cum eſt feudalis, repræſentatio admittitur, ſicut in feudis: cum verò non eſt feudalis, ideo excluditur, quia ex propria eius natura dominica donatio repræſentationem non admittit, nec ex reductio de donatione ad maioratum, noua qualitas inducitur, aut inducta cenſeri debet. Et refert vtroque loco per multos authores, ſic tenetes: atque dicto num. 74. & numer. 73. in ſin. ex præfata differentia, & ratione infert ſolutionem ad id, quod antea dixerat, & conſtituit, non eſſe neceſſariam conſequentiam, ex dominica donatione cum dignitate Ducatus, & Marchionatus inducitur primogenium, ſiue ſic facta ipſa cenſetur, vt iure maioratus habeatur, ergo cum repræſentatione haberi debet: tam ex eo, quod in donatione non diceretur eius natura conſeruari

ex réductione ad maioratum, sed de nouo nasci, & creari, quam quod maioratus absque repræsentatione dari potest, prout plurima primogenia absque repræsentatione reperiuntur, cum possit ea repræsentatio ab instituyente excludi. Præcipua enim primogeniorum natura in perpetuitate, atque indiuiduitate consistit. Cæterum (vt ego verè existimo) ratio hæc non adeò fortiter adstringit (vt Auendañus meridem arbitratur) nam ex quo iure maioratus habenda, donatio dominica fuisset facta, considerari non deberet, an eius natura primæua conseruaretur, siue noua qualitas in ea crearetur: ex quo enim iure maioratus concederetur, non modo inconueniens, aut mirum videri deberet, quod eius natura immutetur, imò eo ipso videbitur, cum omnibus qualitatibus, quæ in alijs bonis primogeniorum, & maioratum in sunt sui natura, concessa. Et sic qualitas quoque noua ex qualitate concessionis iure maioratus facta esse debet. Quod autè absque repræsentatione maioratus dari possit, & sæpè detur, verum est, quia (vt Auendañus inquit) ab instituyente repræsentatio excludi potest. Cæterum, quod ubi bona iure maioratus donata, seu concessa fuerè, nec repræsentatio exclusa est, exclusam eam intelligamus, & ab ordine succedendi in maioratibus, comunique in eorū successionem consuetudine alienum est, & decis. dict. l. 40. Taur. valde repugnans, quippè cū ea in lege pro regula tradatur imprimis, in successionem maioratus repræsentationem admittendam, atque nepotem patris præferendum esse, postmodum regula ea limitetur dumtaxat vno casu, quando scilicet maioratus institutor aliud statuerit, vt infra dicetur. Post decisionem ergo eiusdem l. Tauri quadragesimæ, repræsentationem quoque in huiusmodi Regia, seu dominica donatione admittere, securius, & verius videtur, vt Molina, statim referendus, animaduertit, sed superiora non ita considerat, nec obseruat: in terminis autem

iuris communis, ac etiam in primogenijs excluderunt repræsentationem authores supra relati, vt ibi dixi. Ipsique ea ex citantur, atque adducuntur præcipue ratione, vt Molina, libro tertio, dicto capite septimo, numero duodecimo, annotauit, & post eum Auendañus, eadem glossa secunda, numero 71. & 72. & 73. scilicet, quod affectio Regis, vel alterius domini donantis, non sit eadem consideratione censenda, prout censentur dispositiones parèrum, cognatorum, vel agnatorum, vt primo filium, deinde nepotem ex eo, atque cæteros eius descendentes ad successionem inuitasse videantur. Rex namque donans id tantum, considerasse videtur, quod potius suo obsequio, atque Regni commodo, & conseruationi conuenit, videlicet, vt is admittatur, qui ei melius seruire possit, atque Regnum prudentia, & fortitudine defendere.

Qua ratione in regia donatione semper videtur vocatus patruus, qui solet esse ætate maior, ac ideo prudentior, & fortior præsumi debet. Vt considerant authores relati per eundem Molinam, dicto numero 12. & Auendañum, dicto numero 72. qui numero 73. subdit, id & alia ratione comprobari, scilicet, quod in dominica donatione nõ iure hæreditario succedatur, ac pro inde repræsentatio admitti non debeat, iuxta illam theoreticam, quod in his, quæ iure hæreditario non deferuntur, repræsentatio admittenda non sit, quo fundamento ante Auendañum vsus quoque fuit Aluarus Valascus, dicta quæstion. 50. numer. 22. & 23. sed quam debile, & infirmum illud sit, satis constat ex his, quæ sæpè in cõtrarium repetita fuerè, ex illis nãque, etiã cum iure hæreditario non succeditur, multis in casibus repræsentationem admitti, probauimus. Item ex his, quæ Molina metipse statim referendus, vt huic fundamento satisfaciatur, obseruat.

Molina igitur idem, de Hispanorum primogenijs, libr. 3. dict. cap. 7. num. 13. superioribus non obstantibus, contrarium firmiter, & rectius quidè tenet, & inquit quod

quod quicquid sit in alijs Regijs donationibus, in quibus Bartoli doctrina, & sequacium traditiones procedere possunt, in regia tamen donatione, seu concessione iure maioratus facta, proculdubio dicendum esse, dispositionē dict. l. 40. Tauri, seruandam fore. Cum enim in illis donationibus, iure maioratus succedendum sit, consequens est, vt ea lex quę de maioratibus loquitur, ea omnia comprehendat. Cui enim verba legis conueniunt, lex etiam ipsa debet conuenire, l. 4. §. toties, cum vulgatis, ff. de dāno infecto. Et secundum hanc resolutionē distinguendū non erit, an concessio feudalis fuerit, vel nō feudalis, quod apertissime præsenti Molina, licet non ita expresserit, & differentia illa in maioratibus recte exploditur ex his, quę ²⁷⁰ ultra omnes adnotabam supra numeris præcedētibus. Nec obstat dicere, quod in huiusmodi donationibus iure hæreditario non succedatur, & consequenter in eis repræsentiatio admittenda nō sit, nā huiusmodi fundamentū quā debile, & infirmum sit, supra perpendi, & vltra respondet Molina, lib. 3. eodē cap. 7. nū. 13. vers. fina. quod regula hæc in primogenitorū successione triplici ratione non procedit, prout c. 3. eiusdem lib. 3. ex nū. 40. cum seq. ipse probauit. Idque præsertim dicendum esse, extante decisione legū partitarum & Tauri, ex quarum dispositione iā dubitari non potest, in quacunque dispositione iure maioratus facta, repræsentiatio admittendam esse. Id quod ego verissimū semper existimo, nec contrarium probabile puto post legum illarum partitarum, & Tauri constitutionē. Et sic quoque verum putauit, & Molinam sequutus est in omnibus, atque traditionem illam Acoſtæ improbauit expressē alter Ludouicus Molina, è societate Iesu Religiosus, tom. 3. de iustitia, & iure, disputatione 626. numer. 13. per totum, folio mihi 404. dicens, decisionē earundem legum regiarum procedere in maioratibus de bonis Coronæ Regni institutis, siue ex donatione Principis factis, at-

quę in eis repræsentiatio admitti, & filium ingredi locū patris. Dicit etiā, iuxta hæc approbandā esse sententiam Pannormitani, & Castrensis, qui responderunt, in donatione facta à Rege Castellæ cuidam Petro Afan de Ribera cuiusdā maioratus sibi & liberis suis nepotē ex primogenito defuncto præferēdum fuisse patruo propter repræsentiatioē, qua in Regno Castellæ nepos repræsentiatur suum patrem, atque eam sententiam immerito improbari ab Emanuele Acoſta, de successione patris, & nepotis, prima parte, numero 27. loquendo de hoc Castellæ Regno, de quo ipsi loquebantur. Molinā quoque sequitur Blac. Flor. Diaz de Men. in additionibus, ad decis. Gammæ 174. in fine.

Probauit etiam secure Pater ipse Ludouicus Molina, eodem in loco, dicto numero 13. fol. 404. repræsentiatioem de qua in dictis legibus partitarū, & Tauri, admittendam esse in his bonis, quę iure maioratus à Rege Henrico secundo nobilibus Hispaniæ donata fuere, quęque redeūt ad Coronā Regni eo ipso, quod vltimus eius maioratus possessor absquē descendentibus legitimis masculis, aut fœminis decedit, iuxta clausulam eiusdem Regis Henrici, in l. 11. titul. 7. libro quinto, nouæ collectionis regię, & in hoc vltimo sequitur Ludouicum Molinam, de Hispanorum primogenijs, libro 3. dict. capit. 7. numero 12. vbi constāter asseuerauit, in successione dictorum primogenitorum ex clausula testamenti dicti Regis Henrici, similiter seruandum esse repræsentiatiois ordinē in dict. l. 40. Tau. præstitutū, cum omnibus extensionibus, & qualitatibus in eadem lege adiectis: cū in his bonis ex dictis legis dispositione, iure maioratus succedendum sit. Nec obstare, si dicatur (vt ipse quoque tradit, numero decimotertio, in versiculo, nec obstat) mentem Principis in hac parte non conuenire cum mente maioratus institutoris, ex rationibus quas in dominica, seu Regia cōcessione paulo ante adduceamus: nā si bene id consideramus, potius ad mētē

Quotidian. controuerſ. iuris.

iuris, & legum de maioratibus loquentium, quam ad proprium commodum dispositiones Principū referendæ sunt, l. ex facto, cum similibus, ff. de vulgar. & pupil. substitut. Imò quauis ad propriū Principis commodum, ac obsequium, dispositio Principis referenda esset: nō est cur ex hoc censeamus eum à iuris regulis, ac generali Hispaniæ consuetudine in his primogenijs deuiasse: cum enim in personis ignotis in posterum primogenij institutio verificanda sit, nulla congrua differentiæ ratio assignari poterit, ex qua potius de patruo, quam de nepote Princeps confidat, cum possit esse nepos patruo prudentior, & fortior, atque etiam ætate maior: prout pluries compertum est, in quoque casu nulla ratio particularis aduersus nepotem, & pro patruo in Regia donatione adduci potest, ideoque ex hac tā leui coniectura, à tā solidissimis, & firmissimis iuris principijs recedendum non erit. Et hætenus Molina, cuius ratio (vt vides) non modo in donationibus Regis Henrici, sed etiam in quacunque dominica, seu Regia donatione, aut concessione concludit. Et ideo cum eo sic firmiter tenendum erit in hoc articulo, & superiori. Nec placere potest Auendañi contraria sententia, in dicta l. 40. Tauri, glossa secunda, numero 272 78 & 79. Imò eiusdem fundamenta debilia sunt, atque ex his elliduntur, quæ ipsemet Molina in eodem proposito annotauit, vt nūc vidimus. Sed & ultra 273 Molinam eundem, ex eo Auendañi fundamenta non adstringunt, quod cum donationes huiusmodi Regis Henrici, maioratus iure factæ fuerint, maioratus, seu primogenij naturam, & qualitates in omnibus assumunt, ac sic factæ videntur, vt legibus, & institutis ordinarijs maioratum regantur, & eisdem conueniant. Vnde non est faciendatanta vis in eo, quod donatio feudalis non fuerit, sed in eo quod iure maioratus sit facta, fieri debet. Non etiam 274 in alio vis fieri potest, quod scilicet iure hæreditario non deferatur: cum v-

trumque in quo fixit magis pedes Auendañus, nihil interfit, vt supra numeris superioribus dilucide obseruauit, & ostendi. Dicere etiam (prout Auendañus dicta glossa secunda, numero 80. dicit) quod primogenia Hispaniæ iure sanguinis non deferuntur, sed iure hæreditario, ex se constat, quam falsum sit, & contrarium verissimum, ex his, quæ obseruationibus præcedentibus plena manu adnotauit, & scripsi. Concesso etiam absque veritatis præiudicio, quod maioratus, qui ex Regijs donationibus Regis Henrici procedunt, magis ex dominica donatione, quam iure sanguinis videantur deferri, neque hæreditarij dicantur (in quo semper Auendañus insistit) quid inde deduci valebit, cum possint ipsi non iure sanguinis, aut etiam non hæreditario, sed alio iure deferri, & nihilominus, etiam in terminis iuris communis, representatio admitti, vt sæpè annotauit, & probauit. In terminis autem iuris nostri Regij, & post decisionem legū partitarum, & Tauri inspiciendum duntaxat erit, an iure maioratus deferatur successio, vel non, vt definiiri valeat, an sit locus representationi, vbi ab institutore representatio ipsa non excluditur, nec aliud inspiciendum, nullus equidem negare poterit, qui earundem legum ac earum conditorum mentem, & intentionem, & primogeniorum peculiarem naturam perspexerit. Male igitur in bonis à Rege Henrico iure maioratus delatis, representationem denegat Auendañus rectiusque concessit eam Molina. Et inde eiusdem Molinæ opinionem in his Regnis absque controuersia seruari, & dicta l. 40. Tauri constitutionem habere locum in bonis Regiæ Coronæ, aut Hériqueños (vt vulgo profertur) resolutiue testatur, nihil tamè ex superius à me noue adnotatis, considerat Blacius Flores Diaz de Mena, in additionibus ad decisionem Gamma 174. 274 Octauo constituo, certi exolorati que iuris esse maioratus, seu primogenia non modo cum facultate Regiæ, sed etiam abs-

absque ea ex certa parte bonorum liberis existentibus, aut in defectum eorum ex vniuersis bonis posse institui: idcirco in huiusmodi maioratibus omnia procedere, & habere locum, quæ in alijs maioratibus superioribus, aut cum Regia facultate institutis locum obtinent, prout Molina, de Hispanorum primogenijs, libro primo, capite primo, numero 25. & sequentibus. Mieres, in initio 2. partis, de maioratu, ex numero 4. vsquæ ad numerum 11. Auendañus, in l. 27. Tauri, glossa prima, numero primo, latius probarunt, alios plures referam statim. Maioratus ergo, si institutus sit per viam vinculi particularis, aut meliorationis tertij, & quinti bonorum inter liberos iuxta ordinem l. vigesime septimæ, Taur. aut Anniuersarij, vel Capellanix, iuris vè patronatus perpetui absque facultate Regia, verus quidem maioratus est, ac leges omnes Regiæ, quæ de maioratibus loquuntur, habent locum in eis, sicut si ex Regia facultate institutus fuisset. Idque (vt dixi) non modo in vinculis, & meliorationibus tertij, & quinti bonorum vincularis, sed etiam in iuris patronatibus, Anniuersarijs, Cappellanijs, & alijs similibus dispositionibus, tam factis de bonis vniuersalibus, quàm particularibus procedit, modo iure maioratus hæc sint instituta. Ita sanè superiora omnia annotarunt Rodericus Suarez, in repetitione l. quoniam in prioribus, C. de inofficioso testamento, secunda limitatione ad l. fori, numero 17. Didacus Couarru. variarum resolut. libr. tertio, capite quinto, numero sexto, Ferdinand. Vasq. Menchac. de successionum creatione, libro 3. §. 26. numero 95. & 96. D. Antonius de Padilla, in rubrica, C. de fideicommissis, numero 9. & 10. qui loquitur in vinculis, & anniuersarijs iure maioratus relictis. Idem etiam censuit Petrus de Peralta, in rubrica, ff. de hæredibus instituend. numer. 123, fol. mihi 75. vbi dixit, leges Tauri loquentes de maioratibus habere locum in vinculis, seu maiorijs particularibus, & in me-

liorationibus tertij, & quinti per viam vinculorum, ex legibus Regijs constitutis, atq; etiã procedere in iuris patronatibus, quando per viam iuris patronatus laicorum maiora instituitur, vt perueniat gradatim in eos, qui de familia institutoris sint, cum onere sustinendi, & administrandi Capellanas, quas vocat. Et Peraltam commemorat, ac ita quoquæ tenet, & Antonium Gometium, Ferdinand. Gom. & Palac. Rub. contrarium credentes, improbat Ludouicus Molina, de Hispanorum primog. libr. 1. cap. primo, numero 25. & 26. idem quoquæ tenuit, & pro ipsa sententia, Didac. del Castell. Ioann. Lup. Tellum Fernandez, Gomez Arias, Gregorium Lopez, Menchacam, Couar. Molinam, & Antonium Gometium sibi contuarium refert Ioannes Matiençus, in l. 8. titul. 7. glossa tertia, numero 5. libr. 5. nouæ collectionis Regiæ. Velasquez Auendañ. in l. 27. Tauri, gloss. prima, numero primo. Azebedius, in rubrica titul. 7. libr. 5. numer. 7. & in l. 8. eodem titulo, & libr. qui verbum illud: *de mayorazgo*, ea in lege positum, intelligit accipiendum quoque in vinculis particularibus factis inter viuos, vel in vltima voluntate, & in anniuersarijs perpetuis, & in patronatibus, & Capillanijs admodum maioratum constitutus, Ioannes Cutierrez, practicarum, lib. 2. quæst. 85. num. 2. versiculo, secundo quia ita verus. Hieronymus Zauallos, practicarum commun. contra communes, quæstione 398. numero 14. pater Ludouicus Molina, tomo tertio, de iustitia, & iure, disputatione 576. nume. vndecimo, & decimotertio, id ipsum latius quoque probauit, atque infert ad multa, quæ inde deduci, atque decidi possunt in materia maioratum Pelaez à Mieres, in initio primæ partis de maioratu, ex numer. quarto, vsque ad numerum duodecimũ, qui recte constituit, appellatione maioratus ex communi vsu loquendi, quodlibet vinculum contineri, & bona vincularia particularia appellari communiter maioratum, & omnes leges

de maioratu loquentes, habere locum in eis, & in meliorationibus tertij, & quinti à parentibus vinculis, & in anniuersarijs, & iuris patronatus, quæ testatores solent destinare ad sacrificia, prout frequenter in Hispania fit. Alia etiam vtilia Pelaez ibi deducit, vt videri poterit. Et verè resolutio præfata ex pluribus legibus Tauri probatur, vt deduxit Matiæcus, in locis relatis dicta gloss. 3. l. 8. titul. 7. libr. 5. numer. 5. ac inter alias ex l. 44. Tauri, quæ hodie est, l. 4. titul. 7. libr. 5. nouæ collectionis Regiæ, ibi: *El que hiziere algun mayorazgo, aunque sea con autoridad nuestra.* Ergo verus maioratus erit, & si absq; Regia facultate fiat, adhuc enim maioratus appellatur ibi, atquæ id dictio ista, *quantus*, importat, vt Molina, dicto capit. primo, numer. 25. & Ioannes Gutierrez, dicta quæstion. 85. numero 2. obseruarunt. Mieres etiam, in initio dictæ primæ partis, nume. quarto, columna tertia, qui & alio quoquæ modo expendit legem eandem in verbis sequentibus, iuncta l. decima septima, Tauri. Dicit enim, quod in casibus in quibus maioratus, cum facultate Regia institutus, reuocabilis est, aut irreuocabilis, in eisdemmet casibus liceat, aut nõ liceat reuocare maioratum, aut meliorationem absquæ Regia facultate factam. Sic ergo tenendum erit firmiter, prout præcitati supra authores omnes resoluunt, quicquid pauci illi à Molina relati, dubitent. Quicquid etiam Petrus de Salazar aduocatus Granatensis, in tractatu de vsu, & consuetudine, capite vltimo, in iure patronatus, Anniuersario, & Capellania contrariũ intenderit, & Molinam, atquæ sequaces improbet. Sed præpostere equidem, & innaniter torquetur is author, dum tot congerit aduersus Molinam, & superiorem traditionem communem, atquæ adeo diffuse loquitur, vtcunquæ namq; ressit, dato etiã, & concesso pro vero, quod patronatus à maioratu differat, seu illi maioratus definitio non conueniat. Dato etiam pro vero, quod differentia ab eo authore considerata, & dict. cap. vltimo cong. est, plane procedant

inter maioratum, & ius patronatus, & Anniuersariũ, & Capellaniã: nihil inde ad re proculdubio, nec pro ipso authore aliquid vrgens, possunt enim ea omnia, quæ ita anxie ipse conatur probare, procedere, atq; obtinere, & nihilominus ex dictis legibus Regijs, & natura, atq; qualitate, & cõditione maioratus peculiari, ex cõmuni etiam consuetudine, atquæ vsu loquedi, qui attedi quoq; debet, certũ, & verũ erit, quod si ius patronatus, aut Anniuersarium, vel Capellania instituat, vt perpetuò duret inter omnes de familia instituentis, gradatim tamẽ, ac vni duntaxat successio deferatur, & per viã vinculi, & maioratus perpetui id fiat, & bonorũ alienatio phibeatur siue quod iure maioratus in ea succedẽdum sit, exprimat: verus, & proprius maioratus censerì debeat, siue omnia, quæ in alijs vinculis, & maioratibus obseruantur, seruãda in eis equaliter sint, nulla enim differentia ratio excogitari, aut adduci valet, qua in eisdẽ diuersum ius, quàm in alijs vinculis, & maioratibus particularibus, perpetuò tamẽ relictis, possit cõstitui, si iure maioratus habenda, fuerint instituta, aut perpetuò ea duratura, & nõ alienãda, atq; vni deferenda expressũ sit. Et ita cõmuni praxi inoleuit, quod in istis idemmet ius, quod in primogenijs obseruatur, vt testatur Petrus de Peralta, in rubrica, ff. de hered. institu. nu. 123. & Molina ac superiores sequuntur. Vides ergo vel vno tantũ verbo Salazaris nouã opinionem conuictã, & ideo alia sciens cõsultoquæ duxi præmittẽda, quæ aduersus eiusdẽ authoris scripta, & considerationes, nõ absq; subtilitate, & veritate possẽ perpẽdere, quod vel ex dictis tantũ, ipsius sententia remaneat cõcludẽter destructa. Non enim in proposito inspicimus naturã, cõditionẽ, aut iuris patronatus, vel anniuersarij diffinitionem, nec alia, sed an iure maioratus dispositio facta fuerit, vt perpetuò duret, inspiciendum est. Quo circa (vt dixi) Salazaris sententia non subsistit, quam etiam falsam dixit, sed nihil ex superioribus considerauit Alphonsus Azeuedius, in rubrica tituli septimi,

num. 7. libr. 5. nouæ collectionis Regiæ,
& in l. 5. in prin. & in l. 8. nu. 1. eodem tit.
7. & lib. 5.

277 Ex his proculdubio nonnulla in pro-
posito inferre, ac decidere placuit: in
primis (quod ad nostrum institutum at-
tinet præcipuè) ex dictis hæctenus ex nu-
mero 274. sequi, atque deduci manife-
stè, dictæ l. Tauri, 40. constitutionem &
repræsentationem ibi inductam, proce-
dere & habere locum in vinculis parti-
cularibus, in meliorationibus tertij &
quinti, bonorū parentum vincularis, in
anniuersarijs & patronatibus, siue capel-
lanijs, aut memorijs perpetuis, iure ma-
ioratus relictis, & absque Regia facul-
tate institutis, quando (vt supra dixi) gra-
datim, ac iure sanguinis in omnes de fa-
milia debent deuenire, sed vni duntaxat
suo ordine deferuntur. Idque ex parita-
te rationis, æqualis namque in eis, sicut
in cæteris maioratibus ratio militat, nec
diuersum ius quoad repræsentationem
constitui potest, ex quo in his iure maio-
ratus succedendum sit, & in successio-
ne maioratus absolutè adeò, atque in-
distinctè repræsentatio introducitur ea
in lege. Quod in specie eiusdem legis
quadragesimæ Tauri, verum esse cen-
suit, & sic annotauit Didacus Couarru-
tias practicarum, dicto capite trigesi-
mo octauo, numero decimo tertio, ver-
ficulo, Ego verò, vsque ad finem. Fer-
dinandus Vazquez, Menchaca, de suc-
cessionum creatione, libro tertio, §. vi-
gesimo sexto, num. nonagesimo quin-
to, Petrus de Peralta, in rubrica. ff. de
hæredibus instituendis, dicto numero
123. dicens ita pronuntiatum esse non se-
mel in his terminis pronepote supersti-
te, patre præmortuo in vita aui contra
patrum ipsius, hocque esse vsitatum, 278
ac ex facto sæpè euenire in dispositio-
nibus, quæ fiunt de certis bonis vincula-
tis, aut per viam vinculi & maioratus,
aut per viam iuris patronatus laicorum
perpetui. Eandem quoquæ sententiam
tenuerunt Ludouicus Molina, de Hispa-
norum primogenijs, libro tertio, capite
sexto, numero quadragesimo secundo,

& capite septimo, numero decimo no-
no, Antonius Gornetius, in eadem l. qua-
dragesima Tauri, numero quinquagesi-
mo sexto, in fine, D. Antonius Meneses
de Padilla, in rubrica, C. de fideicommis-
sis, ex numero octauo, Pelæz à Mieres
de maioratu, in initio primæ partis, nu-
mero quinto in principio, & iterum se-
cunda parte, quæstione sexta, numero
trigesimo tertio, Ioannes Matiençus in
l. quinta, titulo septimo, glossa prima,
numero nono, & glossa quinta, numero
septimo & octauo, libro quinto nouæ
collectionis Regiæ. Azeuedius in ea-
dem l. quinta, numero primo, & in l. o-
ctaua, eodè titulo septimo, & libro quin-
to in principio, & in rubrica tituli eius-
dem septimi, numero septimo, vbi red-
dit rationem verissimam, atque ex his
confirmatam, quæ ex dicto numer. 274.
adnotata fuere, videlicet, quod cum ma-
ioratus iure anniuersarium cõstituitur,
verus maioratus est. Tenet quoquæ in
proprijs terminis resolutionem eandè
Velazquez Auendañus, in l. vigesima
septima Tauri, glossa prima, numero
primo, & in dicta l. quadragesima Tau-
ri, glossa secunda, num. 61. & 62. Blazius
Flores Diaz de Mena, in additionibus
ad decisionem Gamma, 59. in versiculo
Sexta & vltima resolutio est, folio tri-
gesimo nono, in illis verbis: *Obtinent etiã
in anniuersarijs, & patronatibus, quando in
eis succeditur per viam maioratus.* Pater Lu-
douicus Molina, tomo tertio, de iustitia
& iure, disputatione 627. numero deci-
mo tertio, folio 423. & nullo ex his re-
lato, Antonius Pichardus ad titulum in-
stitut., de hæredibus quæ ab intestato
deferuntur, §. 2. de repræsentatione, nu-
mer. 25.

Et idem dicendum quoquæ est, atque
ex eadem paritate rationis, in casu legis
quadragesimæ primæ Tauri, prout in
specie aduertit Pelæz à Mieres, in ini-
tio dictæ primæ partis, de maioratu, nu-
mero quinto, in principio. Et comproba-
tur concludenter ex generali Ludoui-
ci Molinae obseruatione, de Hispano-
rum primogenijs, libro primo dicto ca-
pite

capite primo, numero vigesimoquinto, & vigesimo sexto. Et his, quæ numeris præcedentibus diximus. Id ipsum dicendum etiam est quoad hoc, ut quæadmodum in successione maioratus, proximi 281
tas inspicienda est respectu ultimi maioratus possessoris regulariter, iuxta ea quæ supra hoc eodẽ cap. resoluta fuere: sic etiam & eodẽ modo in vinculis particularibus, in Anniuersarijs, & Capellanijs, atq; alijs similibus dispositionibus, iure maioratus relictis, inspici debeat. Quod expressim annotauit Molin. lib. 3. dict. cap. 6. num. 42. idquẽ verissimum est, & comprobatur etiam concludenter ex antea dictis.

280 Secundo infertur, atque deducitur, l. 45. Tauri remedium possessorium, quæ hodie est, l. 8. titulo 7. libro 5. nouæ collectionis regię. Et sic beneficium ipsius legis procedere etiam, & habere locum in vinculis particularibus absque regia facultate, sed autoritate legum huius Regni institutis, & in anniuersarijs, atque patronatibus, & similibus alijs dispositionibus, iure maioratus relictis. Et consequenter competere ei, cui ex dispositione iuris, aut vocatione institutoris, ius succedendi competat in eisdem. Ita sanẽ tradiderunt Didacus del Casti. verbo, *para siempre*. Luppus, numer. 77. Tellus, numer. secundo, Gomez Arias, 59. in l. 27. Tauri, Gregorius Lopez, in l. secunda, titulo 15. partita secunda, gloss. prima, in fine, Couarr. variarum libro 3. cap. 5. numero 6. Menchaca, de successorum creatione, libr. 3. §. 26. nume. 95. & 96. Padilla, in rubric. C. de fideicommissis, numero nono, Auendañus, responso 28. in princip. Molina, de Hispanorum primogenijs, libr. 1. capit. primo, numero 26. & iterum libro tertio, cap. 13. nume. 62. Mieres, in initio primæ partis, numero quinto, & iterum atque latius, 3. parte, quæstione prima per totam. Matiençus in l. 11. tit. 6. gloss. 11. nume. 4. & in l. 8. tit. 7. glossa 3. numer. 4. & 5. l. 5. nouæ collectionis Regię. Azebedius, in eadem l. 8. numero 1. Ioannes Gutier. practicar. libro 2. quæstione

86. Velasquez Auendañus, in eadem l. 45. Tauri, glossa prima, numero tertio, Pater Ludouic. Molin. tom. 3. de iustit. & iure, disputatio. 636. num. 5. fol. 521.

Tertio, & ultimo infertur, l. 46. Tauri, quæ hodie est l. 6. tit. 7. libro 5. nouæ collectionis Regię, de edificijs in rebus maioratus factis loquentem, procedere etiã in vinculis particularibus, absque regia facultate factis, sed autoritate legum huius Regni, tertij, & quinti existentibus descendibus legitimis, & his deficientibus omnium bonorum, in anniuersarijs etiam defunctorum, & patronatibus, atque Capellanijs perpetuis, quando iure maioratus (ut semper dixi) relinquuntur. Ita sanẽ post D. Anton. de Padilla, Rodericum Suarez, & Couar. tenuerunt Molina, libro primo, dicto cap. primo, numer. 27. Mieres, de maioratu, in initio primæ partis, num. 5. in principio, & 3. parte, quæstio. 1. & prima parte, quæstio. 10. numero 21. in fine. Ioannes Garfia, de expensis, & meliorat. capit. 1. numer. 46. Burgos de Paz Junior, ciuiliu quæstione 6. numero 45. Matiençus, in l. vndecima, tit. vndecimo, glos. 11. num. primo, & in l. 4. glos. 1. tit. 7. & in l. 8. eodem titulo septimo, glossa tertia num. 5. lib. 5. recopil. Ioannes Gutier. practicar. libr. 2. quæstio. 85. vbi hanc resolutionem legibus Regijs, & rationibus confirmat, & libr. 3. quæst. 71. numer. 36. Auendañ. in eadem l. 46. Taur. num. duodecimo. Et hæctenus de vndecima obseruatione principali in hoc tractatu.

Duodecimo deniq; & ultimo loco atq; principaliter constituendũ est, huc vsq; adnotata, atq; ex initio huius tractatus resoluta, multo magis habere locũ, & procedere, quando constare potest, & vere constat legitime, maioratus institutorẽ repræsentationẽ admittere, ac filium repræsentare personam patris sui voluisse, sic è cõtrario ea omnia nõ procedere, nec habere locũ, quando legitime constat, institutorem repræsentationem excludere, ac filium non repræsentare personam patris sui voluisse.

282 Ac denique repræsentationis vniuersam materiam, totumquæ tractatum expressa, aut præsumpta testatoris voluntate, eiusdemquæ præcepto gubernari, & interpretari debere: ex ipsa namque, vel admitti, vel excludi debet repræsentatio. Quod non modo in terminis dictæ legis quadragesimæ Tauri, referendi statim authores probarunt: sed etiam in terminis iuris cõmunis sic adnotarunt quamplures interpretes, quos Iacobus Menochius in consilio 200. numero 72. lib. 2. & in consilio 215. numero 139. libro ter. 10, & præsumptione 95. numer. 19. in fine, & numero 32. commemoravit. alios plures, ideò sciens, consultoque prætermitto, quoniam in hoc nullus hæctenus dissentit, & statim referam eos. Id autem eiusdem legis quadragesimæ Tauri conditores, iuridicè & iustè considerarunt, ac præ oculis semper habuerunt: in præseruando namque voluntatem, vel præsumptam, vel dispositiuam primi stabilientis, hoc in casu studiose & modeste processerunt, nec eiusdem fines, aut terminos vllò modo egressi fuere. In primis namquæ cum succedendi modum in maioratus successione, quoad descendentes in prima legis illius parte, & in secunda quoad transversales statuissent, & secundogeniti filij exclusionem, nepotisque ex primogenito admissionem introduxissent, qualiterque, & quousque repræsentatio in vtraque linea, formaliter aut virtualiter locum haberet, declarassent: & in eo semper præsumptæ institutoris maioratus voluntati, ac maioratus eiusdem naturæ & qualitati accessissent, vt cum Couarru. & Molina, pro ratione decidèdi eius legis, sæpissime adnotavi. In tertia tandem ac postrema legis eiusdem quadragesimæ parte, rectè, & iuridicè, atque modeste (vt dixi) primi institutoris maioratus, voluntatem dispositiuam præseruantes, omnia superiora, hoc est, in prima & secunda parte statuta, locum habere, atque intelligenda esse dixerunt. *Saluo si otra cosa est uie-
re dispuesta por el que primeramente consti-*

284 *tuyò y ordenò el mayorazgo, que en tal caso mandamos que se guarde la voluntad del que lo instituyó.* Ex quibus verbis sequentia prænotanda erunt, quæ ex ipsis deducuntur præcipue, in primis, indubitatum atque certissimum esse, repræsentationem semper excludi in successione maioratus, quando id interueniat, quod dictis in verbis specificè fuit requisitum: videlicet, quod maioratus institutor expresse ac dilucide, & clare id disponat. Et sic vbi maioratus institutoris voluntas adsit, quæ ex eius dispositione, & verbis, apertissime deprehendatur, sequenda equidem est, sed non ex verbis ambiguis & incertis, & quæ aliud inducere possint, à communi horum Regnorum obseruatione, & legum partitarum, & Tauri dispositione recedendum erit, & consequenter, nec ex eo solum excludenda, aut admittenda repræsentatio est. Id quod Ludouicus Molina, de Hispanorum primogenijs, libro tertio, capite octauo, numero primo, singulariter & vere percipit, sed alios authores, vel consulto omittit, vel saltem eo loco tacet: & ante ipsum Didacus Couarruias practicarum, dicto capite 38. num. 10. ad finem, & numero 11. Sic quoque notauit Petrus de Peralta, in rubrica, ff. de hæredibus instituendis, num. 122. columna tertia, versiculo, prima quam modo dixi, folio mihi 72. qui rationem decidendi ad dictam l. in ea parte assignat, & dicit recte, atque modeste se habuisse legem illam in præseruando voluntatem dispositiuam primi institutoris hoc casu, cum rei suæ vnusquisque legem quam vellit à primordio dicere valeat, l. in re mandata, C. mandati, l. in traditionibus, C. de pactis, l. prima & secunda, & l. quoties, C. de donation. quæ sub modo, Matiençus in l. quinta, titulo septimo glossa sexta in principio, libro quinto nouæ collectionis Regiæ. Idem quoque obseruauit, & ibidem Azeuedius numero quarto, qui etiam rationem ad ipsammet legem Tauri quadragesimam, in ea parte considerat, videlicet, quod voluntas testatoris sequenda sit, & pro lege seruanda

da, & formam & conditionem inducat, ²⁸⁶ ac primum locum obtineat, vt passim iura admonent, & vulgatissimum est, pater Ludouicus Molina, tomo tertio de iustitia & iure, disputatione, 629. numero primo, folio 437. & disputatione 631. num. 7. folio 466. qui recte admonet, ante omnia cum tractatur de iure eius, qui successorem maioratus prætendit, tenorem dispositionis videndum, & dispositioni institutoris standum, illaque considerandam esse, vt dignoscatur, quis succedere debeat, Velazquez Auendañus in eadem l. 40. Tauri, glossa 20. qui loci ²⁸⁷ verba illa: *Que en tal caso mandamos que se guarde la voluntad del que le instituyò.* intelligit de expressa voluntate, cum ipsa dixerit: *saluo si otra cosa estuviere dispuesta.* Quæ ad dispositionem expressam maioratus institutoris sunt necessario referenda, vt ibi demonstrat, & glossa. 18. numero primo & secundo. Idemmet author rationem etiam legis illius in postrema sui parte assignat, & in illis verbis: *saluo si otra cosa estuviere dispuesta.* Subdit in hunc modum. Et merito cum prouisio hominis faciat cessare prouisionem legis, & citat Ancharranum, & Tiracquellum duntaxat, vt id confirmet. Verè tamen assumptum id de prouisione hominis probare posset per textum in l. vltima, C. de pactis conuen. tam super dote, & c. & in l. cum ex filio, §. filio, ff. de vulga. & pupil. substitut. l. & habet, §. cum quis, ff. de precario, atque multis authoribus exornare, prout ego retuli eos, & ipsum assumptum singulariter explicauimus harum quotidianarum controuersiarum iuris, libro primo de usufructu, cap. 19. numer. 15. & tribus sequentibus. Deinde Auendañus quoque metidem, dicta glossa. 18. num. 2. & 3. & 4. & 5. recte obseruauit, ad maioratus successionem tantum admitti eos, quos admisisse institutorem, ex verbis dispositionis constituerit. Vnde voluntas facit cessare transmissionem, & est contra transmissibile, quod ex propria sua natura transmitti non poterat, vt multi ibi relati dixerunt, & numeris præcedentibus ego quoque nota

ui. Sic etiam efficere testator potest, quod in casibus in quibus non est locus representationi, ea admittatur, vt deducitur ex Socino, Decio, & Parisio, per eundem relatis: & ultra eos idem etiam tenuit Iacobus Menochius, in consil. 215. numero 139. libr. 3. & præsumptione 95. numero 19. in fine lib. 4. Tiberius Decianus, in consilio. 1. numero 155. & numero 347. libro primo. Denique numero 6. & 7. eiusdem glossa. 18. Recte etiam annotauit ipse Auendañus, quod representatione exclusa in successione ascendentium, censetur etiam in successione transuersalium exclusa. Idque ea ratione fundat, quod representatio transuersalibus per ampliationem fuerit concessa, & deficiente regula, ampliatio finitur, nec extensio potest sine regula sustineri, sicut nec accessorium, sine principali, licet est contra principale possit sine accessorio, potuisset ipse concludenter magis traditionem eam probare alia ratione, videlicet in dubio credendum esse, maioratus institutorem habuisse maiorem affectionem ad descendentes, quam ad transuersales, vt compertum est, & inde exclusa, atque denegata in eorum successione representatione, multo magis in transuersalium successione exclusam censi debere. Eò etiam, quod in dubio, vna atque eadem dispositio diuerso iure censenda, siue accipienda non est, l. eum qui ædes. ff. de usucapionibus, quam nonnullis exornant Abbas, Tiracquellus, Menochius, & Martinus Moter à Cueva, quos harum quotidianarum controuersiarum iuris, libro 2. capite vigesimo tertio, numero vigesimo octauo commemorauimus, vbi videri poterit, nisi ex verbis dispositionis aliud colligatur aperte. Inde etiam (& ultra Auendañum) dici potest, quod si in aliqua parte dispositionis, aut institutionis maioratus, siue in aliqua vocatione, aut substitutione, vel respectu alicuius nominati, aut nominatorum ad maioratum, representatio fuerit exclusa, non leue, imò validissimum argumentum possit deduci ad credendum, in alia parte dispositionis eius-

eiufdem, aut in cæteris vocationibus ex-
 clufam fuiſſe repræſentationem. Ex quo
 vna pars teſtamenti, aut diſpoſitionis a-
 liam declarat (vt notum eſt) & qualitas
 vni gradui, aut ſubſtitutioni adiecta, in
 cæteris quoque repetita eſſe cenſetur,
 niſi diuerſa ratio, aut diuerſitas rationis,
 alia vè ſimilis ratio contrarium ſuadeat.
 In quo equidem attentè & maturè pro-
 cedendum erit, ne facile quiſquam deci-
 piatur, ac ea debebunt ſano iudicio per-
 pendì, & originaliter prælegi, quæ libro 289
 ſecundo harum quotidianarum contro-
 uerſiarum iuris, capite quarto, ex nume-
 ro 37. & 38. & 39. & 44. & numero 68. &
 69. & 70. & numero 94. vbi vide omni-
 no, & numero 126. cum alijs numeris
 ſcripta reliqui, vbi plene explicauì, an,
 & quando præcedentia declarent, ſiue
 determinent ſequentia: quando etiam
 vna pars diſpoſitionis, aut ordo datus,
 inter aliquos nominatos, ſeruari debeat
 inter reliquos ſubſtitutos, ſiue conditio,
 aut qualitas adiecta vni gradui, vel per-
 ſonæ iam nominatæ, quando cenſeatur
 repetita in perſona alterius ſubſtituti.
 Deinde, quando, quibusve ex cauſis, at-
 que diſtionibus repetitio qualitatis præ-
 cedentis induci, aut ceſſare debeat. Sem-
 per tamen (vt dixi) quid veriſimilius ſit,
 teſtatorẽ voluiſſe, quidve ex verbis
 diſpoſitionis colligatur apertius, inſpi-
 ciendum erit, cum voluntas eiufdem to-
 tum efficiat. Vide etiam in propoſito
 huius conſiderationis regulas genera-
 les nonnullas traditas per Ioannem Gu-
 tierrez, practicarum libro. 3. quaſtione
 67. in antiquis, numer. 6. & 7. & 8. & 9. &
 ſequentibus, & numero 55. 56. & ſequen-
 tibus, vſque ad finem quaſtionis, ex ibi
 namque traditis, poteris deducere ali-
 qua ad ſuperioris obſeruationis reſolu-
 tionem, ſeu declarationem. Ibi enim
 (vt conſtat ex ſpecie propoſita nume-
 ro primo, ibi vel forte in repræſentatio-
 ne) loquutus eſt in terminis, quando te-
 ſtator in vna duntaxat perſona repræ-
 ſentationem admiſſit, vel ad eam ſe re- 290
 ſtrinxit, & tunc in propoſito argumen-

tatur pro & contra, ſiue generalia non-
 nulla, & vulgata Doctorum placita per-
 pendit.

Illud tamen certiffimum erit, quod
 cum in dubio (vt ſupra diximus, & infra
 dicetur) inhærendum ſit regulæ, & ge-
 nerali deciſioni dictæ legis quadrageſi-
 mæ Tauri, ac perconſequens in caſu du-
 bij admittenda repræſentatio ſit, nec ali-
 ter excludenda, quam ſi ſua diſpoſitio-
 ne eam excluſerit inſtitutor maioratus,
 (vt ſupra quoque dictum fuit) quod ſi
 ponamus, repræſentationem in aliqua,
 vel in aliquibus perſonis, vel in aliquo,
 aut aliquibus gradibus inſtitutorem ma-
 ioratus admiſſiſſe, vel induxiſſe: tunc
 proculdubio planum & certum erit, in
 cæteris quoque perſonis ſuccedere vo-
 lentibus, aut in cæteris gradibus locum
 habituram repræſentationem: nam ſi
 nullo in caſu, vel perſona, vel nullo in
 gradu repræſentatione inducta, vel ad-
 miſſa ab inſtitutore, repræſentationem
 admittimus indiſtinctè ex dictæ legis
 quadrageſimæ Tauri conſtitutione, ni-
 ſi inſtitutoris expreſſa diſpoſitione fuerit
 excluſa, quanto magis id dicendum erit,
 vbi aliqua in parte, vel in perſona ali-
 qua repræſentatio admiſſa fuerit, quo
 caſu compertum eſt, in cæteris idem in-
 ſtitutorem voluiſſe. Et hæc ratio con-
 cludit, vt in hac ſpecie magis ex deciſio-
 ne & vocatione dictæ l. quadrageſimæ
 Tauri, in cæteris perſonis admittatur, at-
 que admitti debeat repræſentatio, vel
 ex vi comprehenſiua in cæteris (vt ego
 exiſtimo) quam ex aliqua extensione
 caſus expreſſi ad alium, & ita tenendum
 arbitror, quanuis Ioannes Gutierrez,
 practicarum libro tertio dicta quaſtio-
 ne 67. ex numero 55. cum ſequentibus,
 vſque ad finem quaſtionis, ſuperiorem
 rationem non attingat, & virtute exten-
 ſionis de caſu ad caſum, in cæteris per-
 ſonis admittat repræſentationem, quan-
 do teſtator ad vnam perſonam ſe re-
 ſtrinxit in repræſentatione, quam admiſ-
 ſit.

Regulariter tamè, ac cum nulla in par-
 te repræſentatio excluditur, & ſic in ca-

su dubij standum est verbis, & dispositioni præfate legis Tauri 40. vt scilicet repræsentatio admittatur, nec de facili, aut ex verbis ambiguis, & quæ aliud inducere possunt, censeatur exclusa, aut excludi possit. Quod pro regula, & certa doctrina tenendum est in hac materia, & sic secure obseruandum, prout secure, & vere obseruarunt, atque ex eadē Taurina constitutione deduxerunt Ludouicus Molina, de Hispanorum primogenijs, libro tertio, capit. 8. num. primo, in fin. & numer. quinto, ad fin. Ioannes Gutierr. practicarum, libro 3. dicta quæstion. 67. num. 39. Pater Ludouicus Molina, tom. 3. de iustitia, & iure, disputation. 629. num. 1. in princip. fol. 437 Et hætenus de prima obseruatione, siue illatione ex dict. l. Taur. 40.

291 Secundo deducitur, quod quauis dictum fuerit supra, ad hoc, vt præfate legis in postrema sui parte decisio obtinere possit, requiri necessario, quod testator id expresse ac specificè disposuerit, & sic quod necessaria sit expressa dispositio, nec tacita dispositio, hoc est ex coniecturis collecta, sufficiat, prout auctoritatibus, & traditionibus interpretum, atque fortiter, & ingeniose ponderando verba eiusdem l. 40. Tauri, probauit Molina, libro tertio, dicto capite octauo, numero 2. & 3. & quarto, nihilominus tamē ad huius rei, & voluntatis institutoris probationem non excludi coniecturas legitimas, & quæ ex verbis ipsius dispositionis deprehendantur. Idcirco si coniecturæ ipsæ ad eò præcise sint, vt ex illis nihil aliud, quam repræsentationis exclusio deduci possit, ex eisdē a præfate l. 40. Tauri dispositione recedi poterit, ac debet. Idque manifesta ratione deducitur, quoniam lex ipsa Tauri, voluntatem institutoris maioratus, & ab eo dispositum obseruari præcipit, voluntas autem non tantum dicitur ea, quæ expressa est, sed etiam illa quæ tacite, & coniecturaliter ex verbis deducitur, expressum namque, & euidens, & manifestum dicitur id, quod ex coniecturis colligitur, si

illæ legitimæ, & probabiles sint. Et ita erudite resoluit Molina, libr. 3. dict. cap. 8. num. 5. per totum. Quo loci refert Palac. Rub. Didacum del Castell. & Greg. Lopez, qui in terminis dict. l. 40. Taur. sic obseruarunt. Couar. quoque practicar. dict. cap. 38. num. 10. ad fin. in eadem sententia fuit, inquit enim, quod ad excludendam repræsentationem in casu dictæ l. quadragesimæ Tauri, requiritur dispositio expressa, aut ita tacita, quod in dubium reuocari non possit. Et tandem Molina, vbi supra concludit, id sibi verissimum videri, dummodo coniecturæ, ex quibus prætenditur, quod repræsentatio excludatur, vrgentissimæ sint, atque eius conditionis, vt nihil aliud ex eis deduci valeat: aliàs autem quod legum dispositio sequenda erit, nec ab eius dispositione ex leuibus, aut incertis coniecturis recedi poterit: & eodem numero quinto, in fine, & numero sexto, Molina metidem his fundamentis satisfacit, quæ antea numero 2. & 3. & 4. adduxerat, vt probaret, quod repræsentatio ex solis coniecturis excludi non posset. Et Ludouici Molinæ resolutiones amplectuntur in omnibus Iacobus Menochius, libro quarto, præsumptione 95. numer. quarto, quo loci asseuerauit, quod filij repræsentatio in locum patris nõ potest dici sublata quibuscunque coniecturis, in illis casibus, in quibus, vel lege, vel hominis dispositione sancitum est, ei locum esse: sed illis tantum coniecturis, quæ ex verbis dispositionis colliguntur Velasquez Auendañus, qui pluribus rationibus idem comprobatur, omnes tamen eius rationes in id tendunt, quod expressa dispositio dici debeat ea, quæ ex coniecturis colligitur, in dicta l. Tauri 40. glos. 20. ex numero secundo, vsque ad numerum 15. sequuntur etiam Ioannes Matienc. in l. 5. tit. 7. glos. 6. in princip. ibi: *expresse, vel tacite, vt Dominus Couar. &c. lib. 5. nouæ collect. Regiæ, vbi (vt vides) Didaci Couar. & Molin. vestigia, atq; traditiones sequitur, expresse sequitur etiã Azeued. in eadem l. 5. numer. 4. & 5. in versiculo,*

ficulo, *Saluo si otra cosa*. Pater Ludouicus 292 Molina, tomo tertio de iustitia & iure, disputatione 629. numer. primo in principio, folio 437. & 438. in illis verbis: *Si coniectura ex ipsamet dispositione sint tales (etiam si extrinsecus alijs coniecturis adiuuentur) ut semoto omni dubio secure intelligatur, id institutorem intendisse, ac voluisse, standum tunc erit eius ita perspicue coniecturata voluntati, ac dispositioni, post habitam ea in parte dispositione legis Tauri, quoniam tunc vere dicitur disposuisse, ac voluisse. Si vero coniectura non sunt tales, qua omne dubium semoueat, tunc post habitis eis, standum est dispositioni legis Tauri.* Didaci quoque Couarr. & Ludouici Molinæ vestigia & resolutiones amplectitur Ioannes Gutierrez, practicarum lib. 3. quæstione 67. in antiquis, numero 37. & 38. & 39. Et liquidissimas, atque apertissimas coniecturas requirit, prout præfati exigunt, & sic conciliat contrarias opiniones, prout Molina conciliauit. Quod etiam liquidissimæ & apertissimæ coniecturæ necessariae sint, vt repræsentatio in casu dubij excludatur, requirunt Tiberius Decianus, in consilio primo num. 394. libr. primo, & in consil. 55. numero 24. volumine tertio, Franciscus Mantica, de coniecturis vltimarum voluntatum, libro octauo, titulo nono, numero secundo. Et in terminis dictæ legis 40. Tauri, Petrus de Peralta, in Rubrica, ff. de hæredibus instituendis, numer. 130. in versiculo, & ne id prætermittam, & in versiculo, si autem. Et ad hæc reduci debent ea, quæ post alios scripta reliquit Iacobus Menochius in proposito, in consil. 215. ex numero 137 vsque ad numerum 141. libro 3. & præsumptione 95. num. 19. in fine libro 4. dum sufficere coniecturas ad excludendam repræsentationem asseuerauit. Decianus quoque, in consilio primo num. 89. libr. 1. & in consilio 63. numero 7. & 16. libro 2. Debent enim coniecturæ eiusmodi esse tales, quales necessarias esse supradiximus. Sic quoque intelligenda, atq; accipienda sunt illa, quæ libro 2. har. quoti. contro. iur. c. 20. ex numero 28. in eodem proposito obseruati.

Deducitur & tertio loco ex eadem l. 40. Tauri in postrema sui parte, ibi: *Saluo si otra cosa est auiere dispuesta por el q primeramente instituyó y ordenó el mayorazgo.* Vbi (vt vides) de primo institutore duntaxat lex ipsa mentionem fecit: successorem sequentem post illum, alios etiam successores in maioratu futuros, non posse, neque inter viuos, neque in vltima mente id disponere, nec aliud disponendo, repræsentationem excludere. Non enim potest aliquis successor in futurum disponere vlllo modo in præiudicium nepotis, vel patris personam repræsentantis, quem lex illa prætulit filio secundo genito vltimi possessoris maioratus, eiusq; patruo, aut proximiori consanguineo, nec ius illi auferre, quod ex legis, non hominis providentia eidem nepotis competit, l. si arrogator, ff. de adoptionibus, l. 3. ff. de interdictis & relegatis. Idque certissimum est, vt Petrus de Peralta in rubrica, ff. de hæredibus instituendis, numero 122. versiculo, Prima quam modo dixi, folio 72. annotauit expressim, & eo non relato, sic quoque obseruauit Velazquez Auendañus, glossa 19. dictæ l. 40. Tauri. Et confirmatur ex his, quæ supra hoc eodem libro 3. capitulo. plena manu scripsi, vbi probavi, maiorat. successores, aut possessores, post primum institutorem nõ posse vllomodo alterare, seu mutare vocationes, aut substitutiones ab institutore factas, nec ordinem succedendi ab eo præscriptum, quoniam modo præueterere, vt Molina, Mieres, & alij multi eodem cap. 10. commemorati, obseruarunt. Et ea etiam ratione inhitur Peralta vbi supra, dicēs, quod nullus successor in maioratu post primum stabilientem illum, potest apponere aliquod grauamen personis vocatis ab illo stabiliente ad successionem eiusdem maioratus, cum capiant illum de manu primi instituentis, vt plusquam vulgatum est, & probatur in l. vnum ex familia, §. si de falcidia, ff. de legat. 2. Et sic non modo pari ratione, sed etiam fortiori, nec repræsentationem excludere, aut ius nepoti ex primogenito cõpetens auferre,

293 auferre, cum ille authoritate, & diſpoſitione dict. l. Taur. 40. vocetur. Et inde inquit eſſe, quod pater ipſius nepotis, idemquē filius primi inſtituentis, in vita ſua non poteſt cedere iure ſuo in præiudicium nepotis, & in fauorem fratris minoris ſecundogeniti, etiam maioris nepote, vt pene in his terminis decedit Bald. in conſ. 389. incipien. conſuetudo eſt, colum. penultima, lib. 5. Addiderim ego Petri de Peralta traditionem hanc, veriſſimam, & in dubitatam eſſe, & eiſdem nullum recentiorum omnium mentionem feciſſe, confirmariquē concludentē & vere ex his, quæ eodē cap. 10. huius libri, cap. etiam 12. eiſdem libri, latius ego obſeruauī, tã in illa quæſtione, vtrū maioratus ſucceſſor poſſit clauſulas maioratus declarare, aut circa voluntatē obſcurā, ſeu ambiguan inſtitutoris, declarationē aliquam facere: quā in alia quæſtione, vtrum maioratus poſſeſſor poſſit cedere iuri maioratus in fauorem alterius, atque ceſſione ſua aliis quibus præiudicium generare. Deinde 294 addiderim, id quod in filio primi inſtituentis Peralta metipſe dixit, ſimiliter quoquē, atquē eadem ratione in alijs deſcendentibus, ſiue ſucceſſoribus vlterioribus obſeruandum eſſe: omnes namquē ſuo ordine ex eadem l. ad ſucceſſionem inuitantur, atquē ab ipſo primo inſtituente capere dicuntur, idcirco alterius facti, aut diſpoſitione grauari non poſſunt, nec eo iure priuari. Subdit denique Petrus idem de Peralta (mihi equidem ſemper eruditiffimus, & in rebus nobis detegendis, atquē ad leges huius Regni reducendis, ceteros alios ſcriptores facile ſuperās) dicto numero 122. dicto verſiculo, prima quā modo dixi, in fin. Præfatæ l. 40. Tau. conſtitutionē in poſtrema ſui parte, dum ex voluntate primi inſtitutoris maioratus excludi repræſentationē ſtatuit, eſſe iuri cōmuni affabre conſonā, & admuſſim conſonam: quod etiam veriſſimum eſt, cum etiam in terminis iuris communis, ex voluntate teſtatoris induci, aut ceſſare ſoleat repræſentatio,

etiam in caſibus, in quibus alia haberet, vel non haberet locum, vt numeris præcedentibus remanet dictum, & poſt alios ſcripſit à me ſæpè relatus Menochius, dicto conſilio 215. numero 139. libro tertio, & dicto conſilio 200. numero 72. libro ſecundo, & præſumptione 95. numero decimonono, in fine, & numero 32. libro 4. ſed & in cæteris ante poſtremam eam partem ſtatutis, legem metipſam Tauri eſſe iuri cōmuni conſonam, nec dici poſſe iuris communis correctoriam, poſt Didacum Couarru. & Ludouicum Molinam, ſæpe etiam ſupra obſeruauī. Et poſt ipſos, & alios tenuit etiam Ioannes Gutierrez. practicarū, libr. 3. dicta quæſtio. 66. numer. 16. clare 298 Auendaſius, in eadem l. 40. glosſa 18. ex numer. 6. vſque ad numerum 13. quo loci in effectū reſoluit, ſingularem eſſe legis eiſdem deciſionem, quatenus repræſentationem admittit regulariter in teſtamentaria ſucceſſione ex hominis diſpoſitione, quando à teſtatore non excluditur. Quod & iure cōmuni attento receptius, & communiter magis probatum, atque verius fuit ex ſententia Accuſſij, in dict. §. in fideicommiſſo, l. cum ita legatur, de legatis ſecundo. Quam ſupra ſequuti fuimus, & veriſſimam atque omnino tenēdam diximus, & Baldi ſententiā contrariam reieciſimus, prout eadem Tauri conſtitutio aperte reiicit, & ſententiā glosſæ ſequuta, in maiora tuū ſucceſſione ſic ſtatuit, atque nouū ordinem, & formam ſuccedendi in primogenijs præſcribit. 299 Quarto deinde loco, atque ex ipſa met l. 40. Taur. deducenda, atque petēda eſt reſolutio quā plurimarum quæſtionum, eandem vltimam partem illius legis attinētium. Ac primo quidem, vtrum repræſentatio in dicta l. 40. Tauri introducta, tã inter deſcendentes, quã inter tranuerſales, vt ex prima, & 2. ſui parte apparet, atque ob contrariam inſtitutoris voluntatem, & diſpoſitionem in vltima parte eiſdē excluſa ceſſari debeat excluſa ex vocatione proximioris, aut priximiorum: vel cū in inſtitutione

maioratus cauetur, quod deficientibus descendentibus, siuè aliquibus vocatis succedat proximior (& vt vulgo dicitur) *Et mas propinquo, o mas cercano pariente.* Quo equidem in dubio cōtrariæ omnino extant interpretum sententiæ, & opiniones, prout ego quotidianarū harum controuersiarum iuris, lib. 2. capite 20. ex numero 5. cum pluribus seq. ostēdi, atque retuli eas. In primis namque, quod repræsentiatio exclusiua censeatur ex uocatione proximioris, vel cū proximior post nominatos vocatur, tam in fideicommissis, quàm in primogenijs tenuerunt expressim Angelus, Iason, Parisius Couar. Acoſta, & Antonius Gometius, quos retulit, & improbauit (vt infra dicetur) Ludouicus Molina, de Hispanorum primogenijs, libr. 3. cap. 8. numero 11. Rolandus, qui pro isto casu respondit latissimè, in consilio vltimo, volumine primo. Latè Portius, in consilio 128. ex numero 8. cum pluribus sequent. & cum Riminaldo Senio. Parisio, Couar. & Rolando, Franciscus Mantica, de coniecturis vltimarum voluntat. libr. 8. titulo 9. num. 10. Alex. Angel. Parisius, Socinus, Baldus, Ancharranus, Aluarus Valascus, Antonius Gometius, Acoſta, Couar. & Tiberius Decianus, quos pro hac parte congeſſit Velazquez Auedañus, gloss. 20. dict. l. 40. Taur. num. 16. ipse tamen contrariam firmiter sustinet, vt statim videbimus. Plures alios huius opinionis authores commemorauit Menochius, lib. 4. præſumptione 95. numero 21. Alexander Raudensis, qui firmiter eam sustinet, in consilio 142. ex numero 40. inter consilia vltimarum voluntatum volum. 2. Petrus Antonius de Petra, de fideicommissis, quæſtione 11. num. 100. Octauianus Chacheranus, in consil. 72. ex nume. 10. cum seq. vsque ad numerum 22. vbi eandem quoq; sententiam magis amplectitur. Antoninus Thesaurus, decisione Pedemontana, 61. numero 1. & 2. Caldas Pereira, de nominatione emphiteutica, quæſt. 17. nu. 24. Michael Grasus, receptar. sentent. §. fideicommissam, quæſtione 11. numero 9.

Anguisola, Marzarius, Gaspar Fabianus, & alij, quos pro eadem hac opinione retuli ego dicto lib. 2. cap. 20. num. 5. vbi etiam commemorauit Pelaez à Mieres, de maioratu, 2. part. quæſt. 9. numero 12. qui in terminis dictæ l. 40. Tauri, secure probauit, quod in dispositionibus, quæ proximioribus deferuntur, nō habet locum decisio eiusdē. l. Taur. Blazium quoq; Flores Diaz de Mena, idem dicentē, retuli ibidem. Et vltra tunc relatos, eandem inuenio opinionē tenuisse Menochium, in consil. 269. nu. 49. lib. 3. qui tamen alijs in locis, atq; ex professo magis articulū attingendo, & specificè magis loquendo, contrariam sententiā probauit, vt statim videbitur.

Præfati hi authores, rationes & fundamenta expendunt quā plurima, pro hac parte, verè tamen omnia ea ad tria, vel quatuor fundamēta reduci debent principaliter, vt dicto capite 20. numero 6. Ego animaduertebam, atque hoc loco ideò non refero illa, quod ibidem ex proposito hanc quæſtionem scripserim, eo etiam, quod Ioannes Gutierrez, practicarum lib. 3. dicta quæſtione 67. ex numero 1. vsque ad numerum 18. adduxerit rationes præcipuas eiusdem opinionis, atque eisdem respondit ex nu. 31. cū pluribus seq. Ego quoque dict. cap. 20. ex nu. 22. cum seq. eisdem concludēter, & vere satisfeci, sic vt præfata sententia nullo firmo, aut vero fundamento, subsistat. Sed vltra ea, quæ præcitato loco dixi, monendum nunc lectorem institui, ex superioribus authoribus negari non posse, quim nonnulli minus bene pro ea sententia, & parte expendantur; posito namque quod in fideicommissis ordinarijs, & attento iure communi, siuè in terminis. §. in fideicommissis, lege cum ita. ff. de legatis secundo. Ei parti accesserint: in maioratibus tamen nostris, siuè in primogenijs perpetuis, id non ita statuunt, nec vere possunt pro eadem sententia, sic simpliciter perpendi. Et vt alios omittam, Antonius Gometius (qui pro ipsa sententia superiori semper adducitur) in lege 40. Tauri,

Quotidian. controuers. iuris.

numero 41. non loquitur in maioratu, sed in fideicommissio familiae relicto, ut constat ex his, quae antea scripsit numer. 40. quae dicto numero 41. prosequitur, & continúa. Nec ponit casum in nostris terminis, sed in terminis iuris communis quaestionem disputando, sequutus est opinionem Baldi contra Accursium, in dicto §. in fideicommissio. Et inquit, representationem non dari in successione, quae provenit ex hominis dispositione, quod etiam iure communi attento verum non est, & Accursij sententia contraria verior, ut supra vidimus. Attento autem iure Regio partitarum, & dict. l. 40. Tauri, adeo falsum est, ut in terminis eius iuris, ab erudito aliis viro dici non potuerit, nec dictum fuisse, credendum sit.

Didacus autem Couar. pract. c. 38. nu. 4. versic. 3. ad intellectum glossae loquitur etiam in fideicommissio familiae relicto, in quo vocatur proximiores per testatorem: & tunc disputat intellectum Accursij, in dict. §. in fideicommissio. Idque in terminis iuris communis. Postmodum autem multo, cum aggreditur tractatum representationis in maioratibus perpetuis, & agit de intellectu dict. l. 40. Tauri. non modo id dicit, sed apertissime contrarium statuit, idque tam in ratione decidendi ad eandem l. tradita ex numero 6. & ibidem dictis, quam in eo quod representationem statuit in infinitum, tam inter descendentes, quam inter transversales, ut saepe dixi. Et secundum haec minus bene praefatus author (quod ad maiora perpetuos attinet) dicto in loco pro ea parte citatur, cum numeris & locis sequentibus praelectis, contrarium eum clare tenuisse, deducatur aperte. Alij etiam exteri authores in eisdem terminis, & iure communi attento, non in primogenijs Hispaniae, nec attentata noua forma succedendi in eis, in d. l. 40. Tauri statuta, loquuntur. Sic Antonius Thesaurus, decisione Pedemontana 65. numero 3. cum numeris precedentibus, resoluisse, in successione fideicommissi non esse locum representationi, quando

proximior vocatur, sequutus eos, quos antea retulerat; tandem dict. nu. 3. id limitat, quando agitur de fideicommissio patru carnalis, vel aui, quia tunc (inquit) filij fratris succedent, uti proximiores, cum sit representationi locus: sed in primogenijs, & maioratibus perpetuis, cum absque dubio sit, representationem absque vlla limitatione graduum admitti, post d. l. Tauri 40. ut supra probatum est; in eisdem satis clare agnoscit Antonius Thesaurus, non superiorem opinionem traditam supra, sed potius contrariam veram esse. Et apertius agnouerunt Marcus Antonius Peregrinus, & alij, quos statim commemorabo. Eo magis, quod etiam in fideicommissio familiae relicto, locum esse representationi, etsi proximior vocatus fuerit: tenuerunt permulti authores, quos statim opinione sequenti recensebo. Qui & ipsam sententiam verior esse profitentur. Et in maioratibus nostris nullus equidem exterorum in casu proposito representationem denegaret ob vocationem proximioris, si ipsorum naturam, & decisionem praefata l. 40. Tauri agnouisset, prout lib. 2. d. c. 20. nu. 7. in fine annotavi, neque Humadam in eisdem nostris maioratibus tenuisse contrarium, demonstraui.

Denique & ultimo loco (& ultra ea etiamque d. c. 20. obseruavi) monendum quoque lectori duxi, Emanuelem Costam, in quaestione patru, & nepotis, pag. 130. alias 2. part. nu. 27. quae pro superiori opinione, representationis negatiua, Ludov. Mol. li. 3. d. c. 8. nu. 11. praecitauit: minime posse pro ea opinione, aut parte adduci. Ibi namque Costa disputat, utrum si in Regno Portugaliae ad successionem maiora tus filius maior vocatus sit, debeat praeferrri nepos ex filio maiori patruo, qui est filius secundogenitus, aut e contrario patruus nepoti sit praeferrendus: quod clare constat in dict. 2. parte, in principio, ubi ex numero 1. vsque ad numerum 9. arguit pro nepote filio filij maioris, & dicto numero 9. in versiculo, sed his argumentis. In fauore patru, hoc est filij secundogeniti, & contra nepotem, filium filij

filij maioris, quæstionem resoluit, & asserit repræsentaioni locum nõ esse, & fundat vsque ad numerum 20. ex quo numero, vsque in finem dict. 2. partis, ex hac sua opinione infert, quod illa in maioratibus Hispaniæ absurda esset, & nonnullas conclusiones conficit, quarum quinta, quæ ad propositum præsens etinet, & nu. 26. in versiculo 5. infero. apponitur, est: Quod in maioratu, cuius vocatio concepta fuit per ea verba, *Ao parente mas chegado*, pater præfertur filio fratris. Et loquitur in casu, quo prius vocatus, cum absque descendentibus decessisset: lis & quæstio erat inter fratrem fundatoris, & filium alterius fratris, ætate maiorem. Et dicto numero 27. intelligit glossam, dicti §. in fideicommissio. l. cum ita, delegatis secundo. Quando testator fideicommissum familiæ reliquit nomine colectivo, & nu. 28. satis aperte ostendit, siue expressim obseruat, quæ præcipuè, atque decisiva ratione ad hoc dicendum fundetur: vereq; illa est, videlicet quod respectu vltimi possessoris frater sit vno gradu proximior, quam filius alterius fratris, & quod filius ille iure repræsentaionis succedere non potest, quia existit vltra gradus, in quibus ius admittit repræsentaionem inter transversales. Et allegat text. in auth. post fratres. C. de legitimis hæredibus. Et secundum hæc, & ea quæ præfatus author ibi dicit, certissimū est, disputationē ipsius versari in terminis legum Portugaliæ, in quibus (vt idemmet opinatur) repræsentaio non admittitur. Aut in terminis iuris communis, quod inter transversales nõ admittit repræsentaionem post filios fratrum. Cæterum in terminis primogenitorum nostrorum, aut maioratum perpetuorum ipsemet Costa resoluit statim num. 29. & seq. inter quoscunque transversales attentam decisione dict. l. 40. Tauri, repræsentaionem admitti, prout numeris præcedentibus in eum sensum expendi. Et numero 32. eodem in loco inquit, hoc procedere, etiã si vltimus possessor, & institutor essent ex remotioribus transversalibus. Rema

net ergo, quod cum Emanuel Costa, inter transversales id ita expressim statuerit, attentam dict. l. Tauri constitutione: cū etiam eius ratio in quæstione illa proposita, quæ iure communi attentam vigeat, post eandem tamen legem Tauri cessat omninõ: maioratibus nostris locum nõ habeat, nec in eis decisio dict. authent. post fratres, possit adduci. Vt numeris præcedentibus dilucide ostendi: quod eius resolutio, aut authoritas pro sententia præfata negatiua, de qua supra ex num. 300. allegari, aut perpendi non possit.

Succedit ergo secunda opinio affirmatiua, & verior quidem, atque omnino tenenda, videlicet quod repræsentaio non excludatur, nec exclusæ censeri debeat ex eo, quod maioratus institutor vocauerit proximiorē, aut proximiores (*vulgo al pariente mas propinquo, o mas cercano*) quam sententiam non modo in primogenijs, & maioratibus Hispaniæ probarunt Hispani, nunc præcitant, sed etiam in fideicommissis tenuerunt firmiter, atque vallidissime comprobarunt sequentes authores, Baldus, Alexand. Iason, Corneus, Decius, Ruinus, Craueta, Portius sibi contrarius, Cephalus, Decianus, Hippolytus Riminaldus, Petrus Antonius de Petra, Marcus Antonius Peregrinus, Iacobus Menochius, Angelus Matthæattus, Ludouicus Molina, Velazques Auendansus, Ioannes Gutierrez, Doctor Espino, additionator decisionum Gamæ. Et Hieronymus de Zuallos, quos ego recensui, & pro hac parte commemoravi, quotidianarum harum controuersiarum iuris, libro segundo dicto capite 20. numero septimo per totum. Et vltra relatos ibi eandem sententiam amplectuntur Gratus, in consilio 27. numero sexto, libro primo. Iacobus Mandellus de Alba, in consil. 51. numero quinto. Et alij quos retulit Iacobus Menochius, in consilio 357. numero 27. libro 4. vbi sequitur, & copiose comprobat. Et libro quarto præsumptione 95. num. 25. pater Ludouicus Molina, tomo 3. de

iustitia & iure, disputatione 329. numero 3 fol. 440. Et vere pro hac parte concludunt rationes plures à me consideratae, & adductae dict. cap. 20. ex numer. 8. cum pluribus seq. vbi videri poterunt. Rationes etiã, quas in proposito ex mente aliorum cõgessit Ioannes Gutierrez, practicarum libr. 3. dicta quaestio. 67. ex numero 18. cum pluribus seq. quarũ nonnullas adduxit Petra, dicta quaestione 11. ex numero 102. & Menochius, dicto nu. 27. Et quod attinet ad maioratus nostros, rationem concludentem tradidit Molina, de Hispanor. primogen. libro 3. cap. 8. numero 11. & Rursus in additionibus positis post librum 4. ad finem libri, numero 12. in fin. Vbi dicit, nullo iure probari, quod constituenda sit differentia inter vocationẽ proximioris factam à lege, vel ab homine. Sane cum à lege proximior ad successionem vocatur, repræsentatio admittitur, & proximior illa dicitur, qui mediãte beneficio repræsentationis, locum & gradum primogeniti prædefuncti occupat, & ingreditur, quamuis alter proximior sit, vt in l. 2. tit. 15. part. 2. probatur, ibi: *Deue heredar el Reyno el mas propinquo pariente.* Vbi (vt vides) lex vocat ad successionẽ proximiorẽ, & nihilominus repræsentatio admittitur, & idcirco idẽ quoq; statui debet in hominis dispositione, ex vulgatis iuris regulis, & tritis doctorũ allegationibus. Eò præcipuẽ, quod is qui per repræsentationem succedit, in linea ceteros præcedit, & quia ex linea primogeniti descendit, proximioris vocatio verificatur in eo, & ceteros omnes excludit, iuxta ea, quæ plena manu, supra hoc eodẽ capite adnotata fuere. Et textũ singularẽ in proposito, in c. r. de natura successionis feudi, ibi: *Et hoc est quod dicitur ad proximiores pertinere, isti vero proximiores esse dicuntur respectu aliarũ linearum.* Iuxta ea etiam, quæ Alexand. Rauden. de analogis lib. 1. c. 15. nu. 267. singulariter, & notabiliter annotauit, qui ex hac maiortate, & præcedẽtia lineæ concludit, locũ esse repræsentationi, vbi vocatur ad successionem maior: & red-

dit rationem, nam licet vox illa maior, exprimãua significatione denotet primo natũ, per Hispanos translata est ad procreatum ex linea primogenita, idq; ad imitationẽ sobolis Regiæ. in qua præfertur in successione Regni, ille, qui est ex linea primogenita. Addiderim ego id etiam Hispanos introduxisse, ex decisione dictæ l. 40. Tauri, ex qua linearũ distinctio illa, continuatio, & præcedentia introducitur, vt quovsq; de linea primogeniti aliquis superst, ad lineam alterius successio transire non valeat, prout sæpẽ dictum fuit supra hoc eodẽ cap. & latius explanatum.

Ex quibus equidem, & cõsideratione illa, tradita à me dict. c. 20. nu. 28. ad fin. in versic. prætereã. Quæ valde adstringit, & concludens equidẽ est, nec ei valet congruum aliquid responsum assignari: superior sententia amplectẽda erit omnino (vt dixi) & Pelæz à Mieres, ad dictã l. 40. Taur. traditio quẽdã, seu minus iuridica restrictio, de qua supra, destruitur euidenter. Rectius proculdubio pater Ludouicus Molina, tom. 3. de iustitia, & iure, dicta disputatione 629. intellexit, dum dixit, quod clausula illa solita apponi in maioratum institutione, videlicet, quod semper succedat proximior cognatus, nihil derogat dispositioni dictæ l. 40. Tauri. Rectius etiam, atq; erudite admodũ intellexit Marcus Antonius Peregrinus, de fideicommissis, art. 21. nu. 9. & 10. & 11. qui vbi vocatur ad successionem proximior, locũ esse repræsentationi, ex eo fundauit, quod vocatio illa, aut substitutio proximioris, intelligi debeat, atq; vere intelligatur de proximitate respectu ordinis succedendi, non respectu propinquitatis parentelæ, vel sanguinis. Et citat Socinũ, Corneum, Hierony. Gabielem, & alios authores, sic tenentes. Subdit etiam nu. 17. quod nepos respectu successionis est eiusdẽ gradus, & in eodẽ gradu cum patruo suo, vel consanguineo alio, prout eius author, & quod præfata clausula ad iuris intellectum, & mentem est referenda, ex qua is, qui repræsentat alium, proximior

ximior iudicatur repræsentationis vir-
 tute, & effectu. Item secundum subie-
 ctam materiam successionis maioratus
 accipi debet, de qua testator loquitur,
 vt latius probauit Ioânes Gutierrez, lib.
 3. dicta questione 67. ex nume. 19. vsque
 ad num. 33. Ego quoque dicto capit. 20.
 ex numero 14. cum sequentibus, sic ob-
 seruaui. Atque ex nume. 30. cum seq. vs-
 que in finem capituli, dilucide explicauit,
 305 atque enucleauit textum, in l. si libertus
 præterito. §. 1. ff. de bonis libertorum.
 Quo præcipue excitari, atq; adduci so-
 lent authores hi, qui ex vocatione proxi-
 mioris, repræsentationem excludi asse-
 306 uerarunt. Vt ibi videri poterit. Atque ex
 ibidem dictis, maximè nu. 8. & 9. cū seq.
 & nu. 13. & nu. 25. & concludentes alias
 rationes vltra superiores pro hac eadē
 parte deducere vnusquisque.
 307 Sed & vltra ego considero, quod si
 poneremus, maioratus institutorē pro-
 ximiores ad successionē eius inuitasse,
 & vocasse, dicendo, quod post tales, aut
 tales nominatos succederet proximior,
Vulgo el mas propinquo, o mas cercano pariente,
 & adijceret secundum ordinem, vel
 dispositionem iuris: tunc proculdubio
 res esset clara, ex quo videretur eis ver-
 bis se conformare voluisse cum dispo-
 sitione, & decisione dictæ l. 40. Tauri,
 ex qua in terminis tam inter descenden-
 tes, quàm inter transuersales repræsen-
 tatio admittitur in distincte, si maiora-
 tus institutor sua dispositione aliud non
 statuerit. Sane ex eo quod ipse dixe-
 rit, secundum ordinem, vel dispositio-
 nem iuris, dici non potest, quod repræ-
 sentationem excludere voluerit, ex quo
 expressa sua dispositione repræsentatio
 310 nem non exclusit, quod erat necessa-
 rium ex eiusdem l. constitutione in ter-
 tia, & postrema sui parte. Imò aperte
 admisisse repræsentationem eundem
 maioratus institutorem dicendum est,
 ex quo dispositione, & iure dictæ legis
 Tauri 40. eo ordine, atque modo suc-
 cessio defertur, vt tam inter descenden-
 tes, quàm inter transuersales, filius aut
 descendens ex eo, qui si viueret, suc-

cessurus esset, ad successionem admit-
 tatur, & reliquos etiam proximiores
 excludat. Adquam dispositionem, &
 ordinem se videtur institutor retulisse,
 ac cum ea se conformare voluisse, iux-
 ta vulgatas iuris regulas, & communes
 interpretum traditiones.

308 Nec huic resolutioni obstabit vlllo
 modo eorum authorū obseruatio, qui
 ea insentētia fuerūt, vt existimarēt, clau-
 sulam ordine successiuo operari debe-
 re, vt filius non intret locum patris, sed
 admittatur proximior in gradu, & con-
 sequenter, quod repræsentatio excluda-
 tur: prout tenuerunt Decius, Parisius,
 Marzarius, & Porcius, quos in id retulit
 Petrus Antonius de Petra, de fideicom-
 missis, quæst. 11. nu. 121. Tiberius Decia-
 nus, in consil. 1. nu. 374. lib. 1. Qui dicunt,
 quod si testator ad fideicommissum plu-
 res nomine collectiuo vocauit, & adie-
 cit clausulam illam, ordine successiuo,
 tunc patruū nepoti præferēdū esse, nec
 309 nepotem intrare in locum patris. Nō in-
 quam obstat eorum traditio, nam præ-
 ter quam quod hi authores loquuntur in
 terminis iuris communis, ac in fideicom-
 missis, ad quæ plures nomine collectiuo
 vocantur, nec dispositionē d. l. 40. Tauri
 agnouerūt, ex qua (vt dixi) diuersum ius
 resolutat. & ipsummet constituissent, si
 legem eandem vidissent, vt pote cum in
 fauorē repræsentationis, tam inter des-
 cendentes, quàm inter transuersales, sic
 præcise lex ipsa lata fuerit, vt qui ad iu-
 ris ordinem, & dispositionem in his
 Regnis se retulit, plane videatur repræ-
 sentationem cōcessisse indistincte, nisi
 contrarium expresse disposuerit. Præ-
 310 ter hoc in quam, quod dicta l. 40. Tauri
 attendit, in terminis etiam iu-
 ris communis, quod imò prædicta clau-
 sula ordine successiuo, operetur, vt
 nepos intret in locū patris; rectius pro-
 culdubio defendit Petrus Paulus Pari-
 sius, in consil. 38. nu. 20. in fin. & numeris
 311 seq. volu. 2. Cuius sententia ex eo mihi
 arridet magis, quod licet verum sit, pro-
 ximiores vocari ad successionem veteri
 lege, nec ea attendit nepotes concurre-

re cum patris: repræſentationis tamèn
 priuilegio & beneficio introducto, effe-
 ctum eſt, vt remotior in proximiori gra-
 du conſtituatur, ac in eo videatur eſſe,
 in quo pater eius erat, & ſic ad ſucceſſio-
 nem admittatur, ac ſi pater eius viueret
 admittendus eſſet. Plane cum inducto
 repræſentationis priuilegio, ita de iure
 fit, vt nepos cum patris concurrat, tam
 inter deſcendentes, quàm inter trãſuer-
 ſales, vſque ad filios fratrum, certum e-
 quidem & planum redditur, etiam iure
 communi attento, ex vi eorum verbo-
 rum, quæ ad ordinem & diſpoſitionem
 iuris referuntur, repræſentationem de-
 bere admitti: quæ eſt ſingularis & noua
 conſideratio in hac materia, nec ab vſo
 ſcriptorum omnium huius Regni ta-
 cta, atque ex ea, non modo attenta deci-
 ſione dictæ legis 40. Tauri, ſed etiã diſ-
 poſitione iuris communis attenta, pro-
 cedit ampliatio ſuperior. Et confir-
 matur ex reſolutione Franciſci Manticæ,
 312 de coniecturis vltimarum voluntatum,
 libro 8. titulo 9. numero 9. in fine. Qui
 quanuis negauerit, repræſentationi lo-
 cum eſſe, quando adiicitur clauſula ſal-
 ua gradus prærogatiua (vt infra dice-
 tur) ſtatim tamen dicit, id intelligendum
 eſſe, niſi teſtator dixerit, ſalua gradus
 prærogatiua, & ſeruatō ordine ſucceſ-
 ſionis abinteſtato, vel à iure tradito: tunc
 namque repræſentationi locum eſſe af-
 firmat, & ante ipſum ſic adnotarunt De-
 cius, & Couarr. ibi relati per eum, & ſe-
 quuti fuere alij relati per Ioannem Gu-
 tierrez, practicarum libro tertio, quæſt.
 67. num. 51. vt ſtatim dicetur. Nec id alia
 ratione contingit, quam quod ad iuris
 communis ordinem teſtator ſe retule-
 rit, quo attento certum eſt, repræſenta-
 tionem locum eſſe, vt filij intrēt in locum
 patris deſuncti.

313 Procedit etiam eadem opinio, ex di-
 cto numero 302. approbata, etiam ſi in-
 ſtitutor maioratus ad ſucceſſionem e-
 ius non ſimpliciter proximiores (vt di-
 ctum fuit) inuitauerit, ſed etiam ſi ſuos
 proximiores vocauerit, vt ſi dixerit:
ſuſceda el parente mio mas cercano, o el mas

propinquo parente de mi el teſtador: Nam ad-
 huc non videtur, nec cenſeri debet re-
 præſentatio excluſa, imò fortior ratio
 militat, vt repræſentatio admitti debeat,
 quàm cum ſimpliciter proximiores vo-
 cantur, vt tenet & fundat Auendañus,
 & pro hac ſententia citat Baldum, Ale-
 xandrum, Socinum, Ruynum, Tiraque-
 lum, Alciatum, Anguiſolam, Ferretum,
 Iaſonem, Maticam, Curtium ſeniorē,
 Portium, Toriellum, & Cardinalem
 Albanum, tenet etiam Ioannes Gutier-
 rez practicarum libro tertio, quæſtione
 67. nu. 28. Idquē veriſſimum quidem eſt
 ex deciſione dictæ l. 40. Tauri, & his ra-
 tionibus, quas libro ſecundo, dicto capi-
 te vigefimo, ex numero octauo cum ſe-
 quentibus. Et ſupra hoc eodem capite,
 numero 303. ego adduxi, quæ ſic conclu-
 denter militat, cum adiicitur pronom-
 en iſtud meum, ſicut quando ſimplici-
 ter proximiores vocantur: ſemper nam-
 que verum eſt, verba ea ſecundum iuris
 intellectum accipienda, & de proximi-
 tate reſpectu ordinis ſuccedendi, non
 reſpectu propinquitatis parentelæ, vel
 ſanguinis intelligenda, vt ſupra dicebã,
 & poſt Baldum in alio loco, non in lo-
 cis citatis per Auendañum, tenuit idem
 Alexander quoquē, in conſilio octuage-
 ſimo octauo, numero ſecundo, libro pri-
 mo, Iaſon in conſilio 215. columna quin-
 ta, libro ſecundo, in verſiculo, Iſtam par-
 tem, tenet etiam Baldus, & in conſilio
 159. nu. 2. lib. 3. Roland. in conſ. 68. nu. 31.
 lib. 1. Tiber. Decian. in conſ. 9. nu. 44. &
 nu. 62. lib. 2. Iacob. Meno. in cōſ. 357. nu.
 27. lib. 4. Cou. pract. c. 38. nu. 11. qui ponit
 caſum, quando inſtitutor maioratus vo-
 cauit proximiorē ex ſuis deſcendenti-
 bus & agnatis, & loquitur in hac eadem
 repræſentationis materia, qua verſamur
 & ſic velut expreſſè profitetur, non ex-
 cludi repræſentationē, ex pronomine il-
 lo, meū, aut ſuū, iuncto vocationi proxi-
 mioris cōſanguinei. Et in ſimili caſu, &
 huiusmodi verbū. *El parente mio mas cerca-
 no.* potius referendū ſit ad conſanguini-
 tatem, quàm ad proximitatem, conclu-
 dit Gãma, deciſione Luſitaniæ. 7. nu. 6.

& latius profequitur eius additionator ibidem. Non ergo credendum est, adiecta ea verba fuisse per maioratus institutorem, vt representationem excluderet, vel iuris succedendi ordinem, in dictis legibus statutum, preuerteret, sed potius, vt disponderet secundum ius, & quasi diceret, succedat vnus consanguineus meus, debet enim consanguineus esse, vt in maioratu succedere possit. Vt per textum, in capite primo. §. finali, de successione fratrum. Obseruauit Molina, de Hispaniarum primog. lib. 3. cap. 2. numero 19. in reliquis verò, siue in modo definiendi, quis ex consanguineis preferendus sit, ad iuris dispositionem, & ordinem se retulisse. Vt etiam profiteretur Decianus, in consilio 100. volum. 3. & ita tenendum est, nec representatio denegari debet ex adiectione dictionis meum, aut tuum, quicquid Ludou. Ca-

314 Denique, eadem resolutio, & sententia procedit, etsi maioratus institutor vocauerit proximiores in gradu, adhuc enim ex ea vocatione non excludetur, sed potius admitti debet representatio, quoniam linea primogenitorum ceteras semper lineas præcedere debet, & in primis linea postmodum gradus consideratur, ac de vna linea non fit transitus ad aliã lineã, dum aliquis superst ex illa, nec proximior in gradu dicitur, nisi qui proximior sit consideratis lineis, prout considerari debere, sæpè diximus. Ita sane resoluit Auendañus, & in proposito casu representatione admittit, glossa 20. dictæ l. 40. Tauri, numero 29. & citat pro hac resolutione Ludouicum Molinam, de Hispanorum primogenijs, libro tertio capite 8. numero 17. qui quamuis loquatur eo loco, quando adijcitur clausula illa salua gradus prærogatiua, atque in eis terminis rationem superiorem adductam per Auendañum, adduxerit, ex quo tamen eadem sic æqualiter militat, & in effectu idem est, proximiores in gradu ad successionem vocare, vel proximiores salua gradus prærogatiua inuitare:

rectè potuit Molina per Auendañum ad id commemorari, & citari, sed & ipsum Auendañum, in ipsis terminis, in quibus idem loquitur, quando in qua proximiores in gradu vocantur, sequutus est, & eo casu representationi locū esse probauit Ioannes Gutierrez, practicarum libro tertio, quæstione 67. numero 28. & 53. Et hæctenus de prima quæstione, & dubio ad dictam l. 40. Tauri, in postrema sui parte attinenti.

315 Nunc verò de alia quæstione, quæ ad eandem postremam partem attinet similiter, agendum est, vtum in quam representatio excludatur ex eo, quod maioratus institutor præceperit, quod in eo succedatur salua gradus prærogatiua. Quæ in dubio sic extant diuersæ, atque contrarię sententię, sicut in præcedenti, quando proximiores vocantur. 316 In primis namque quod representatio excludatur propter clausulã illam, salua gradus prærogatiua: deduci videtur ex auth. defunct. C. ad Trebel. vbi disponitur, quod quando in aliqua hæreditate succedendum est salua gradus prærogatiua, in ea successione representatio nõ admittitur. Per quem textum sic adnotarunt, atq; id verum esse profitentur. Paulus Castrësis, & Raphael Fulgosius, & communiter scribentes ibi. Curtius Iunior, Decius, Paris. Didac. Coua. Gozadi. Crauet. Marzar. Peral. & Alua. Valascus, quos pro parte hac negatiua retulit Molina, de Hispan. primog. lib. 3. c. 8. nu. 16. & in eadẽ sententia fuerunt, & alij iuris interpretes, commemorati per Antoniũ Gabrielem, comun. concl. lib. 4. tit. de fideicommissis, conclu. 3. nu. 3. per Menoch. qui ipse eos sequitur, in cons. 124. nu. 85. & in consil. 200. nu. 39. & 40. lib. 2. & in cõs. 215. nu. 138. & in cons. 269. nu. 51 lib. 3. & in consil. 357. nu. 31. lib. 4. & præsump. 95. nu. 20. li. 4. vbi diuersis modis hanc sententiã declarat, regulariter tamen huic opinioni accedit. Quã etiã tenent authores alij relati per Frac. Bursi. in cõs. 71. nu. 5. lib. 1. Nonius latè, in cons. 34. ex num. 4. cum pluribus seq. Alexan. Raudësis, in consil. 2. super successione

Regni Portugaliæ, nume. 51. & seq. contra alios contradicentes, quos ipse reprobatur. Alias in cõsilio 142. ex numero 51. cum seq. inter consilia vltimarum voluntatum, volumine 2. Ferretus, in consilio 272. num. 4. & sub nume. 9. libro 2. sequuntur etiam Octavianus Chacheranus, in consilio 72. numero 14. Franciscus Mantica, de coniecturis vltimarum voluntatum, libro 8. tit. 9. numero 9. qui limitat, nisi testator dixerit, salua gradus prærogatiua, & seruato ordine succedendi ab intestato, vel à iure tradito, quo casu post Decium, & Couar. repræsentationem admittit. Probauit etiam sententiam superiorẽ indistincte, Michael Grasus, receptarum sententiarum, §. fideicommissum, quaestione 11. numero 8. Hippolyt. Riminaldus, in cons. 75. nu. 29. & pluribus sequent. volumine 1. Tiberius Decianus, in consil. 44. num. 66. lib. 3. Pancirolus, in consilio 170. nume. 16. vbi dicit, quod stante hac clausula, nunquam datur gradus repræsentatio. Et idem esse, si dictum fuerit, gradibus seruatis, vel gradibus in suo ordine seruandis. Vt refert Marcus Antonius Peregrinus, de fideicommissis, articulo 21. numero 3. Humada, in l. 2. tit. 15. part. 2. glossa 17. numero 13. qui decipitur proculdubio, dum dicit, quod fatetur Molina hanc esse veram opinionem, & procedere in fideicommissis familiæ relictis: id enim Molina de plano non fatetur, sed inquit, quod quamuis communis hæc opinio, in fideicommissis familiæ relictis, siuè in alijs successioneibus, que non iure maioratus deferuntur, admittenda sit, in primogeniorum tamen successione admittenda non videtur. Et sic non dicit de plano admittendam opinionem eam, sed quod in fideicommissis licet admittenda esset, non tamen in primogenijs. Fatetur tamen de plano communem sententiam esse, in quo sensu rectè eum expendit, atque citat Ioannes Gutierrez, practicarũ libr. 3. dicta quaestione 67. num. 5.

317 Verum enim verò, in fideicommissis etiam, & iure communi attento, quod

repræsentatio non excludatur, nec exclusã ceseatur ex eo, quod testator præceperit, vt salua gradus prærogatiua, vel gradibus seruatis, siue gradibus in suo ordine seruandis, succedatur: alij quam plures interpretes firmiter, atque è contrario tenuerunt, vt aduertit Petrus Antonius de Petra, de fideicommissis, quaest. 11. nume. 127. & hanc partẽ sequitur nu. 128. & 129. aduertit etiam, & eos cõmemorat Iacobus Menochius, in consil. 269. nu. 51. lib. 3. Simon de Præstis, qui hanc quoque sententiam veriorẽ putat, & sequitur eam, de interpretatione vltimarum voluntatum, lib. 3. in interpretatione 3. dubitatione 4. solutione vltima, nu. 23. fol. 227. & nu. 31. fo. 229. & in consilio 37. num. 26. & 27. & 28. vbi refert alios. Et eandem opinionem aduersas cõmunem constanter defendunt Socinus Iunior, in consilio 126. numero 12. & 13. lib. 1. & Portius, in consilio 54. num. 14. quos duos retulit Molina, lib. 3. dicto cap. 8. num. 17. in principio. Ioannes Cephalus, in consilio 489. num. 80. lib. 4. erudite Marcus Antonius Peregrinus, de fideicommissis, dicto arti. 21. nu. 20. quo loco, superioris sententiæ contrariæ fundamento præcipuo respõdet, videlicet, quod clausula prædicta gradus reseruatiua, refertur ad intellectum iuris, ideò non excludit gradus repræsentationẽ, ex quo gradus ipse eam prærogatiuam habet, & ideò inter patruũ, & nepotem ius repræsentationis nõ immutat, quia nepos quoad effectum successioneis est eiusdem gradus. Et subdit in hunc modum. *Sic precise, quod ea clausula ad mentem iuris referatur, nec per eam nepos repellatur, consuluit Paul. Castren. dict. consil. 454. ad finem, in 2. Socinus Iunior, d. consil. 126. num. 13. & 14. & Portius Imolen- sis, consil. 55. num. 64. 65. & 105.* Quod si in fideicommissis relictis pluribus nomine collectiuo, ac etiam pluribus, nõ vni duntaxat, sicut in primogenijs, & cum exclusione aliorum deferendis: ita statuerunt authores supradicti, & quamuis difficultatem, & contrarietatem contineat articulus (vt vidimus) negari non possit,

possit, quin ratio illa Castrësis, qua post 319 ipsum, & alios utebatur nunc Peregrinus, videatur concludere: quanto magis id dicendum erit in Hispanorum primogenijs, atq; maioratibus, qui vni duntaxat deferuntur sui natura, atque eius conditionis sunt, vt in eis linea primogenitorum, cæteras lineas præcedere debeat, etsi descendentes ex illa in remotiori gradu constituti sint, vt pluries diximus. Et sic linea potius, quam gradus inspicere debet, nec prærogatiua gradus infringere potest lineæ prærogatiuam. Eo præcipue, quod verba illa, salua gradus prærogatiua, si ad mentem iuris referantur, & maximè ad dictæ l. Tauri 40. mentem, & decisionem ita clarã, prout referenda dixerunt Castrensium, & sequaces nunc relati: sic intelligi sano modo debent, vt prærogatiua gradus seruetur inter eos, qui in eadem linea constituti sunt, non autem inter eos, qui in potiori linea inueniuntur, hi namque debent cæteros ex alia linea procedentes præcedere, & si ab eis in gradus proximitate præcedantur. Et ita in terminis nostris obseruabit Molina, libro 3. dicto cap. 8. numero 17. qui tandem concludit, quod ex verbis prædictis salua gradus prærogatiua, quæ nimis generalia sunt, possuntque diuersi modo intelligi, atq; præcise representationem non excludunt, à dispositione dictæ l. 40. Tauri, recidi posse, non videtur, tametsi (ipse inquit Molina) propter huius articuli difficultatem, id non præcise verum esse profiteamur. Et Molinæ sententiam, atque resolutionem sequuti fuere Humada, in l. 2. titulo 15. part. 2. gloss. 17. num. 15. Velasquez Auendañus, glossa 20. dictæ l. 40. Tauri, num. 29. Ioannes Gutierrez, practicarũ lib. 3. dicta questione 67. qui latius prosequitur, atque confirmat ex num. 43. vsque ad numerum 55. vbi videri poterit. Sed omnes eius considerationes, atque fundamenta ex mente Molinæ deducuntur, vel ad rationem superiorem Molinæ eiusdem reducuntur, siue ex alijs generalibus doctrinis ab eodem traditis, elliciuntur.

Ego verò nõ modo sentiã hãc in Hispanorum primogenijs, atque maioratibus, & vinculis perpetuis verissimã, & omnino tenendam arbitror, atque eam admitto, sed etiam absque dubio, & formidine, & non timidus sicut Molina, eã præcise veram, & verissimam reputo, nec post decisionem dictæ l. 40. Tauri, aliud dici posse, affero, quamuis in fidei commissis articulus sit disputabilis, vt supra vidimus. Considero namque, regulę generali dictæ l. 40. Tauri, firmiter inherendum (vt sæpè diximus) quotiescunque sua dispositione expressim, aut tacite, ita tamen, quod in dubium reuocari non possit, representationem institutor maioratus non excluderit, quare cum in articulo præsentis, ex adiectione verborum illorum salua gradus prærogatiua, expressim exclusa non sit representatio, nec etiam tacite, ita quod in dubium reuocari non possit: sane maximũ dubium est; nec certe potest cuiquã de voluntate institutoris constare, quod necesse est post illam l. vt representatio non admittatur, vt supra quoque diximus. Cum etiam, licet simpliciter gradus prærogatiua non seruetur, per representationem tamen, atque eiusdem l. Tauri constitutionem, nouumque succedendi ordinem nouiter statutum, sic seruari videatur, vt descendens quicunque, ac etiam transversalis representando personã patris sui, ad successionem admittatur, ac si in eo gradu esset, qui non corrumpi, nec alterari, sed representari dicitur (vt etiam pluries repetitum est) & sic eos excludere debeat, qui alias linearum distinctione illa, & primogenitura non considerata, in proximiori gradu essent, vt representatione excluderent: credendum equidem est in dubio, cum eiusdem l. decisione se conformare institutorem voluisse, & gradus prærogatiuam seruari præcipientem, eo modo seruandam videri præcipere, quo in his Regnis in successione primogenitorum, atque legis illius dispositione seruari solet, nec eo solo verbo, representationis effectum, eadem l. in-

troductum, & communem ordinem succedendi euertere intendisse, nisi simul adsint aliæ circumstantiæ & coniecturæ cum præfatis verbis, quæ simul persuadeant efficaciter, contrariam fuisse mentem maioratus institutoris. Quod singulariter dixit, atque etiam absque dubio, & formidine sententiam Molinæ amplectitur pater Ludouicus Molina, tom. 3. de iustitia & iure, disput. 629. numer. 4. in fin. fol. 442. & 443. qui & eam ratione utitur, quod in his Regnis in linea primogenitorum præfertur quicumq; alteri lineæ, etiã si propter mortem antecedentium primogenitorum, is qui superstes ex illis manet, longis distet gradu ab ultimo possessore, quàm alij ex reliquis lineis (vt supra quoque ego defendi) quare is seruata graduum eius lineæ prærogatiua, quæ cæteris lineis præfertur, succedit ultimo possessori, esto habita ratione solius gradus, & non lineæ, alius sit proximior in gradu ultimo possessori. Si ergo ita est, & vt certum tradidit pluries Molina, vt supra vidimus, nulla ratio est, nec esse potuit (vt ego arbitror) ex qua sententia superior, quam defendimus, vera non videretur Molinæ: nam vel traditio illa, atq; linearum & primogenituræ constitutio, de qua ipse nunquam dubitauit, vera nõ est, nec certa; aut si vera est, vt idem Molina asseuerauit, & verissimam ego credo, & hæc quoque vera esse debet. Et 321 consequenter in casu proposito repræsentationi locus esse debet, & firmiter erit inhærendum regulæ generali dictæ l. 40. Tauri, in prima & secunda sui parte, nisi cū clausula illa, salua gradus prærogatiua, vel gradibus seruatis, aut seruandis, alia simul concurrant, quæ repræsentationem excludere debeant, vt 320 supra pungebam.

Erit deinde & tertio loco de alia questione agendum, quæ ad eandem & postremam præfatæ l. 40. Tauri partem pertinet: vt inquam repræsentatio excludatur, atque excludi debeat, vel non ex vocatione filij primogeniti, aut filij maioris. Et in primis quoad vocationem

filij maioris, siue cum cauetur, quod filius maior natus succedat, & filius secundogenitus, nepote ex filio primogenito, nepote ex filio primogenito relicto, maior est: dubium videtur facere, quod maioratus institutor, qui dixit, quod succedat filius maior natus, ceterum solum prærogatiuam ætatis considerasse, ita vt is solus, qui verè ætate maior sit, censeatur vocatus. Qualitas autem maioris ætatis non est transmissibilis de patre in filium, cum inhæreat personæ l. 3. §. si quis minori. in fin. ff. de minoribus, priuilegium etiam concessum propter qualitatem coherentem personæ, non transmittitur, & verba præfata, quod filius maior natus succedat, secundum veram, & naturalem, & non fictam significationem sunt accipienda. Per textum in l. vltima. C. de his qui veniam ætatis impetrau. prout hæc omnia adducit pro ea parte, atque ipsa interpretum allegatione, & autoritate confirmat Velasquez Auendañus, in l. 40. Tauri, glossa 17. ex num. 17. vsque ad num. 22. vbi dixit, inde quam plures, maximique nominis viros asseuerasse, quod qualitas hæc maioris ætatis consideranda est in persona succedere volentis, tempore quo successio defertur, & dispositio ad effectum perducitur, quasi sentiãt ipsi, mortuo filio maiore, nepotem ab eo relicto, cui qualitas maioris ætatis, tempore euentus successionis verè non inest, sub ea vocatione filij maioris non comprehendendi, sed à secundogenito excludi. Et ita in terminis iuris communis, quod in primogenijs, & fideicommissis, repræsentatio excludatur ex vocatione filij maioris: tenuerunt Alexander, Ancharranus, Decius, Alciatus, Socinus, Romanus, Beroius, & alij, quos Tiraquelus retulit, de primogenitura, quæst. 40. num. 159. & 160. Idque in terminis etiã maioratus Hispaniæ loquens, resoluit Emanuel Costa, in questione patri, & nepotis, pagina 12. ad finem. Quem, & alios huius opinionis sequaces retulerunt, sed sequuti non sunt, Ludouicus Molina, de Hispan. primogen. lib. 3. cap. 8. num.

18. & Auendañus, dicta glossa 17. nu. 17. & 22. vbi fatetur, superiores rationes fortissimas esse pro patruo contra nepotem, nisi dicta l. Taur. 40. prodita fuisset, quæ nepotem repræsentare personam parentis sui statueret, ex qua personæ repræsentatione, quæ cum omnibus qualitatibus ipsi cohærētibus repræsentatur, maioræ etiam qualitas, atq; prærogatiua transmittitur, & per nepotem
 322 repræsentatur. Hanc etiam eandem opinionem repræsentationis negatiuam, & alij authores probarunt, quos retulit Alexander Raudensis, de analogis, lib. 1. cap. 15. num. 267. fo. 91. & vide numero 270. & duobus sequentibus, vbi plures alios refert. Aliorum etiam traditionē siuē distinctionem adducit, an scilicet maioris ætatis qualitas sit adiecta verbo executiuo, vt tunc nepos patrem nō repræsentet, nisi ex alijs verbis sumeretur argumentum ad fauorē nepotis? An vero qualitas eadē maioris ætatis sit adiecta verbo dispositiuo, & tunc nepos admittitur? Sed iterum statim Raudensis metipse aliter distinguit, eodem cap. 15. numero 176. & 177. & confusse equidē, atque intricate loquitur, quamuis semper in Hispanorum primogenijs, atq; in Hispania fateatur, quod hæc vox maior in famosiori sui significato significat, atque considerat maioritatem respectu lineæ, vt videre licet ibidem, numer. 268.
 323 & supra diximus. Denique pro eadem opinione prædicta fortiter vrgent rationes, atque fundamenta Antonij Galeatij Maluassix (quæ nullus hactenus ad propositum retulit) in consilio 22. ex nu. 31. vsque ad numerum 70. lib. 1. qui ea, quæ Auendañus considerauit, & alia plura quoque considerat, & erudite admodū loquitur, consultus de facto in concessione quadam feudi, facta vassallo cuidam, & eius descendētib; vt maior natu pro tempore existens, in feudo admittatur mortuo vassallo.
 324 His tamen nequaquam refragantibus, in Hispanorum primogenijs, atque in maioratibus perpetuis cuiusque nationis (si eiusdem naturæ sint, & vni dunta-

xat deferendi) ex verbis præfatis, quibus cauetur, quod filius maior natu succedat, repræsentationem non excludi, nec ab institutore exclusam censerī, firmiter asseuerandum est, prout Ludouicus Molina, de Hispan. primog. libr. 3. dicto cap. 8. numer. 19. asseuerauit. Et ante ipsum sic expressim tenuit Didacus Couar. practicarum dicto cap. 38. numero 11. sequuntur Humada, in l. 2. tit. 15. part. 2. glossa 17. numero 16. Matiençus, in l. 5. titulo 7. glossa 6. per totam, lib. 5. nouæ collectionis Regiæ. Velasquez Auendañus, dicta glossa 17. l. 40. Tauri, ex num. 23. cum seq. pater Ludouicus Molina, tom. 3. de iustitia, & iure, disputatione 629. numero 5. fol. 443. Et ij quidem authores, diuersis, nonnullisque adducuntur fundamentis præcipuē, ea tamē fortius adstringunt, ac in proposito concludunt. In primis, quod inter verbum hoc filius maior, & filius primogenitus, nulla potest differētix ratio assignari, imò vere vtrunque verbum idem significat. Quod dixerunt Baldus, in l. cum antiquioribus. C. de iure deliberandi, nume. 11. versicul. & primo præmitto. Vbi inquit, quod filius primogenitus, idē est quod filius maior, vel primo natus. Abbas, Castrensis, Socinus, Barbatia, Parisius, Palaci. Ravi. Ioannes Licerier, Tirraelus, & Couar. quos Molina, dicto numero 19. præcitauit, aliosque retulit Auendañus, dicta glossa 17. numero 23. Vnde sicut repræsentatio non excluditur in successione maioratus, ad quem primogeniti vocantur, sed primogenitura transmittitur, & repræsentatur, ita quoque excludi non debet, nec censeatur exclusa ab eo maioratu, ad quem filius maior natu, aut filij maiores vocantur, sed qualitas ea maioris ætatis, sic re præsentari debet, ac transmitti, vt secundogenitus excludatur, sicut in casu prædicto, quando primogenitus, aut primogeniti vocantur. Prout in eis terminis cōcludunt, ac ex vocatione primogeniti, aut primogenitorum non excludi repræsentationem asserunt Molina, libro 3. dicto cap. 8. nu. 18. & 19. Couarr. dicto capite

capite 38. practicarum, nu. 11. Petrus de Peralta, in l. cum ita. §. in fideicommiſſo, nu. 15. delegatis ſecundo. Pater Ludouicus Molina, tom. 3. de iuſtitia, & iure, diſputatione 629. num. 5. in ſin. verſic. concinit. fol. 444. Matienſus, in dicta l. 5. tit. 7. glo. 6 lib. 5. nouæ collectionis Regiæ. Humada, in dict. l. 2. tit. 15. part. 2. gloſſa 17. num. 16. & cum Socino, Iaſone, Gozadino, Decio, Ancharrano, Affliētis, Romano, Pariſio, Socino Iunio. Grato, Portio, Tiraquelo, & Molina, Velasquez, Auend. dict. glo. 17. nu. 24. qui ſubdit, num. 25. id à fortiori procedere, cum maioratus inſtitutor filios filij maioris ad primogenium inuitauerit, aut aliter ad primogenium eos admittere uoluerit: tunc namque filij maioris expreſſio efficere non poſſet, quod nepos admitendus non eſſet, & refert alios authores ſic tenentes. Eandem quoque ſententiam, quod ubi primogenitus, aut primogeniti uocantur, admittatur nepos, & repræſentationi locus ſit: tenuerunt, & per multi alij authores, quos cōmemorauit Alexander Raudenſis, de annalogis, libro primo, dicto capite 15. numero 275. & 276. qui concludunt (vt ipſe Raudenſis inquit) quod uerbum hoc primogenitus, ſiue ſit adiectum executiuo, ſiue diſpoſitiuo uerbo, nepotem ſignificat, & repræſentationem admittit. Idque confirmari poterit, ac confirmatur ex omnibus illis rationibus, & fundamentis, quæ arguendo congeſſit Antonius Galeatius Maluaſſia, dicto conſilio 22. ex numero primo, uſque ad numerum 30. libro primo. Quamuis ipſe caſum ſibi propoſitum decidendo, contrarium aſſeuerauerit in uocatione filij maioris natu (vt ſupra dicebam) & ad id conuincendum, atque fundandum, quam plurima adduxerit fundamenta, (vt ſupra quoque dixi) quibus tamen, his etiam, quæ in contrarium conſiderauit Auendañus in uocatione filij maioris, vt antea retuli, numero 320. facilis eſt reſponſio, ſi conſideremus primogeniorum ſeu maioratum Hiſpaniæ naturam, atque partitarum, & Tauri legum

decifiones perpendamus, ipſis namque mature perſpectis, nihil equidem in cōtrarium adduci, aut excogitari ualebit, cui facile (vt nunc dicebam) non ſit, uerum & concludens reſponſum præbere. Et ſic facile quoque, & rationes omnes contrarię Antoni Galeatij Maluaſſiæ ſubuerti poterunt: ipſæ namque licet in terminis iuris communis, ac in fideicommiſſis, aut ſucceſſionibus ordinarijs uirgere uideantur, quamuis in eis etiam contradictores habeant; in terminis tamen noſtris, ac poſt deciſionem earundem legum partitarum, & Tauri, maximequē Taurinæ dictę 40. conſtitutionis æditionem, nullam proculdubio uim habent. In primis namque, certum & planum eſt, in maioratu ſemper linea recta ſuccedendum eſſe. Id quod Molina, de Hiſpanorum primogenijs, libro 3. capite 6. numero 33. plene confirmat. Deinde, in euſdem maioratus ſucceſſione, primo lineam conſiderandam eſſe, ſecundo gradum, tertio ſextum, & quarto ætatem, vt certum quoque, & latius probauit Molina, libro primo, capite 3. numero 12. & libro 3. capit. 4. numero 14. & capite 6. numer. 33. Si autem linea recta ſuccedatur, certum eſt etiã, nepotem eſſe ex linea patris prædefuncti, tamenſi ſucceſſionem non occupauerit filius, vt ſupra diximus. Et tenuit Molina libro 3. dicto capite 6. num. 34. quod ſi gradus conſideretur, quicquid ſit in alijs ſucceſſionibus, in quibus filij primum, nepotes ſecundum, pronepotes tertium, ac deinceps cæteri descendentes graduum conſtituunt, l. prima. §. primo gradu. l. Iuriſconſultus. §. tranſeamus. ff. de gradibus. l. 2. §. legitima. ff. de ſuis, & legitimis. In ſucceſſione tamen maioratus quilibet ex filijs diuerſum ab alio gradum conſtituit, filius primogenitus cum euſdem descendentes primogenitus, ſecundogenitus ſecundum, tertio genitus tertium, & ſic deinceps, vt Molina, dictis in locis, & alijs pluribus ſingulariter obſeruauit. Et in terminis noſtris rectè Auendañus, dicta gloſſa 17. leg. 40. Tauri, numero 26. Nepos ergo

ergo cum sit in primo gradu, ex qualitate primogenituræ, atque maioris ætatis patris sui in eo cum omnibus qualitatibus ipsi coherentibus representatæ, atque subrogatæ, dictarum legum huius Regni virtute, & dispositione admitti proculdubio debet, iuxta traditiones, & resolutiones Ioannis Gutierrez, practicarum lib. 3. quæstione 66. numero 27. post Molinam, & alios plures ibi relatos. Idque etsi filius maior natus vocatus fuerit, quoniã si pater eius viueret, admitteretur, quod duntaxat ac principaliter dicta l. 40. Tauri, in consideratione habuit, & in nostris terminis etiam dicta l. 2. titulo 15. partita 2. probauit. Ipsa namque mentione faciens de filio maiore, nepotem ex filio præmortuo admittit, & patrum excludit, ut constat ibi, *Que si el hijo mayor muriese ante que heredasse, si dexasse hijo, &c.*

Deinde, & pro eadem parte fortiter urget, in dubio standum esse dispositioni dictæ l. 2. titulo 15. part. 2. & dictæ l. 40. Tauri, ac eorum verbis firmiter inhaerendum, donec contrariũ non appareat, institutorem maioratus sua dispositione statuisse, ut sæpè diximus, & in postrema eiusdem legis Tauri parte cautum, pluries repetitum est. Sane ex eo quod filius maior natus, aut primogenitus ad successionem inuitetur, nõ apparet clarè expressum, an institutor ipse representationem excluderit, aut excludere voluerit; nec etiam tacite ita, quod in dubium voluntas institutoris reuocari non possit, quod est necesse (ut etiã pluries est repetitum) ut ex coniecturis à regula, & constitutione dictæ l. Tauri recedatur. Cum ergo in dubio versemur, maximumque dubium sit (quod negari non potest) imò verisimilius contrariũ videatur, atque ea lex generaliter, & indistincte nepotem admittat, nec distinguat istum casum, potius eidem legi inhaerendum erit, ac credendum, cum dispositione ipsius se institutorem conformare voluisse, eaque verba ad intellectum, & mentem iuris referenda fore, & iuxta communem usum, communè-

que sensum, & interpretationem horũ regnorum accipienda, quàm quod ex verbis non manifestis, & claris, à decisione legum adeò clara, & expressa recedatur, & representatio excludatur. Prout Matiençus post Couar. dict. glo. 6. l. 5. tit. 7. numero 5. & pater Ludouicus Molina, tomo 3. dicta dispositione 629. numero 5. folio 443. rectè contendunt, & nullo modo fundans, sic quoque atque in fortioribus terminis resoluit, & in praxi seruari affirmat Blazius Flores Diaz de Mena, in additionibus ad decisionem Gamæ 174. & decisionem 308. versiculo, quæ obtinet. 2. part. fol. 31. & ita tenendum est, prout firmiter tenuit Auêdañus, atque id declarauit dict. glo. 17. numero 27. & 28. qui tamengloss. 18. ex numero 13. vsque ad finem glossæ, ut dilluat sententiam eorum, qui requirebant præcise, quod qualitas illa primogenituræ, aut proximitatis gradus, vel maioris ætatis adesset tẽpore, quo successio defertur, nec sufficeret, quod adfuerit antea, siuè quod tunc adesset, si primogenitus mortuus nõ fuisset: & inde existimarunt, mortuo filio maiore, nepotem ab eo relictum, cui qualitas maioris ætatis, aut proximitatis gradus, vel primogenituræ, eueniẽtis successio nis tempore, vere non inest, sub ea uocatione filij maioris non comprehendit: prout authores sic tenentes, aut saltem sic præsentientes retulerat antea glossa 17. numero 22. ut supra dixi, & in eodem placito firmiter fuit Antonius Galeatus Maluasia, dicto consilio 22. numero 32. quem nullus hætenus retulit (ut dixi) ipse namque author cum alijs iuris interpretibus, dicto num. 32. obseruauit, quod qui respectu alicuius successionis maior esse debet, ad eam non admittitur, nisi tempore quo ipsa defertur, maior sit. Et numero 33. inquit, quod ubi in successione consideratur ætas, ex propria persona, & non alterius, successor metiri debet. Et numeris sequentibus alia similia adducit, maximè numer. 35. quod ubi quis ex aliqua dispositione vocatur cū certa qualitate, si in eo deficiat qualitas, ad

Quotidian. controuerf. iuris.

ad ipsum dispositio non porrigitur. Menochius etiam (quem nullus in proposito refert) in consilio 269. numero 9. & 11. & 18. & 25. libro tertio, alia similia in proposito recenset, nec dici primogenitum eum, qui vita functus est, ut succedere possit, sed requiri quod tempore delatę successionis existat, & primogenitus sit: latius obseruat, ut numeris quoque præcedentibus diximus. Verum ea omnia, quæ iure communi attento, ac in fideicommissis ordinarijs vrgere viderentur, in terminis nostris, ac post decisionem dictarum legum partitarum & Tauri, ex quibus repræsentatio illa personæ parentis, cum omnibus eiusdem qualitatibus sic inducitur, ut antea dixi, nullam equidem vim habent, ex his quę plena manu superius notata & scripta reliqui. Sed eisdem ut Auendañus metidem satisfaciatur dicta glossa 18. ex numero decimotertio, sequentem distinctionem proponit, ex qua etiam idem deducitur, quod contendimus, & superiora non obstare, deprehenditur manifeste. In primis namque, dicto numero decimotertio, decimo quarto, & decimo quinto, securę & verę obseruat, quod ³³⁰ quando maiorctus institutor simpliciter ad eius successionem filium maiorę, seu proximiorę consanguineum vocauit, tunc repræsentatio admittitur, ut dictum est, & comprobatur aliorum authorum relatione, & ratione etiam, videlicet, quod in dubio censendus est maioratus institutor voluisse dubiam suam dispositionem regulis iuris communis adæquare, & de legis dispositione cogitasse, idque ipsum quod lex disposuisse. Postmodum ex numero 17. vsque ad numero ³²⁹ 24. plene probauit, repræsentationi locum non esse, nec aliquod succedendi ius ad successores suos transmitti, quoties primogenitus mortuus fuerit, nondum qualitate, seu conditione ab institutore maioratus requisita, verificata. Idque siue maioratus instituatur in vltima voluntate, siue in contractu. Ea ratione, quod effectus conditionis cum sit suspendere eo in casu actum, vsque ad

eius implementum, & ipsius conditionis euentus debeat expectari, atque interim vocatio sit quasi somnium, de eęente aliquo pendente conditione, aut nondum in eius persona qualitate verificata, nihil ad eius successorem transmittit. Prout in specie transmissionis, seu repræsentationis, in successionē maioratus probarunt Oldraldus, Abbas, Rubeus Gratus, Tiraquellus, Portius, Acoſta, & Aluarus Valascus, relati per eundem Auendañum, numero 21. & glossa 8. num. 19. qui ipse numero 24. eiusdem glossę 18. Ex eo eam resolutionem confirmat, quod quando persona aliqua indeterminate sub aliqua qualitate certo tempore necessario verificanda vocatur, si ante ipsius existentiam mortua fuerit, non diceretur qualificatę vocata, sed omnino in dispositione omiſſa, ut multi auctores relati ibi ab eodem Auendaño obseruant. Et in hac specie dicit quoque procedere decisionem dictę legis quadragesimę Turi, in postrema sui parte, ibi: *saluo si otra cosa est uiere dispuesta*. Videtur namque tunc aliud dispositum, & ob id repræsentationi locus non erit. Denique ex num. 25. vsque ad numer. 29. ex professo inquirat, quo inquam tempore qualitas, seu conditio in persona successorum præcisę requisita sufficiat verificari, an viuo vltimo eiusdem maioratus possessore, ante actuale successionis executionem, quando solam spem succedendi primogenitus habet, vel tempore mortis maioratus possessoris, quando verę & actualiter defertur successio, veluti si duo reperiantur, quorum vnus filius est illius, qui conditionem, seu qualitatem ab institutore requisitam, viuentē vltimo maioratus possessore, habuit, sed morte præuentus qualitas in eo verificata, expirauit: quique patris sui personam repræsentando, qualitatem etiam repræsentare prætendit, & consequenter alterum, cui verę tempore, quo defertur successio qualitas inest a maioratus successionē excludere, & dicit, quod huius difficultatis vera explicatio, clauis totius præsentis materię est, & numero

331 mero 26. vsq; ad num. 29. eorum sententiam refert, maximeq; Alexā. doctrinā perpendit, qui tempore euenientis casus successionis, qualitatem adesse, atq; verificari in persona succedere volentis, requirunt, neq; sufficere, existere in vita authoris eius, vel per aliquod tempus interuenisse, existimant, nisi duret, & perseueret, vsque ad euentum successionis. Prout in qualitate maioræ, siue maioris ætatis, aut primogenituræ, & in vocatione es proximioris, tenuerūt authores ibi relati per Auendañum eundē, & ultra illos alij plures interpretes, quos superius adduximus, & constanter Anton. Galeatus Maluassia, & Iacobus Menoch. commemorati supr. nu. 328. & 329. ij namq; omnes, qualitatem illam maioræ, aut primogenituræ, vel proximitatis, tempore quo successio deferatur, existere, necessarium esse, affirmant
 332 constanter. Cuius tamen contrarium in eadē vocatione proximioris, & in qualitate maioræ, aut maioris ætatis, vel primogenituræ, tenuerūt alij permulti, & maximi nominis authores, vt supra vidimus. Qui è contrario eam qualitatem aliquando adfuisse, & viuentē vltimo maioratus possessore interuenisse, sufficere, vallidissimè probauerūt, & asseuerarunt, & consequenter nepotem patruū excludere, & repræsentationi locum esse, affirmarunt. Pro ipsis autem fortissime, atque cōcludēter vrgent ea, quæ in vnaquaque earum vocationum specificè superius diximus. Item etiam quam plurimorum authorum sententia, superiori contraria, quam Auend. idem, dicta gloss. 18. numero. 29. commemorauit. Ipsi namque firmiter existimant, atque asserunt, qualitatem eiusmodi in personis in futurum successuris, ad succedendum requisitam, nō tempore euenientis conditionis fore necessario verificandā, sed sufficere, quod in vita cuiuslibet maioratus possessoris adfuerit qualitas illa, etiam si ante euentū successionis ipse moriatur. Prout eos omnes recenset Auendañus, dicto numero 29. &
 334 numero 30 & 31. Ex abundantia dicit ref-

ponderi posse doctrinæ Alexandri, & aliorum præfata, intelligendo eā, quando qualitas fuit adiecta per modum causæ finalis, aut existentia, & fundamentum dispositionis, quia tunc (inquit) verissimum esset, tempore quo dispositio ad effectum perducitur, in persona succedere volentis qualitatem debere verificari, vt dicunt authores ibi relati. Si vero qualitas non per modum causæ finalis, aut existentia, sed simplicis demonstrationis vocati adiecta sit, quod in dubio præsumitur, vt Auendañus ipse nu. 32. & 33. pluribus authoribus relatis, notauit. Veluti cum qualitas maioræ, primogenituræ, vel alia similis adijcitur: tunc equidem non requiritur existētia, aut perseuerantia qualitatis huius, sed sufficit, quod in vita possessoris adfuerit in eo, cuius personam quis repræsentat, licēt ante delatam successionē, mortemque maioratus possessoris decefferit. Quæ omnia mihi admodum placēt, verissima namque sunt, maximè in Hispanorum primogenijs loquendo, & attendente decisione dict. l. 40. Tauri. His etiā inspectis, atque in memoriam repetitis, quæ numeris præcedentibus circa successionem trāuersalium, & eiusdem l. decisionē, primogenitorumque, & eorum descendentiū inclusionem statim cum nascuntur, & secundogenitorum, aut ultra exclusionem, supra adnotauit. Et post Molinam, & alios plures scripta reliquit Ioannes Gutierrez, practicarum libro 3. quæstione 66. ex numero. 17. vsque ad numerum 21. & quæstione 67. ex numero 20. ex his etiam, quæ Iacobus Menochius, in consilio 97. num. 150. Et in consilio 79. numero 106. & seq. libro 1. Iacobus Bereta, in consil. 143. lib. 1. Iosephus de Rusticis, in consil. 2. impresso post tractatum, an & quando liberi, & c. Ex numero 72. cū sequent. adnotarunt. Blazius denique Flores Diaz de Mena, in additionibus ad decisionem Gamæ 308. versiculo, quæ obtinet. fol. 31. qui in vocatione filij maioris, aut primogeniti, aut proximioris, singulariter, & vere requirit, vt repræsentatio excluda-

cludatur, quod ex alijs appareat, verba hæc ex proposito appoſita fuiſſe à fundatore maioratus ad excluſionem repræſentationem, non ſi fortuito ad demonſtrationem ſucceſſoris, ſcilicet, quia defunctus voluit ſolū, quod filius maior ultimi poſſeſſoris ſuccederet, ad quem demonſtrandū appoſuit dicta verba, quod in dubio præſumitur. Et ita dicit concordari diſcordantes opiniones. Ita quoq; quod alia coniectura, & circumſtantia urgentes concurrant, cū vocatione ficta, nec ſolā ipſam vocationem ſufficere, tenuiſſe patrem Ludouicum Molin. è Societate Ieſu religioſum, & nobis placere, vt ex ipſis animus, & voluntas inſtitutoris maioratus dilucide, & clare appareat, nec dubitari aliquo modo valeat, quim repræſentationem excluſionem voluerit, numeris præcedentibus ego dicebam. Et vere, ſi d. l. Taur. 40. conſtitutio, & cōditorum ipſius mens, & intētio perpendatur mature, ſi etiā primogeniti vniuſcuiuſq; & eius lineæ ſepē repetita incluſio, & admiſſio præoculis habeatur, reſolutionem hanc veriſſimam eſſe, nec eſſe neceſſe, quod tempore delatæ ſucceſſionis is viuat, qui ſi viueret, liſ non eſſet, nullus negare, imò coacta ratione fateri debēbit, qui legis eiſdem Tauri verba perſpiciat. Sane ſi inter deſcendentes, & in tranſuerſales repræſentatio introducitur ibi, vſq; in infinitum, nec in intereſſe, quod is, cuius perſona repræſentatur, ante ſucceſſionem actualē deceſſerit, ſic expreſſim ſtatuitur: conſequitur euidenter, & neceſſario, nec etiā intereſſe, quod qualitas ea ante delatam ſucceſſionem defecerit, quoniā vtrunq; idem eſt, & æqualiter verbis eiſdem deciditur, atque explanatur. Quod erit notādum, quia ſingulare eſt, nec hætenus ſic fortiter, & concludenter fuit in propoſito Taurinæ eiſdem l. conſtitutio ponderata.

336 Denique, & vltimo ad aliam quæſtionem inferitur, quæ eandem vltimam partem dictæ l. Tauri 40. attinet. Vtrum inquam repræſentatio excluſatur, aut excluſa cōſeatur ex vocatione filij ſuper-

ſtitis, aut primogeniti, ſuperſtitis, hoc eſt, *Del hijo mayor que ſincare viuo al tiempo de la muerte del vltimo poſſeedor.* Siuē cū in defectum vocatorū, ſuperſtites proximiores inſtitutor maioratus vocabit: & conſequenter an eo caſu filius ſecundogenitus ſuperſtes, nepoti ex filio primogenito in vita vltimi poſſeſſoris mortuo præferendus ſit. Quo equidem in dubio pro vtraque parte diuerſæ, atque contrariæ extant interpretum ſententiæ, eorum autem quidam in fidei commiſſis, quidam in primogenijs omnium gentium, & nationum, alij denique in maioratibus Hiſpaniæ loquuntur: & verē pro vna, & altera parte expenduntur, ac expendi poſſunt fortiſſima fundamenta. Ad rem igitur accedendo, quod in ſimili vocatione, de filio ſuperſtite facta, nepos ad filij ſecundogeniti excluſionem ex repræſentatione perſonæ parentis admittendus nō ſit, imò quod ipſe à filio ſecundogenito debeat excluſi: verum eſſe cenſuit gloſſa ordinaria, in l. qui plures, verbo, ad ſuperſtites. ff. de vulg. & pup. ſubſtitut. cui eſt alia conſimilis, in lege Lutius. §. pater puerum, verbo, pertinere. ff. ad Trebellianum, & alia, in l. cum quidā, verbo, hæredes eius. Et in verbo, notat. ff. delegatis ſecundo. Et alia, in lege hæredes mei. §. peto, verbo, ſuccepiſſet. Et verbo, vel vni. ff. ad Trebellianum. Et id ipſum voluerunt, & ſic quoque conſulendo quandoque, & quandoque decidendo, & legendo firmiter obſeruarunt Azo, Gofredus, Baldus, Paulus, Ancharranus, Corneus, Bertrandus, Cumanus, Alexander, Socinus, Aretinus, Ripa, Romanus, Iaſon, Decius, Socinus, Sadoletus, Carolus Ruinus, Curtius Iunior, Antonius Rubeus, Socinus Iunior, Beroius, Riminaldus Senior, Gozadinus, Chaſaneus, Alciatus, Natta, Philipus Portius, Iacobus Mandellus de Alba, Aluarus Valaſcus, Acoſta, & Antonius Gabriel, quos omnes in vnum congeſſit, & pro hac parte commemoravit Ludouicus Molina, de Hiſpanorum primogenijs, libro 3. capite 8. nu-

8. numero 20. in principio. Et eandem opinionem verissimam, & comuniter receptam dixerunt quam plurimi ex eisdem à Molina præcitatis. Et ultra ipsos sic quoque tenuerunt Cumanus, Ioannes Faber, Socinus vterque, Iason, Carolus Molineus, Albanus, Sadoletus, Ancharranus, Baldus, Alexander, Ripa, Alciatus, Afflictis, Ruynus, Decius, Beroius, Gregorius Lopez, Cœpola, Bertrānus, & Acoſta, quos refert, & hanc opinionem constanter defendit, etiam in Hispanorum primogenijs & maioratibus, Velazquez Auendañus in dicta. l. 40. Tauri, gloss. 8. num. 37. videndus ex proposito per totam illam glossam. Ipse tamen Auendañus, dicto numero 37. minus benè dixit, nullum ex superioribus authoribus à Molina relatum, cum verè (vt nunc vidimus) Ioanne Fabro, Carolo Molineo, Afflictis, Cœpola, & Gregorio Lopez exceptis, ceteros Molina retulerit. Tenent etiam opinionem eadem Franciscus Bursatus, in consilio 41. numer. 6. libro primo. Michael Grafus, receptarum sententiarum, §. fideicommissum, quæstione II. numero, 10. Hippolytus Riminald. in consilio 75. nume. 18 in fine, cum sequent. libro primo, Petrus Antonius de Petra, de fideicommissis, quæstione II. numer. 134. & 135. Franciscus Mantica, de coniecturis vltimarū voluntatum, lib. 8. titulo 9. numero. 5. Simon de Prætis, de interpretatione vltimarum voluntatum, lib. 3. interpretatione 3. dubitatione 4. solutione vltima, numero 26. fol. 227. Alexander Raudensis in commentarijs, de analogis, c. 15. nu. 275. folio 92. qui loquitur in maioratu, in quo fuit adiecta clausula, quem maiorem reliquerit tempore mortis suæ, & dicit, quod tunc, siue verbo dispositiuo, siue executiuo adiecta sit qualitas ea, cum verbo reliquerit, patruus nepoti præfertur, & citat Iferniam, Mādellum Albensem, Alciatum, Cardinalem, Albanum, Cassaneum, Corneum, Antonium Gabrielem, Socinum, & Berengarium. Idem Raudensis in appendice, prima parte, numero 168. qui loquitur,

quando expressè vocantur filij, qui erunt superstites tempore mortis grauati, & tunc post alios multos asserit, nepotem nō repræsentare gradum patris. Antonius Galeatius Maluasia, in consilio 22. per totum, libro primo, qui proposuit quæstionem, quando concessum fuit feudum vassallo, & eius descendentes, vt maior natu pro tempore existens, in feudo admittatur mortuo vassallo. Iacobus Menochius, qui multos etiam huius opinionis authores commemorat, & sequitur eos, in consilio 124. numero 95. & in consilio 200. nume. 36. libro secundo, & in consilio 269. numero 54. libro tertio, & in consilio 795. in primo dubio, libro octauo, quo loci, & libro quarto, præsumptione 95. numero vigesimo secundo, dixit, coniecturam hanc intelligi, nisi testator dixerit, quod superstites succedant eo ordine, & modo, quo essent successuri ab intestato, vel etiam quādo vocauit superstites, & eorum filios, & citat Alexandrum, Ruinū, Decium, Alciatum, Parisium, & Couarruuiam.

338 Pro hac autem sententia & opinione repræsentationis iuris negatiua, quam plurima expendunt fundamenta, & rationes permultas considerant Curtius Iunior, qui latè & notabiliter id prosequitur, in consil. 57. numero 9. cum seq. & in consilio 69. ex num. secundo, & in consilio 161. numero 16. Parisius, qui latissimè etiam prosequitur materiam, in consilio 37. numero 46. cum pluribus sequentibus, libro secundo, & in consilio 9. num. 19. & 23. cum sequent. eodem libro, & in consilio 63. numero 4. cum sequent. libro 3. late Antonius Galeatius Maluasia, dicto consilio 22. ex numero 30. cum sequentibus, libro primo. Latissime Velazquez Auendañus, in dicta. l. 40. Tauri, glossa 8. ex numero 4. vsque ad numerum 37. qui & iura quoque diuersa pro ipsamet sententia perpèdunt. 339 Maxime, l. cum pater, §. hæreditatem, el primero, ff. de leg. 2. l. generali capite. §. filios ex Seio, ff. de usufructu legato, l. quoties, la 1. ff. de reb. dubijs, l. hæredes

340 mei, §. cum ita. ff. ad Trebellianum. l. filiæ. §. Atitia vxor mea. ff. de conditionibus, & demonstrationibus. Quibus tamen iuribus, atque etiam eiusdem partis fundamentis statim verè, & breuiter respondetur in confirmatione secundæ opinionis, superiori omnino contrariæ. Ibidem etiam respondetur rationi illi, qua præcipuè eadem opinio superior subsistit, videlicet quod maioratus institutor ex verbis præfatis, duntaxat voluerit, ad maioratus successionem inuitare, atque demonstrare illum, qui tempore mortis vltimi possessoris, verè viuus, ac superstes fuerit, atque ideò videatur nepotem excludere, & filium secundogenitum vocare, quoniam hinc verè filius superstes est, & nõ primogenitus, qui non superuixit.

341 Succedit ergo contraria sententia, imò quod ex verbis prædictis representatio non excludatur, nec ab institutore maioratus exclusa censeatur: quam firmiter tenuerunt, & secundum eam pluries responderunt permulti etiam, & maiori nominis authores, Romanus inquam, Bellamera, Cumanus, Fulgosius, Corneus, Alexāder, Barbacia, Carolus Molineus, Iason, Crotus, Ruinus, Gratus, Riminaldus, Socinus Iunior, Parisius, Craueta, & Zanchus, quos retulit Ludouicus Molina, de Hispanorum primogenijs, lib. 3. dict. cap. 8. nu. 20. versic. 342 contrariam autem sententiam. Et subdit, quod in proprijs terminis Hispanorum maioratum, sic concludunt, atque resoluunt Abbas, in consilio 85. lib. 1. Romanus, in consilio 29. Castrensis, in consilio 164. lib. 2. Bologninus, in consil. 62. columna 6. in fin. cum sequent. Bellamera, decisione 723. numero 16. & 17. cum sequet. Barbacia, in consil. 10. lib. 2. & in additionibus ad Baldum, in l. cum antiquioribus. C. de iure deliberandi, verbo, constat. Idem Barbacia vltra locum à Molina relatam, in consilio 61. lib. 1. vbi latè per quatuor columnas. In Hispanorum quoque primogenijs, & maioratibus nostris hanc sententiam amplectuntur Ioannes Matiençus, in l. 5. tit. 7. 344

gloss. 6. nu. 2. in princip. lib. 5. nouæ collectionis Regiæ. Ioannes Gutierrez, practicarum libro 3. quæstione 67. ex num. 35. vsque ad numerum 43. pater Ludouicus Molina, tomo 3. de iustitia, & iure, dispositione 629. numero 5. versiculo, vtrum autem, folio 443. Blazius Flores Diaz de Mena, in additionibus ad decisionem Gamæ 308. versiculo, quæ obtinent, parte 2. fol. 31. qui dicit, nepotem patre præferri in successione maioratus, post decisionem dictæ l. 40. Tauri, etiam si filius maior superstes vocetur, nisi ex alijs contrarium appareat, scilicet verba illa ex proposito à fundatore apposita esse ad exclusionem representationis, non si fortuito ad demonstrationem successoris (quod in dubio præsumitur) & ita dicit practicari, nec solū ex his verbis representationem excludi (vt dixi.)

342 Et quidem secunda hæc opinio, atque sententia verior est, & probabilior, atque in hiscè Regnis in nostris primogenijs seu maioratibus omnino amplectenda, & vt alia plurima omittam, quæ ex Abbate, Castrèsi, & Bolognino deduci possent pro vallidissimis huius partis fundamentis, ex Barbacia quoque, dicto consilio 61. libro 1. Ea duntaxat perpendam fundamenta, quæ nullo pacto vitari possunt, & verè in proposito concludunt.

343 Ac primum illud, videlicet conditionem etiam filio appositam eiusmodi, in nepote, patre defuncto per representationem verificari, vt superiores authores longa serie probarunt, & infra dicā. Deinde, conditionem eandem à iure tacite inesse, cum semper filius maior, qui tempore mortis ipsius superfuerit, ad primogenij successionem admittatur, vt notum est, & probatur in l. 2. tit. 15. part. 2. & in dict. l. 40. Tauri. Vnde quamuis exprimat, nihil operatur, nec operari debet, ex l. 3. ff. de legatis primo. l. 1. ff. de condit. & demonstrat. quomodo ex traditionibus, quam plurimorum hanc sententiam fundauit Molina, lib. 3. dict. cap. 8. nu. 20. versic. contrariam autem 344 sententiam. In principio, nec satisfacit

unde
Cocca
frubia
phicaz
num
l. 532
nivat
fuz
m 11

Velazquez Auendañus, dicta glossa 8. l. 40. Tauri, num. 38. dum dicit, quod in primogeniorum successione, id tantum ex ipsorum natura inesse dicatur, ut filius maior primogenitus semper admittatur, neposque ex prædefuncto præferatur secundogenito ipsorum, & hæc qualitas seu cōditio primogenituræ, aut maioris semper inest de iure tacite, & ideò si exprimatur, nihil operatur. Aliæ verò qualitates seu cōditiones extraordinariæ, ut super existentia, atque similes, dici non potest (ut ipse Auendañus asserit) quod de iure tacite insint, imò contra ius, & ordinariam primogeniorum naturam esse videtur, & ideò si exprimantur, multum debet operari. Hæc inquam solutio, siue euasio Auendañi non mihi placet, nec satisfacit ex eo, quod si verum est (ut idemmet fatetur) conditionem seu qualitatem primogenituræ, & maioris, atque ut filius maior primogenitus semper admittatur, neposque ex ipso prædefuncto præferatur secundogenito, semper de ipsorum natura in primogeniis seu maioratibus inesse, & ideò si exprimatur, nihil operari: verum etiam erit, qualitatem illam seu cōditionem extraordinariam super existentia, atque alias similes, de iure, atque ex natura eorundem primogeniorum in necessariam consequentiam inesse videri, & consequenter repræsentationem non excludere, nisi ita exprimantur, ut excludendi repræsentationem animum, atque voluntatem denotent aperte. Idque ex decisione dictæ l. 2. titulo 15. partita 2. satis clare probatur, si ipsa perpendatur, prout perpendi debet, & statim animaduertam. Expressiusque ex decisione dict. l. 40. Tauri, ibi namque (ut pluries repetitum est) nepotem patruo præferri, regulariter, atque indistincte statuitur, nec casus hic excipitur, aut distinguitur, sed duntaxat casus ille excipitur, quando expressa dispositione aliud institutor maioratus cauerit, atque statuerit; ergo si expressa dispositione, id non statuatur, credendum erit, id semper inesse, atque

præfatis verbis adiectis, duntaxat expressisse illud, quod de iure inerat secundum mentem, & intellectum iuris, atque iuxta decisionem l. partita, & Tauri, ea verba accepisse, ex quibus eundem, atque ex vi repræsentationis personæ parentis prædefuncti, sic filio secundogenito nepos præponetur, & conditionem illam faciet deficere (si aperte, & expresse à decisione earundem legum non recedatur) cum vna, & eadem persona reputetur cum illo, & quoad effectum successionis iure metipso, maximeque Taurinæ illius legis decisione aperta (cui in hoc articulo firmiter est inhaerendum) non modo eiusdem gradus videatur esse cum filio secundogenito, sed etiam præcedere eum propter primogenituram patris sui, cum in omnibus perinde res habeatur, ac si tunc pater prædefunctus superstes esset, ut cum Castrensi, Socino, & Portio, singulariter obseruauit Marcus Antonius Peregrinus (quem in idem retuli numeris præcedentibus) in commentariis de fideicommissis, articulo 21. num. 20. repræsentatio ergo illa, sic fauorabiliter in dicta l. Tauri introducta, perinde facit rem in omnibus haberi, ut idem ius concedatur personam parentis repræsentanti, quod ipsimet parenti concederetur, sanè si parens viueret, nullam id dubitationem haberet, & ideò nec dubium quoque esse debet, cum filius ex repræsentatione successionem præcedit. Idque cum in fortissimis terminis versaretur, quando inquã adiecta fuit clausula, salua gradus prærogatiua, vel gradibus seruatis, aut gradibus in suo ordine seruandis, & in vocatione proximioris, aut maioris, vel primogeniti, agnouit libenter Auendañus, nec ideò repræsentationem denegauit, ut numeris præcedentibus vidimus. Et tamen eisdem in casibus certum est, qualitatem illam maioris ætatis, aut primogenituræ, vel proximitatis tempore successionis non adesse, cum proximior, vel maior, aut primogenitus verè non adsit, sed mortuus fuerit, & nihil omnibus non excluditur

repræſentatio, ſed adhuc locū obtinet, vt ipſe Auendañus conſtanter & firmiter ſuſtinuit. Vndè eodem modo, nec in caſu præſenti excludi debet, nam licet ille ſuperſtes non ſit, filius tamen eius qui ſuperſt, ſic facit habere locum diſpoſitionē, & deciſionem dictæ. l. Tauri procedere, ac ſi vere pater ſuperſſet, quod ſi negetur, negari etiā deberet repræſentatio in caſibus prædictis.

Non etiam ſatisfacit ſolutio ſecunda eiusdem Auendañi, dicta gloſſa 8. num. 39. Imò intentum noſtrum, & quæ nunc obſeruamus confirmat, iam iam enim author hic, velut veritati magis accedens, in eodem noſtro placito condeſcendit, & venit agnoſcere id, quod nos profiteremur, ſed ſolutione ſuperiori ipſe ne negauit. Inquit namque dicto numero 39. quod quamuis fateamur, prædictam ſuperexiſtentia conditionem tacitè de iure in eſſe, negari tamen non poſſe, expreſſam multum operari, cum exprimitur per viam conditionis, habentis ſe ad eſſe, vel non eſſe, per textum in l. ſi ita legatum, §. illi ſi volet, ff. de legatis primo Et communem interpretum traditionē, quod in legato ita relicto, ſi legatarius voluerit, antequam voluntatem ſuam declaret, ipſe deceſſerit, nihil ad hæredes ſuos transmittet. Quod tamen (vt dixi) non ſatisfacit, tum, quia in caſu propoſito negamus, qualitatem illam per modum conditionis expreſſam, aut ſuperexiſtentiam neceſſariam eſſe tempore euenientis ſucceſſionis. Ex quo in dicta l. 40. Tauri, (qua totus hic articulus, & repræſentationis materia in hiſce Regnis gubernari & regi debet) requiſita non eſt, imò indiſtinctè repræſentatio admiſſa, & ſi is ad quem ſucceſſio pertineret, ſi viueret, ante delatam ſucceſſionem ipſam deceſſit. Tum etiam, quia dicti. §. ſi volet. Caſus ad oculum patet, quam diuerſus ſit à caſu præſenti, ex natura primogeniorum, in qua verſamur, vtpotè cum ipſa incluſio primogeniti omnes alias aliorum vltierius genitorū lineas excludat, & naſcendo ipſe primo genitus ſic ſe, atque ſuos dependentes

incluſat, & primum caput lineæ, quoad ſeipſum, & ſuam poſteritatem efficiat, quod ſecundogenitum perpetuo excludat, etiam ſi in vita poſſeſſoris maioratus, & ſic ante delatam ſucceſſionem deceſſat, nec ſe velle ſucceſſedere declarauerit. Id quod nec eadem legis Tauri conſtitutione requiritur, quoad tranſmiſſionem, aut repræſentationem, nec etiam ex ipſa primogeniorum natura, & perpetuitate effici poſſet. Contrariū potius de nouo inducitur, atque admodum erudite, & ſingulariter ſtatuitur (vt vidisti) mortuo inquam eo, qui ſi viueret ſucceſſurus eſſet, viuente adhuc maioratus poſſeſſore, repræſentationem cōcedi, nec ius aliquod conditionale, conditionem ve aliquam lege illa conſiderari, quæ repræſentationi huic impedimento eſſe poſſit.

Tertia autem eiusdem Auendañi ſolutio non etiam ſatisfacit, nec ſatisfacere poſſet alicui, inquit namque author is, numero 40. quod quamuis ea ſuperexiſtentia conditio tacite de iure in eſſet, dici non poſſet, in eſſe de neceſſitate, ſed de voluntate, cum ex ſola inſtituentis primogenium voluntate, facile poſſet variari, quo caſu non procedit, dictæ l. 3. ff. de legatis primo deciſio, quod nos libenter admittimus, inde tamen contra eundem authorem argumētum retorquemus, nam ſi de voluntate duntaxat in eſt, atque ex ſola voluntate inſtituentis maioratum variari poſſet, ſane voluntas, ſic eſſe videtur, vt repræſentatio admittatur, nec excludatur, niſi cum inſtitutor ipſe aliud expreſſe ſtatuert, quod pro regula in eadem l. Tauri conſtitutum eſt. Non ergo poſſet ex voluntate id deduci, quod Auendañus contendit, niſi voluntas ex diſpoſitione expreſſa, aut ſi tacita, indubitata, & certa deducatur, atque colligatur. Idque ex ipſamet l. Tauri 40. ex qua rem hanc deſinimus, atque deſiniendam aſſerimus.

345 Idcirco, & facile etiam reſponderi poterit omnibus illis iuribus, quæ pro opinione prima repræſentationis negatiua,

tiua, latè ponderauit Velazquez Auendañus metidem. Nam præter quã quod omnia ea iura, quæ contra Molinam, & sequaces ipse perpendit, ex numero 22. vsque ad numerum 37. loquuntur in alijs dispositionibus, & in successioneibus, factisque diuersi mode contingentibus de iure communi, in quibus iuxta subiectã materiam, de qua agebatur, verborum proprietatem, casuum circumstantias, & alia ibi simul concurrentia, recta iuris ratione sic statuitur, & procedunt. Non verò in primogeniorum seu maioratu institutionibus, & successioneibus, in quibus ex sui natura, & perpetuitate, atque per subrogationem omnium de familia, diuersorumque diuersis temporibus successione, aliud statui, nec super-existentiã qualitatem adesse præcise tempore delatæ successioneis, sed primogenitum quem natum, fuisseque aliquando, & ex tunc se inclusisse, sufficere, ipsamet eorundem primogeniorum natura, progressus, & perpetuitas exigit, & dicta l. Tauri 40. decidit expressim, & in vocatione primogeniti, seu maioris, vel proximioris, agnouit firmiter Auendañus (vt dixi) præter hoc inquam, ex verbis manifestis, & claris, eisdem in iuribus adiectis, ipsorum prolationis modo, successioneisque casu vno actu finiẽdo, sic aperte de voluntate testatoris in illis omnibus iuribus constabat, vt aliter dici salua disponentium voluntate, & mente, & verborum rigore, & proprietate non posset, nec in dubium eadem voluntas reuocari valeat, siue aliquo modo in mortuis, aut tunc non existentibus verificari, quod secus esse in casu nostro, atque primogeniorum successione, etiam cum verba præfata adiecta fuerint, diuersæque naturæ, & qualitatis successiones esse, nullus equidem negare poterit. Et secundum hæc apparet, ab eis iuribus non rectè argumentũ sumi ad propositum decisionis dictæ l. Tauri, adeo aperte, & in successione diuersæ naturæ loquentis. Apparet etiam, primum fundamentum adductum supra pro hac parte repræsentationis affirma

tiua, fortiter, & verè hæctenus vrgere, nec ex solutionibus Auendañi euinci.

346 Sed & secundum extat pro eadẽ sententia affirmatiur fundamentum, quod deducitur ex sæpè præcitata l. 2. titul. 15. part. 2. vbi lex illa facit mentionẽ de filio maiore superstite tempore mortis vltimi possessoris, & nihilominus ex primogenito prædefuncto nepotẽ, vel neptem secundogenito filio in successione Regni præferendum statuit. Quod constat ibi, *El hijo mayor despues de los dias de su padre*, quod idem significat, ac si diceret, *El hijo mayor al tiempo de la muerte de su padre*, cum expresse conferatur in tempus mortis patris, argumento l. Titius ff. de militari testamẽto. l. ex facto. §. penultimo. ff. ad Trebellianum. Et ita in proposito nostro. l. illam 2. expedit Molina, lib. 3. dict. c. 8. nu. 20. ad finẽ, versic. pro eadem, & ante ipsum Panormitanus, Paulus, & Bologninus, quos ipse nõ refert. Panormitanus, d. 85. vol. 1. Paul. dict. cons. 164. col. 1. ante medium, vers. videtur dicendum. Bologninus, consil. 62. col. 6. ad finem.

Nec etiam satisfacit, imò præcedentibus deterior est eiusdẽ Auend. solutio, tradita eadẽ glo. 8. nu. 41. & 42. primo enim dicit, legem illam 2. nõ bene inductam per Molinam, in quo equidẽ labitur, idq; eademmet ratione, qua statim notandus est in 2. solutione ad eandẽ l. tradita. Respondet secundo, quod ipsa l. 2. loquitur in successione regnorũ, quæ non ex hominis dispositione, sed ex iure sanguinis, & naturæ, vel ex antiquissima consuetudine constãt, atq; deferuntur, in quibus habet locũ repræsentatio: nos verò loqui in longe dissimili primogeniorum successione, quæ ex dispositione hominis deferuntur, in qua non semper repræsentatio admittitur, sed ita demum si ex voluntate expressa, aut coniecturis deducta primogenium instituẽtis exclusa non reperiatur, vt est, quãdo super viuẽtem filiũ vocauit, vel aliã similem vocationẽ repræsentationis exclusiuam facit. Hæctenus præfatus author, circa quem attente, atque ex proposito

Quotidian. controuerſ. iuris.

inſiſtere neceſſe eſt. In primis namque inquit, quod lex illa loquitur in Regno-
rum ſucceſſione, quæ non ex hominis ³⁴⁸
diſpoſitione, &c. Id autem nihil conclu-
dit: verum enim adhuc eſt, ea in l. voca-
ri filiũ matrem, aut primogenitum cũ
hac adiectione: *Despues de la muerte de
ſu padre, quod idem eſt (vt ſupradixi) Ac
ſi vocaretur el hijo mayor que quedare al tie-
po de la muerte de ſu padre.* Et nihilominus
inquit præfata l. quod eo defuncto, ne-
pos excluſo patruo, ad Regni ſucceſſio-
nem admittendus ſit. Aliud autem quod
in ſecunda ſolutione ſtatim dicit, nos lo-
qui in ſucceſſione ex hominis diſpoſitio-
ne, & ſic in alijs primogenijs inferiori-
bus, non etiam concludit. Nam licet l.
illa loquatur in ſucceſſione Regni His-
paniæ, idem locum habet, atque dicen-
dum eſt in cuiuſcunq; maioratus pri-
uati inferioris ſucceſſione: quia regula
eſt communis, & vera in Hiſpanorum
³⁴⁷ primogenijs. Quod Regnum ipſum eſt
caput ipſorum primogeniorum Hispa-
niæ, ab eoque cætera primogenia, tan-
quam à capite deriuantur, ſucceſſionif-
que ordinem & rationem accipiunt, adeo
vt ſi de ſuccedendi ordine in Hiſpaniæ
maioratibus contendatur, ea liſ ſecun-
dum leges ad Regni ſucceſſionem inſti-
tutas decidenda ſit. Prout ex Paulo Ca-
ſtrenſe, Abbate, Bolognino, Sigifmundo,
Peralta, Menchaca & Couarruu. ob-
ſeruauit Ludouicus Molina, lib. 1. cap. 2.
n. 16. cum ſeq. & c. 3. per totum, & lib. 3.
c. 3. nu. 2. & c. 4. nu. 5. Pelæz à Mier. de
maior. part. 2. quæſt. 6. nu. 3. Ioãnes Gu-
tierrez, practic. lib. 3. quæſt. 67. nume. 35.
& 36. Idque alio in loco non modo ne-
gauit, imò pro regula certa in hac mate-
ria conſtituit, atque expreſſim obſerua-
uit Auendañus idem, gloſſ. 5. dictæ l. 40.
Tauri, nume. 14. dicens, quod omnia me-
bra Hiſpaniæ, tanquam membra inferiora,
à Regno capite ipſorum (quod verũ ³⁴⁹
& proprium primogenium eſt) deriuantur,
& reguntur, & eiſdem legibus, qui-
bus Regnum, ſemper & vbique inter-
pretantur, & lites circa eorum ſucceſ-
ſionem finiuntur. Idq; iuſtiſſimè fieri, aſſe-

rit, & decipi Acoſtã contrariũ dicentẽ,
eodẽ nu. 14. & 15. & nu. ſeq. probauit.

Sed & dũ dicit, nos loqui in longe diſ-
ſimili primogeniorũ ſucceſſione, in ea
inquam, quæ ex hominis diſpoſitione in
poſterũ deriuatur, in qua (vt ipſe cãtat)
nõ ſemper repræſentatio admittitur, ſed
demum ſi ex voluntate expreſſa, aut cõ-
iecturis deducta inſtituentis primoge-
nium excluſa non cenſeatur, vt quando
filium ſuper viuẽtem vocauit, &c. Ite-
rum decipitur manifeſte, & iniuſte præ-
uertit ordinẽ dict. l. 40. Taur. pro regu-
la namq; tradit id, quod pro exeptione
traditur ea in lege, & eiũdem l. Regu-
lam ad exceptionem reducit. Quod pa-
tet ad oculũ, in prima enim, & 2. dict. l.
Tauri 40. pro regula proponitur, atque
indiftinctè cauetur, quod nepos ex pri-
mogenito viuo auo præmortuo, patruũ
excludit, tam inter deſcendentes, quam
inter tranſuerſales; & ſic regula eſt, ne-
potẽ patruo præferri, & repræſentatio-
nem admitti. Regulæ autẽ huius ſic ge-
neraliter, atque in diſtinctè traditæ ex-
ceptio, ſiue declaratio eſt, quæ in 3. &
poſtrema dict. l. parte apponitur, ibi, *Sal-
uo ſi otra coſa eſt uuiere diſpueſta*, &c. Vbi
caſus huius articuli, quem ex nu. 336. ha-
ctenus proſequimur, nequaquã expreſ-
ſus, aut diſpoſitus reperitur, nec etiam
dici poteſt, quod comprehendatur, ex
quo ſua diſpoſitione expreſſa, & clara,
repræſentationem non excluſit inſtitu-
tor, nec ex verbis dubijs, à legis decifio-
ne tam clara recedi poteſt.

In alio etiã, & Auend. ipſe decipitur,
vt ſupra ſuo loco notauimus, quod in ea
dẽ ſolutione, ſicut in alijs locis, atq; gloſ-
ſis eiũdem l. 40. Tau. cõtendit ſemper,
primogenia, & maioratus inferiores, nõ
iure ſanguinis deferri, ſed potius heredi-
tario, quod falſum omnino eſſe, nec fu-
ſtineri poſſe, ſupra quoq; oſtendimus.

Tertiò denique, & vltio loco eadem
ſententia repræſentationis affirmatiua,
quæ defenditur, probatur ex decifione
dict. l. Tauri, inducendo eam, prout nu-
mero præcedenti, nunc inducebã, quod
in 1. & 2. parte, in diſtinctè, ac pro regu-
la

la repræsentatio admittitur, postmodum in 3. & vltima parte, vt repræsentatio excludatur, & ab ea regula recedatur, expressa & indiuidua institutoris maioratus dispositio requiritur, quæ in specie proposita non interuenit, nec satisfacit Auendañi solutio, eadem glossa 8. num. 42. in fine, dum respondet non esse necessariam expressam & indiuiduam testantis dispositionem ad excludendam repræsentationem. Deinde, quod superuiuentium vocatio expressa, exclusio est filiorum præmortuorum, atque per eam repræsentatio expressè excluditur. In primis enim libenter fateor, non adeo præcisè expressam dispositionem requiri, vt tacita aliquando non sufficiat: cæterum requiri semper, ac ex dispositione eiusdem legis Tauri, necessarium esse, vt dispositio tacita, ex qua excludendi repræsentationem, voluntatem elicere quis contendit, euidens & aperta sit, & coniecturas ex verbis ipsius dispositionis deprehendi, vel aliunde, concludenter tamen, semperque adeo præcisas esse, vt ex illis nihil aliud, quam repræsentationis exclusio deduci possit, nec aliter recedendum ab eiusdem legis Tauri constitutione, firmiter & vere supra resolui, & tenuit Molina, libr. 3. dict. cap. 8. num. 5. quem cæteri Hispani interpretes communiter sequuti sunt, vt constat ex resolutione Ioannis Gutierrez, practicarum libr. 3. dicta quaestione 67. numero 38. & 39. sane in casu proposito dubia adhuc remanet dispositio & voluntas, nec dici potest, quod superstitum, aut superuiuentium vocatio, exclusio sit expressa filiorum præmortuorum, vt probatum fuit supra, & de se patet manifestè. Coniecturæ autem ex solo verbo superstitum deductæ, fallaces multum sunt, & plerumque nos deciperent, atque voluntatem institutoris torquerent, si ex ipsis duntaxat res hæc dicenda esset, & in casu dubij, à legis dispositione sic expressa recederetur.

350 Ex his, & hæctenus numeris præcedentibus adnotatis, facili quoque negotio fundamentis alijs respondebitur, quæ

pro patruo contrane potè, siue pro parte repræsentationis exclusiua, in eadem specie proposita, longa serie Auendañus ipse deduxit dicta glossa, 8. ex numero 4. vsque ad numerum 22. ad quæ etiã reducuntur, atque reduci debent Antonij Galeatij Maluasiæ rationes plures, adductæ dicto consil. 22. ex numero 22. vsque ad numerum 70. lib. primo. Quæ verè fortiter adstringunt: vnus autem, atque alterius authoris considerationes & fundamenta eo tendunt, quod verba illa qui superstes fuerit tempore mortis vltimi possessoris, necessario sint referenda ad illum, qui verè viuus & superstes fuerit tempore, quo defertur successio, neque possunt (si naturaliter & verè, ac in propria significatione accipiuntur) ad filium prædefunctum referri, cū præmortuus non sit superstes, neque nepos ex præmortuo vere filius, neque etiam habens superexistentiam tempore requisito sit. Et quod hoc verbum superstes, ponitur ad differentiam prædefuncti, & habet vim taxatiuam, & inducit veram, atque propriam demonstrationem superuiuentis, aut saltem veram conditionem, proprietatem etiam quandam in ipsa nascendi origine demonstrat, vt latius exornant, atque iure, & ratione, & autoritate comprobant. Verum enim uero, & eorum, & aliorum fundamentis omnibus, vel vno tantum verbo satisfieri potest, si considerentur, atque maturè perpendantur ea, quæ numeris præcedentibus contra solutiones Auendañi ad fundamenta Molinæ adduximus. Posito namque, quod ea omnia in terminis iuris communis ponderata, adstringerent fortiter (vt dixi) adhuc tamen etiam eodem iure communi attentato, certa omnino non sunt: ex quo repræsentationis beneficium & privilegium, iure etiam communi inductum est, non obstante, quod proximiores verè essent ij, cum quibus ex repræsentatione alij concurrunt. Ex quo etiam in eadem facti specie, sic contrariæ extant sententiæ vt hanc partem, quam defendimus, securè & firmiter tueatur grauissimi autho-

res, qui dictę Taurinę l. 40. constitutionem non agnouerunt. Sed posito (vt dixi) quod fundamenta eadem iure cõmuni attento adstringant, post decisionem tamen dict. l. 2. part. & dict. l. Tauri 40. cui firmiter semper inhærendum, atque ex ipsa rem hanc definiendam, sæpę diximus: nec aliquo modo adstringunt, nec etiam in cõsideratione, ita haberi debet, vt ex eis, atq; ex solis cõiecturis in casu adeo dubio, ab expressa, & clara decisione legis Regię Tauri recedatur. Et verè superexistentiæ huius, aut alterius qualitatis circumstantia illa in consideratione haberi nõ debet, nisi sua expressa, aut saltem si tacita, certa omnino dispositione, cõtrarium institutor maioratus statuerit. Quod equidẽ maturo, & singulari iudicio assequutus est Ludo. Mol. lib. 3. d. c. 8. nu. 20. in fine. Ipse enim licet resolutiuè, & decisiuè, expresseq; sententiam suam, quia lis pẽdebat, nõ interposuerit (vt ibi dixit) satis tamen aperte eam demonstrauit, & clare dixit, dubiũ hoc non tam decidi posse ex rationibus iuris cõmunis, quam ex eo eiusdem decisionem pendere, vtrũ statibus legibus partitarũ, & Tauri, hodie ex his verbis, qui superstes fuerit, &c. Repræsentatio exclusa censenda sit. Molinam autẽ firmiter eo loco credidisse, repræsentationem nõ excludi, nec ab institutore exclusam censi ex eis verbis, quanuis (vt dixi) quia lis pendebat, id non asseuerauerit decisiuè, satis clare insinuat ratio illa ab eo apposita in vers. cũ lex Tauri, &c. Item alia ratio, quod hanc opinionẽ vltimo loco retulit, & pro ea citauit, atq; ponderauit d. l. 2. part. in illis verbis: *Des pues de la muerte de su padre*, quæ dubium hoc decidunt aperte. Pater etiã Ludou. Molin. è Societate Iesu religiosus, tom. 3. de iustitia, & iure, disput. 629. num. 5. in vers. vtrũ autem, fol. 443. in fin. & 444. in princip. mature rē hanc percipit (sed nihil ex superius à me annotatis obseruat) dixit enim totũ hoc operari decisionem dictarũ legum partitæ, & Tauri, & verba præfata ab institutore maioratus adiecta, iuxta ipsasmet leges, & consue-

tudinem huius Regni intelligi optimè posse de filio maiori, qui tempore mortis vltimi possessoris viuis remanserit in se, aut in sobole legitima ab eo relicta, quæ locum illius subit ex dispositione eorũ iuriũ in hoc Regno. Quæ sunt verbo notabilia in proposito, & verissima.

353 Addiderim ego vltra vtrunque Molinam, nõ modo sic expresse partẽ hanc amplecti videri dictam l. Tauri, vt contendimus, sed etiam eandem l. in huius articuli decisione, iuris principijs consonam, posse contendere: vtpote cum ex repræsentatione, in qua pater, & filius vna & eadem persona esse censetur, & quodammodo non extinctus pater videtur, quando filius remanet, quia eadem caro, & pars vicerum patris iudicatur, vt latius supra hoc eodem cap. reliqui probatum: indistinctè potuerit repræsentatio introduci, atque ad omnem casum trahi, illo excepto, quando contrarium institutor maioratus sua dispositione expresserit. Casus etiam præsens alijs quoque rationibus comprehendi, aut pro nepote contra patrum, vel contra aliũ consanguineum inter transuersales decidi potuit, & si conditores eius l. de eo specificè tractassent, aut meminissent, decideretur: quas perpendunt, atque ipsis adducuntur interpretes hi, qui etiam in terminis iuris communis pro nepote contra patrum responderunt, nec tanti in casu non expresso ea verba habuerunt, vt repræsentationẽ excludere ausi fuerint, imò eam admisserint, vt ex superioris citatis authoribus, atque eorũ fundamentis deducitur. Et plures rationes pro ea parte arguendo, in eisdem terminis vocationis superstitis, aut qui superstes remanserit, adduxit Antonius Galeatius Maluasia, dict. consil. 22. ex num. 1. vsque ad num. 30. lib. 1. quæ pro confirmatione, & iustificatione dictę Taurinæ l. si hic articulus expressim decideretur ibi (qui tamen virtualiter, ita deciditur) possent perpendi. Quanuis pro eiusdẽ iustificatione, & iuridica ratione in omnibus ibi decisis, satis sit, totum hunc repræsen-

præsentationis effectum, & tractatum, in voluntate institutoris maioratus relictum, ut possit ipse sua dispositione expressa inducere, aut excludere repræsentationem, quod si expresse id non fecerit, sua dispositio eiusdem l. decisioni potius consona videbitur, quam contraria, nec ab ea recedetur in dubio, ut sæpè dictum est.

354 Ipsius autem Taurinæ l. constitutio, quæ necessaria fuerit in his Regnis, ut tot ambages, & contrarietates cessarēt, & certum ius ederetur, nemo est qui ignoret, atq; ex notatis longa serie per discursum totius huius tractatus evidenter deducitur, utpote cum etiam in quæstione patris, & nepotis, sic difficilis articulus esset de iure communi, & cōtrarij extitissent Doctores, ut suo loco supra vidimus. Ij namq; qui pro patruo cōtra nepotem respondebant, non esse ullū primogenituræ ius considerabile, & quod posset aliqua ratione transmitti, si filius viuo patre moriatur, constanter asseuerarunt, ut ex relatis supra in eo articulo constat. Et longa serie ostēdit Tiraquel. de primogenitura, quæst. 40. Alvarus Valascus, de iure emphiteutico, quæst. 50. num. 6. Peralta, in rubrica. ff. de hæred. institu. num. 121. pag. 69. col. 1. cum seq. Auend. gloss. 17. ex nume. 5. quem retuli supra, num. 51. ad fin. Ex his autem qui pro nepote contra patrum responderunt, permulti eodem in placito fuere libenter, & primogenituræ quoq; ius eo casu denegarunt, siuē considerauit non esse affirmarūt, vbicunque repræsentatio nō esset, ut ex eisdē quoque authoribus ad quæstionem patris, & nepotis cōgestis supra, colligitur. Alij verò, atque è contrario primogenituræ ius considerandū in casu proposito, asseuerarūt, ut ex eisdem constat authoribus, & ex Auenda. dict. gloss. 17. num. 8. Carolo Molineo, in consuet. Parisien. tit. 1. §. 3. glo. 1. nu. 8. deinde, articulus quoq; ille de iure cōmuni difficilis videbatur, utrū inquā repræsentationis ius in successione quoq; indiuidua admittendū esset, ut vim exclusiuam haberet, prout supra, nu. 87. in

3. col. ad fin. & 4. col. adnotauit, atque cōtrarias sentētijs retuli. Et quāuis ex decis. l. 2. tit. 15. part. 2. in Regni successione antiqua difficultas cessaret, ea namque lege Regia dispositum est, quod si filius primogenitus moriatur antequā succedat in Regno relicto filio, vel filia primogenitis, quod eius filius, vel filia debeat cæteris exclusis, in Regno succedere: idemque in cæteris primogenijs ex eademmet l. obseruari deberet, ut erudite admodū, atque copiose ostendit Molin. lib. 3. c. 6. ex nu. 3. vsque ad nu. 28. quia tamen plures lites super hoc oriebātur, & frequenter in controuersiam deduceuatur, utrum d. l. 2. decisio ad omnia primogenia trahenda esset, vel non, & super hoc quoq; opiniones erant diuersæ: d. l. Tau. 40. edita, atq; promulgata fuit, ex qua omnia dubia supprimerentur, & repræsentationis ius sic ample, & fauorabiliter concederetur (ut vides) quod ut plenius, ac melius fieret, personæ parētis, & nō gradus repræsentatio introducta est (ut sæpè dixi) primogenituræ quoque ratio sic habita, ut pluries repetitū est. Et nō modo inter descendētes, sed inter transuersales quoq;, & vsq; in infinitū repræsentatio concessa fuit, nec ad filios fratrum restricta. Et sic inter ipsos etiam transuersales primogenituræ ius cōstitutū, quod Anto. de Butr. & alij interpretes relati sup. n. 177. in fin. & per Auēd. glo. 14. nu. 19. Ioā. Gutie. pract. li. 3. q. 66. nu. 4. denegabāt, quāuis alij cōcederēt, ut Auēd. nu. 20. & Gutie. n. 30. ibidem ostēdunt. Fuit ergo valde necessaria, & utilis eius l. decis. ut dubia præfata, & alia sup. hoc eodē c. adducta, cessarēt.

355 Deniq; necessaria fuit ad effectū earū q. quæ nu. præcedētibus agitatae fuere, & vltimā partē ipsius attinent. Ipsa nāq; si prodita non fuisset, maximum adhuc dubiū remaneret in arti. superiori, quādo superstes tēpore mortis vocatur, in alijs etiā, quando proximiores, aut primogeniti, vel maiores vocantur. Post eandē autē l. (ut supra quoq; ostēdi) omnia ea dubia cessarūt (si ipsius intētionis, & decisionis verē, & firmiter, ut debetur

inhæretur) nec superexistentiæ quali-
tas requisita est. Vt inde cesset omnino
sententia eorum, qui asserebant contra-
rium, & superexistentiam tempore de-
latae successionis requirebant. Et de his
hactenus.

Ex capite vigesimo.

S V M M A R I V M.

- 1 **H**IERONYMI de Zauallos obiectioni, & falsissima propugnationi, ut respondeat author, præmittenda duxit nonnulla, quibus eiusdem malitia, & authoris veritas magis euincitur, atque detegitur.
- 2 Authorem quenque, siue scriptorem neotericum, eorum omnium, quæ recenset, lectura originali non excusari, aliorum autem relatione satisfieri, maximum esse, & detestandum vitium.
- 3 Et eo vitio, utrum Zauallos metipse notari posset ab authore in commentarijs de usufructu, & tamen consulto prætermisserit, viderint alij.
- 4 Vere tamen, nec credi posse, nec esse possibile, quod idem author Petri Ricciardij commentaria in titulum institut. de usufructu, nec etiam tractatum de usufructu authoris prælegerit, imò nec quoquo modo viderit.
- 5 Ricciardium namque si prælegisset, quomodo ab eo subtrahere omnia authorem diceret, à quo nec verbū unum, nec syllabam, nec aliquid subtraxit, ut hic ostendi-

tur, & numero 14.

- 6 Quomodo etiam authores quam plures relatos in dicta tractu de usufructu per authorem, in alium, atque omnino contrarium sensum, ita falso aggregasset.
- Et respuere, atque improbare authorem eos diceret, quos vel expressim probauit, & sequens est.
- Vel ideò improbare deducitur, quod communes interpretum sententias, & traditiones tueri constanter, & noue duxerit.
- 7 Quo circa non ei satisfacere (satis facto namque, & veritas patet omnibus) sed iustis alijs de causis respondere intendit, prout hic exprimitur, & prouerbiorū locus expenditur.
- 8 Falsicrimen grauisimum esse, imò atrocissimū, ac enormissimum delictum appellari, & ideò acriter puniendum.
- 9 Falsicriminis, & olim, & hodie varias pœnas fuisse constitutas.
- 10 Falsicrimen committi, quando veritas mutatur, siue alteratur.
- 11 Falsitatem committi, & grauisime puniri, cōcurrētibus tribus, quæ hic enumerantur.
- 12 Hieronymi de Zauallos notam aliquam non adiecisse, siue mentionem illius non ita fecisse authorem, ut eum aliquo modo prouocare iuste potuerit, ut latius hic demonstratur, aliæque prænuntiantur contra illum.
- 13 Hieronymum de Zauallos, usufructus materiae difficultatem, & subtilitatem, atque ipsorummet lu-